Μαίανδρος

ΤΕΥΧΟΣ 7 ΕΘΝΙΚΙΣΤΙΚΗ ΙΔΕΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΗ

ΤΕΥΧΟΣ 7
ΜΑΡΤΙΟΣ 2014

Μαίανδρος

ΤΕΥΧΟΣ 7 ΕΘΝΙΚΙΣΤΙΚΗ ΙΔΕΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΗ

Εκδότης:

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΒΛΑΧΟΠΟΥΛΟΣ

Σε αυτό το τεύχος
συνεργάστηκαν:

Ν. ΕΞΑΡΧΟΣ
Κ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΑΚΗΣ
Θ. ΚΟΥΔΟΥΝΑΣ
Γ. ΜΑΣΤΟΡΑΣ
Μ. ΣΙΔΗΡΟΠΟΥΛΟΥ
Γ. ΠΕΤΡΙΤΗΣ
Χ. ΜΕΪΝΤΑΝΑΣ
Ε. ΚΑΡΑΚΩΣΤΑΣ
Ν. ΛΕΜΟΝΤΖΗΣ
Ι. ΠΑΡΑΡΑΣ

Περιεχόμενα

Μαίανδρος

Εισαγωγικό Σημείωμα

Στο τεύχος υπ' αριθμόν 7 της εθνικιστικής ιδεολογικής επιθεώρησης «Μαίανδρος», δεν θα μπορούσε παρά να κυριαρχεί το μείζον για τις συνταγματικά κατοχυρωμένες πολιτικές ελευθερίες του Λαού μας ζήτημα της παράνομης πολιτικής δίωξης του Λαϊκού Συνδέσμου-Χρυσή Αυγή

Την ώρα κατά την οποία οι γραμμές τούτες διαβάζονται, το αντεθνικό Καθεστώς έχει εξαπολύσει την τελική του επίθεση κατά του Κινήματός μας, διώκοντας το σύνολο της κοινοβουλευτικής του ομάδος. Κάθε συνταγματική νομιμότητα και κυρίως, κάθε έννοια Δικαίου έχει καταστρατηγηθεί. Εντούτοις, η κοινοβουλευτική παρουσία του Λαϊκού Εθνικιστικού Κινήματος κατέδειξε σε ολόκληρο τον Ελληνικό Λαό μιαν Αλήθεια την οποία το Κίνημά μας επισήμανε εξ' αρχής: την οικονομική χρεοκοπία της Πατρίδος είχε επιταχύνει η ηθική και κοινωνική χρεοκοπία και όλα τα ανωτέρω εκφυλιστικά φαινόμενα είχε ενθαρρύνει με τον έναν ή άλλο τρόπο η εκκωφαντική σιωπή ή η παντελής απουσία της Δικαιοσύνης!

Το σύγχρονο «δικαστήριο του βουνού» το οποίο στήνεται τεχνηέντως για τον Αρχηγό, για Συντρόφους μας ξεχωριστούς και κατ' επέκταση για ολάκερο τον Πολιτικό Οργανισμό του Κινήματος των Ελλήνων Εθνικιστών, αντιπαραβάλλεται με την Δίκη του Σωκράτη. Οι κατηγορίες τις οποίες αντιμετώπισε ο σπουδαίος φιλόσοφος της ελληνικής αρχαιότητος, βρίσκουν την τραγική τους επικαιροποίηση μέσα στο νομικά έωλο κατηγορητήριο κατά της Χρυσής Αυγής: ο Σωκράτης τότε και η Χρυσή Αυγή σήμερα, «διαφθείρουν τους νέους» και «λατρεύουν καινά δαιμόνια»!

Σε καιρούς κατά τους οποίους η δικαστική εξουσία χρησιμοποιείται κατά τρόπο στυγνό ως μηχανισμός στα χέρια Τυράννων, η αναδρομή στις ηθικές βάσεις και την σκοπιμότητα του Δικαίου αποκτά βαρύνουσα σημασία. Από τις απαρχές των πρώτων οργανωμένων μέχρι και το σύγχρονο αστικό κράτος, η έννοια της Δικαιοσύνης μεταλλάσσεται και εξελίσσεται. Το ερώτημα όμως το οποίο πλανάται πάνω από κάθε πολιτεία, σε κάθε εποχή, παραμένει απαράλλακτο: ποια η σκοπιμότητα της απονομής Δικαιοσύνης;

Η σκοπιμότητα της δίωξης ενός νόμιμου Πολιτικού Κινήματος, του οποίου η κατόπιν ηχηρής και αδιαμφισβήτητης Λαϊκής Εντολής είσοδος στη Βουλή των Ελλήνων, προκάλεσε τον πρωτόγνωρο τρόμο των εχθρών του Λαού μας, διεθνών και εγχώριων, εξετάζεται και αναλύεται επισταμένα. Μέσα από τεκμηριωμένα ντοκουμέντα, καταδεικνύεται κατά τρόπο ξεκάθαρο, η στόχευση της συγκεκριμένης κατ' εξοχήν πολιτικής δίωξης: πρέπει να σιγήσει η ελεύθερη φωνή του Ελληνικού Λαού, επιβάλλεται να φιμωθεί η καθάρια φωνή του Λαϊκού Συνδέσμου-Χρυσή Αυγή! Εν μέσω της εργολαβικής φρενίτιδας λάσπης και συκοφαντιών κατά του Αρχηγού, των στελεχών και των μελών του Λαϊκού Εθνικιστικού Κινήματος, από κομματικές συμμορίες και κυρίως από στρατευμένους στο πλευρό των εχθρών του Λαού μας δημοσιογράφους, αναδύεται υπέρλαμπρη κι αστραφτερή η Πολιτική Αρετή του Χρυσαυγίτη. Μακράν από «περισπούδαστες» και καθ' όλα συμπλεγματικές, πληρωμένες αναλύσεις των βολεμένων «σοφών» του Καθεστώτος της υποταγής και του ραγιαδισμού, περιγράφεται υπό το πρίσμα της εθνικιστικής θεωρή-

σεως η «αναρριχιτική πορεία» του Έλληνα από το εγώ στο Εμείς και η συνεπακόλουθη νομοτελειακή κυριαρχία δύο βασικών εννοιών -οι οποίες φυσιολογικότατα απουσιάζουν στην εποχή της σαπίλας και της διαφθοράς- αλληλένδετων και αλληλοσυμπληρούμενων: της Αιδούς και της Δίκης. Για να κατορθώσουν οι μετριότητες του ανθελληνικού Καθεστώτος να επιβληθούν σε κάθε υπόσταση της ελληνικής ζωής, έπρεπε πρωτίστως να επιτευχθεί δι' οποιουδήποτε μέσου -θεμιτού ή αθέμιτου- μια συνθήκη ικανή και αναγκαία: ο διωγμός των Αρίστων. Κατά τρόπο μεθοδικό και δόλιο, οι Άριστοι τέθηκαν στο περιθώριο, παρουσιαζόμενοι από τις ληστρικές συμμορίες που σήμερα εξουσιάζουν ως «παράταιροι» και «ξένοι» προς τη σύγχρονη εποχή. Τούτος ήταν ο ασφαλής δρόμος προκειμένου οι φελλοί να επιπλεύσουν στο βόρβορο του σύγχρονου κόσμου, ενός κόσμου αποκομμένου από Αρχές, Αξίες και Ιδανικά.

Η ζωή και κυρίως το έργο ενός σπουδαίου πνεύματος της οικονομικής επιστήμης, απασχολεί το επόμενο άρθρο του «Μαιάνδρου». Ο Δημοσθένης Στεφανίδης υπήρξε αναμφιβόλως ο πρωτοπόρος της οικονομικής σκέψης υπό το Εθνικό και Κοινωνικό πρίσμα, ερχόμενος σε ρήξη με τα καπιταλιστικά και μαρξιστικά απάνθρωπα ιδεολογήματα, τα οποία ταλαιπωρούν ακόμη και σήμερα τις ανθρώπινες κοινωνίες. Το έργο του Δ. Στεφανίδη περιστρέφεται γύρω από την Εθνική Οικονομική Πολιτική και αναζητεί τη βέλτιστη επιλογή προκειμένου να επιτευχθεί η Οικονομική Κοινωνική Δικαιοσύνη, καταλήγοντας στο συμπέρασμα πως η τελευταία μπορεί να αποδοθεί αποτελεσματικότερα μονάχα από ένα αριστοκρατικό Καθεστώς! Οι Άριστοι βεβαίως περιθωριοποιήθηκαν επί μακρού χρόνου, εντούτοις ουδέποτε εξέλιπαν του Μεγάλης Πορείας του Ελληνικού Έθνους. Οι δύο Μάρτυρες της Εθνικής και Κοινωνικής Ιδέας, οι Σύντροφοι Γιώργος Φουντούλης και Μάνος Καπελώνης, αποτελούν την περίτρανη απόδειξη πως το Λαϊκό Εθνικιστικό Κίνημα παράγει Πρότυπα, σε μια εποχή δειλίας και συμμορφωτισμού. Και το Ηρωικόν Ιδεώδες, θεμέλιος λίθος της εθνικιστικής μας κοσμοθεάσεως, καθιστά τους δύο Εκλεκτούς Συναγωνιστές μας Αιώνιους, πάντοτε Σημαιοφόρους του τιτάνιου Πολιτικού Αγώνος του Κινήματός μας!

Η φλόγα του Λαού των Πολεμιστών των Φιλοσόφων και των Ποιητών, δεν έσβησε ποτέ! Άσβεστος καίει, διδάσκει και γαλουχεί τις τάξεις των Στρατιωτών του Έθνους στο διάβα της Ιστορίας. Ιστορία στην οποία δικαιωματικά το έργο του μεγάλου Κωστή Παλαμά κατέχει θέση περίοπτη. Διότι ο ξεχωριστός αυτός Ποιητής-θεματοφύλακας του Ελληνικού πνεύματος, υπήρξε ο μαγικός συνδετικός κρίκος μεταξύ του αρχέγονου και του σύγχρονου, δείχνοντας στους Έλληνες της εποχής του αλλά και στους μελλοντικούς, αφενός το μεγαλείο της αδιάκοπης φυλετικής συνέχειας και αφετέρου το δρόμο της εκπλήρωσης του ιστορικού μας πεπρωμένου! Από το μεγαλειώδες του λογοτεχνικού και ποιητικού έργου, περνάμε στο μεγαλειώδες της Θυσίας υπέρ της Πατρίδος, της Πίστεως και της Ελευθερίας. Ίμια 1996, μια επέτειος θλιβερή και μαύρη για τον Ελληνισμό, στιγματισμένη από την Προδοσία της πολιτικής ελίτ εις βάρος της Πατρίδος και του Λαού μας. Με γλαφυρότητα και στοιχεία αδιάσειστα, παρουσιάζεται το χρονικό των γεγονότων. Και τέλος, προβάλλει θεόρατο και μεγαλοπρεπές το επί 18 έτη ΟΧΙ της Χρυσής Αυγής στη λήθη και την υποταγή!

Οι ραδιουργίες του τυραννικού Καθεστώτος εις βάρος του Αρχηγού και βουλευτών του Λαϊκού Συνδέσμου-Χρυσή Αυγή, οι οποίες παραβιάζουν σαφώς και κατά προκλητικό τρόπο την Ευρωπαϊκή Σύμβαση για την προάσπιση των δικαιωμάτων του ανθρώπου και των θεμελιωδών ελευθεριών, εξυφαίνονται στις σελίδες του παρόντος τεύχους. Επί της ουσίας, καταδεικνύεται με ατράνταχτα νομικά στοιχεία η παραβίαση των δικαιωμάτων και των θεμελιωδών ελευθεριών των διωκόμενων Συναγωνιστών μας, στοιχεία με βάση τα οποία το Νομικό Τμήμα του Κινήματός μας έχει ήδη προσφύγει στο Ευρωπαϊκό Δικαστήριο του Στρασβούργου!

Στον επίλογο του 7ου τεύχους της ιδεολογικής μας επιθεώρησης, αναλύεται η έννοια της Ύβρεως. Η αλαζονεία και η ανηθικότητα συνιστούν την Ύβρι, η οποία όμως πάντοτε, τιμωρείται, μιας και η υπερβολή δεν αρέσει μήτε σε Θεούς, μήτε και σ' ανθρώπους! Ο όλεθρος είναι η φυσική κατάληξη εκείνων οι οποίοι επιλέγουν την οδό της Ύβρεως, τυφλωμένοι από το μίσος και την πρόσκαιρη ισχύ τους. Μάθημα επίκαιρο για τους υβριστές και διώκτες του Λαϊκού Εθνικιστικού Κινήματος, οι οποίοι αφελώς φρονούν πως αντικατέστησαν τον ίδιο το Θεό!

Η Δίκη του Σωκράτη

Διαβάσαμε, με ειλικρινή λύπη για την κατάντια του δικανικού συστήματος της χώρας μας, την εξιστόρηση των γεγονότων, γύρω από την συζήτηση μεταξύ του Αρχηγού και του ανακριτού που αποφάσισε την προσωρινή του κράτηση, ενάντια στα δημοκρατικά και συνταγματικά θέσμια, στο υπ' αριθμόν 853 φύλλο της εφημερίδος «Χρυσή Αυγή». Στην τελευταία σελίδα της εφημερίδος, όπου παραδοσιακά φιλοξενείται το άρθρο του Αρχηγού της Χρυσής Αυγής, αυτός σημείωνε τα εξής: «ευρισκόμενος στο γραφείο ενός ανακριτού, ο οποίος αποφάσισε την προφυλάκισή μου, γενομένης περί δημοκρατίας συζήτηση (κατά τα άλλα δεν είναι πολιτική η δίωξή μας ...), κατά την διάρκεια αυτού του διαλόγου, λοιπόν, ανέφερα τα λόγια του Πλάτωνος ότι «ουκ εξ' άλλης πολιτείας τυραννίς καθίσταται ή εκ δημοκρατίας». Ο ανακριτής με περισπούδαστο ύφος παρετήρησε ότι ο Πλάτων υπήρξε... αριστοκρατικός και λίγο αργότερα αποφάσιζε την προφυλάκισή μου».

Σε ένα τεύχος, λοιπόν, που είχε αποφασισθεί να αφιερωθεί κατά μεγάλο λόγο στην έννοια της Δικαιοσύνης, δεν θα μπορούσε να λείπει η Δίκη του Σωκράτη, που εξιστορήθηκε αψόγως και λεπτομερώς από τον «αριστοκρατικό» Πλάτωνα. Υπάρχουν πολλά κοινά ανάμεσα σε αυτή τη δίκη και στην όλη σκευωρία που έχει στηθεί εναντίον της Χρυσής Αυγής, τα οποία στην συνέχεια θα προσπαθήσουμε να καταδείξουμε μέσω μίας εξιστόρησης της πολύκροτης αυτής δίκης της αρχαιότητος, αναλύοντας ταυτοχρόνως τα πλείστα ιδεολογικά στοιχεία που αναδύονται από την μελέτη του ιστορικού αυτού έργου.

Σκιαγραφώντας το ιστορικό υπόβαθρο της δίκης, οφείλουμε να κάνουμε λόγο για τους Τριάκοντα Τυράννους, την ολιγαρχική κυβέρνηση που διαδέχθηκε την αθηναϊκή δημοκρατία, την επαύριο της σπαρτιατικής νίκης στον εμφύλιο πόλεμο, που σηματοδότησε την απαρχή του τέλους για τον αρχαίο κόσμο, τον Πελοποννησιακό Πόλεμο. Μετά την συντριπτική τους νίκη στον εμφύλιο πόλεμο, οι Σπαρτιάτες τοποθέτησαν στην Αθήνα φρουρά και έθεσαν όρο οι Αθηναίοι να «εφαρμόσουν το πολίτευμα των προγόνων τους», δηλαδή την ολιγαρχία. Έτσι άρχισε η εποχή των Τριάκοντα Τυράννων, η οποία διήρκεσε 8 μήνες και χαρακτηρίστηκε από την αιματοχυσία, αφού τα θύματα της έφτασαν τους 1500 μέσα σε ελάχιστο χρονικό διάστημα, αριθμός φρικτός δεδομένου ότι τότε η Αθήνα έχει πληθυσμό 80.000 ανθρώπων. Εν τέλει η περίοδος αυτή έληξε με νέες συγκρούσεις και την επαναφορά του δημοκρατικού πολιτεύματος που ήρθε μαζί με γενική αμνηστία και τον νόμο «περί του μη μνησικακείν», που απαγόρευε την μήνυση εναντίον του οποιουδήποτε με την κατηγορία της συνεργασίας με το τυραννικό πολίτευμα.

Ο λόγος που κρίνεται ως απαραίτητη η παράθεση των ιστορικών γεγονότων πέριξ του Πελοποννησιακού Πολέμου και της τυραννίδας των Τριάκοντα είναι ότι πολλοί αναλυτές εκτιμούν ότι οι κατηγορίες που οδήγησαν στην δίκη του Σωκράτη ήσαν προσχηματικές, γεγονός που θα επιβεβαιωθεί στην συνέχεια, ενώ ο πυρήνας του σκεπτικού πίσω από την δίκη ήταν μία ξεκάθαρη παραβίαση του προαναφερθέντος νόμου «περί του μη μνησικακείν». Κοινώς ο Σωκράτης διώχθηκε γιατί ήταν φίλος και δάσκαλος κάποιων εκ των Τριάκοντα Τυράννων, προεξάρχοντος του Κριτία, ο οποίος σύμφωνα με τον Ξενοφώντα «ήταν πρόθυμος να θανατώσει πολλούς». Λίγη σημασία είχε βεβαίως για τους κατηγόρους του Σωκράτη, το γεγονός ότι ήταν φίλος και δάσκαλος πολλών δημοκρατικών πολιτών επίσης, όπως και του προαναφερθέντα – επίσης φιλολάκωνα και αριστοκρατικού – Ξενοφώντα, ενώ ουδέποτε είχε λάβει μέρος ή είχε συναινέσει στις πράξεις του Κριτία και των Τριάκοντα γενικότερα, γεγονός που κατέδειξε και ο ίδιος ο Σωκράτης στην Απολογία του, λέγοντας ότι δεν τον τρόμαξαν «τότε εκείνοι οι άρχοντες, κι ας είχαν τέτοια δύναμη, και δεν με υποχρέωσαν να αδικήσω», αναφερόμενος στην άρνηση του προς τους Τριάκοντα να τους προσκομίσει τον Λέοντα τον Σαλαμίνιο, για να τον εκτελέσουν.

Η κατηγορία από την οποία κλήθηκε να υπερασπιστεί τον εαυτό του ο Σωκράτης ήταν ότι «διέφθειρε τους νέους» και ότι «λάτρευε καινά δαιμόνια». Διαβάζοντας ανάμεσα στις γραμμές της επικαιρότητας, των εγγράφων των διωκτικών αρχών και των δηλώσεων των πολιτικών αντιπάλων της Χρυσής Αυγής, μπορούμε να αντιληφθούμε την ομοιότητα ανάμεσα στα δύο κατηγορητήρια. Η Χρυσή Αυγή διώκεται διότι «λατρεύει καινά δαιμόνια», δηλαδή μιλάει για έννοιες νέες στην πολιτική ζωή του τόπου, όπως η Λαϊκή Κυριαρχία και η Εθνική Ανεξαρτησία. Και όχι μόνο μιλάει για αυτές, αλλά τις πιστεύει και ειλικρινώς, αρνούμενη να ομοιάσει – έστω και στο ελάχιστο – με τους ταγούς του ψεύδους εντός του Κοινοβουλίου, οι οποίοι μπορεί μεν να λένε κάποια πράγματα, αλλά ουδέποτε τα πράττουν, όντας πιστοί στους πραγματικούς κυβερνώντες του τόπου, τις ξένες μεγάλες δυνάμεις και την παγκόσμια κορπορατική πλουτοκρατία.

Η κατηγορία από την οποία κλήθηκε να υπερασπιστεί τον εαυτό του ο Σωκράτης **ήταν ότι «διέφθειρε τους νέους» και ότι «λάτρευε καινά δαιμόνια»**

Η Χρυσή Αυγή πέραν αυτού, «διέφθειρε» και τους νέους, κερδίζοντας τις καρδιές της Ελληνικής Νεολαίας με τις ρωμαλέες νέες ιδέες της , σύμφωνα με τις οποίες θα μπορούσαν να ορίσουν μόνοι τους το μέλλον τους, αντί να περιμένουν το δήθεν έλεος των μνημονιακών τοκογλύφων, που τους εξωθούν στην μετανάστευση, στερώντας από την Ελλάδα το ίδιο της το αίμα.

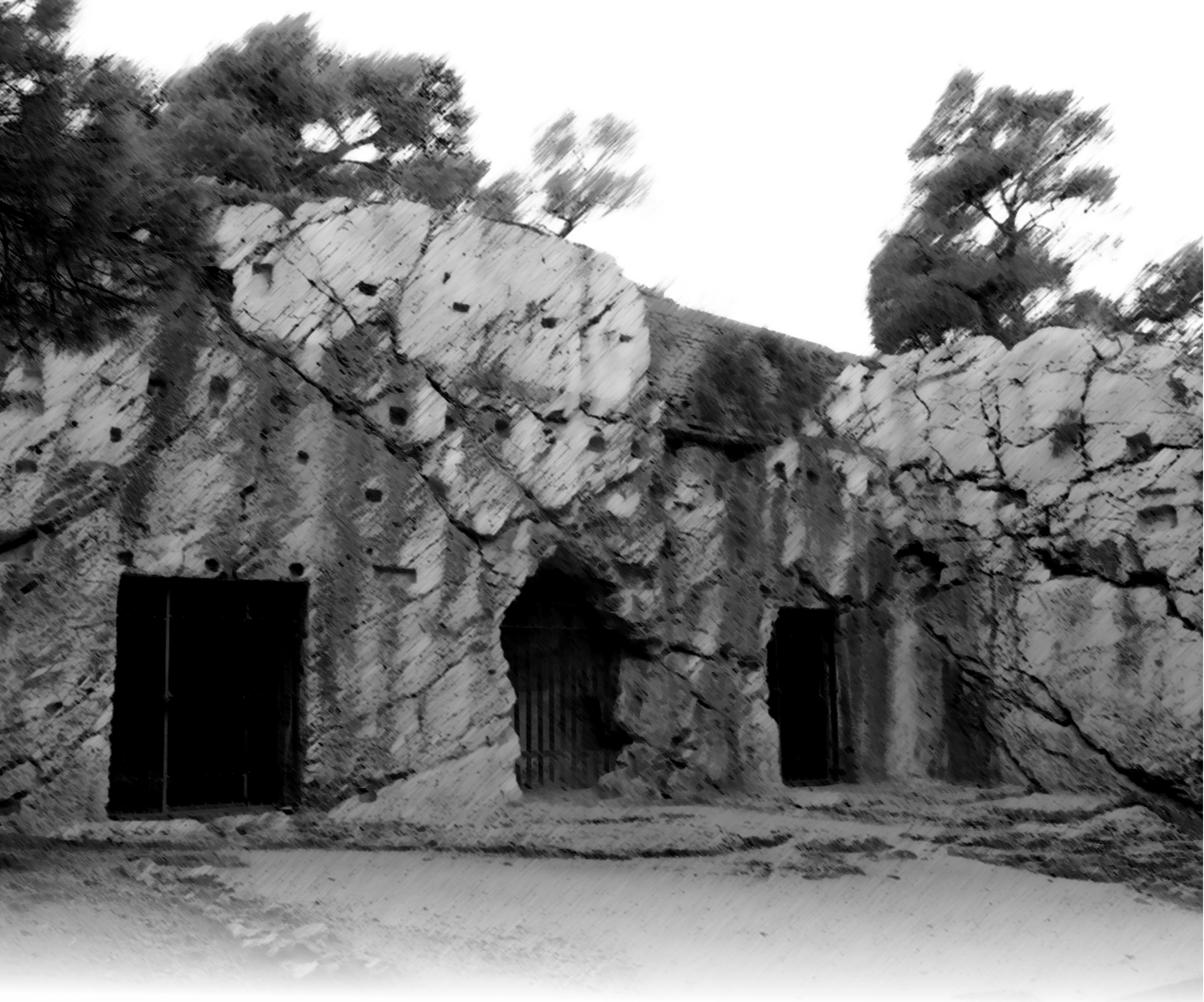
Στο πρώτο βιβλίο της Απολογίας, ο Σωκράτης συζητά έμπροσθεν της στοάς του άρχοντα βασιλιά, που ήταν αρμόδιος για τις παραβάσεις του ποινικού δικαίου, με τον Ευθύφρονα. Ο Ευθύφρων βρισκόταν στο ίδιο μέρος προκειμένου να καταγγείλει τον πατέρα του για τον φόνο του δούλου του. Εκεί αναπτύσσεται μία ολόκληρη συζήτηση σχετικά με το τι είναι όσιο και ανόσιο, με σκοπό μία ανθρώπινη προσέγγιση στην θέληση των Θεών. Εν τέλει η συζήτηση περιστρέφεται και περί δικαίου, όπου εν τέλει εκφράζεται από τον Ευθύφρονα η αισιοδοξία του για την πορεία της δίκης του Σωκράτη.

Εξαιρετικής σημασίας και διαχρονικής αξίας κρίνεται το ηθικό μάθημα που παραδίδει μέσα από τις σελίδες του διαλόγου ο Ευθύφρων, ένα μάθημα που αντλεί την σπανιότητα του από το ότι δεν προκάλεσε διαφωνίες ή περαιτέρω ερωτήσεις στον αιώνιο αμφισβητία Σωκράτη: «μη επιτρέπειν τω ασεβούντι, μηδ' αν όστισούν τυγχάνη ών», δηλαδή «μην υποχωρείς μπροστά στην ασέβεια, όποιος και αν είναι ο ασεβής».

Το συγκεκριμένο ηθικό μάθημα, που πλέον λογίζεται ως κατηγορία από το σύγχρονο ελλαδικό κράτος, μάλιστα το τόνισε και στην Απολογία του ο Σωκράτης, επικαλούμενος τους στίχους της Ιλιάδας του Ομήρου, όταν ο Αχιλλέας «αδιαφόρησε για τον θάνατο και τον κίνδυνο, αφού τον τρόμαζε περισσότερο να ζει ντροπιασμένος επειδή δεν δικαίωσε τους φίλους του», όπως έγραψε ο Πλάτων στην Απολογία. Αναφέρεται, βέβαια, στην Ραψωδία Σ της Ιλιάδας όταν ο Αχιλλέας απαντά στα παρακάλια της μητέρας του Θέτιδας να μην εκδικηθεί τον θάνατο του Πάτροκλου. Η Θέτιδα στον στίχο 94 της Ραψωδίας Σ της Ιλιάδας λέει στον Αχιλλέα και μεταφέρουμε από την μετάφραση των Ν. Καζαντζάκη – Ι.Θ. Κακριδή: «Γιέ μου, με αυτά που τώρα μίλησες, οι μέρες σου είναι λίγες· τι ευτύς ξοπίσω από τον Έχτορα σε περιμένει ο Χάρος», για να λάβει την απάντηση του βασιλιά των Μυρμιδόνων. «Ευτύς να με βρει θέλω ο θάνατος, το φίλο να γλιτώσω αφού δεν ήταν, σαν τον σκότωναν· απ' την πατρίδα εχάθη κείνος μακριά, κι εγώ δε βρέθηκα σιμά να τον συντρέξω». Σκιαγραφείται έτσι από τον ομηρικό και σωκρατικό λόγο με σαφήνεια η έννοια της Τιμής και του Καθήκοντος, που έκτοτε καθόρισε αποφασιστικά την Ιστορία και την Εξέλιξη του Ελληνισμού.

Σε μία «φιλελεύθερη» παγκοσμιοποιητική τυραννίδα, όπως η σημερινή, οι θεϊκοί στίχοι του ομηρικού λόγου, βεβαίως, δεν μπορούν παρά να θεωρούνται ως ύβρεις απέναντι στην ίδια την ατομικιστική και ασυνείδητη φύση του καθεστώτος και των παροικούντων υπηκόων του, που ενστερνίζονται το δόγμα του «θανάτου των Εθνών και των Ανθρώπων».

Η συνειδητή και αδιαπραγμάτευτη επιλογή ημών και κυρίως του Αρχηγού μας, Νικόλαου Μιχαλολιάκου, να πορευτούμε στον ανηφορικό δρόμο της Αρετής και της ατέρμονος Αυτοβελτίωσης που καταδεικνύουν τα θεία ομηρικά έπη και τα γραπτά των προγόνων μας εν γένει, αντί του παρακμιακού δρόμου της μίζας, της ρεμούλας, της απατεωνιάς και του πολιτικαντισμού, αποτελεί – παρότι επιλογή λαοφιλή – επίσης ύβρη ενάντια στα θέσμια της καθεστηκυίας τάξεως της κλεπτοκρατικής τυραννίας και ουσιαστικό μέρος του πραγματικού κατηγορητηρίου, όπως αυτό αποδεικνύεται από τα επίσημα έγγραφα, βάσει των οποίων απορρίφθηκαν οι πρώτες αιτήσεις αποφυλάκισης του Αρχηγού μας, Νικόλαου Μιχαλολιάκου και του κοινοβουλευτικού εκπροσώπου του Κινήματος των Ελλήνων Εθνικιστών, Χρήστου Παππά, τα οποία ελλείψει εγκλημάτων προς αναφορά, αναφέρονται σε βιβλία, δηλώσεις και ομιλίες.

Στην Απολογία του ο Σωκράτης διαλύει πλήρως το κατηγορητήριο. Επικαλούμενος χρησμό της Πυθίας προς τον Χαιρεφώντα, που έλεγε ότι δεν μπορεί να βρεθεί άνθρωπός σοφότερος από αυτόν, προκειμένου να εξηγήσει την ιδιότητα του ως «αλογόμυγας» που ο θεός την κόλλησε στο σώμα της πόλεως, προκειμένου να την «ερεθίζει» και να εμποδίζει την κατάπτωση της προς την νωθρότητα, εν μέρει μέσω του ελέγχου που ασκούσε προς τους σοφούς της πόλεως, όπου μέσω της σωκρατικής μαιευτικής απεκάλυπτε την φιλοσοφική ένδεια τους. Μέσω αυτού του χρησμού και των μαρτύρων που τον επιβεβαίωναν, απεδείκνυε την φαιδρότητα του κατηγορητηρίου όσον αφορά στην «ασέβεια προς του θεούς» και την «λατρεία καινών δαιμονίων», αφού δεν δύνανται οι θεοί να θεωρούν σοφότερο όλων αυτόν που αμφισβητούσε την ίδια τους την ύπαρξη. Την ίδια τύχη είχε και η κατηγορία περί «δια-

φθοράς των νέων», αφού ο Σωκράτης απέδειξε ενώπιον δικαστών και κατηγόρων, ότι πρώτον οι κατήγοροι του δεν είχαν καμία ιδέα περί του τι είναι καλό ή κακό για την νεολαία και δεύτερον – και σημαντικότερο – ότι δεν είχαν καμία ιδέα περί των διδασκαλιών του Σωκράτη, φάσκοντας και αντιφάσκοντας σε κύρια σημεία των καταγγελιών τους.

Το σημαντικότερο μέρος της Απολογίας του Σωκράτους, όμως, είναι η επαναφορά του κατηγορητηρίου στις πραγματικές του βάσεις, αφότου όπως προείπαμε διαλύθηκε άνευ δυνατότητας ανασύστασης ο νομικός μανδύας, με τον οποίο επιμελώς επιχειρήθηκε η κάλυψη του πραγματικού κατηγορητηρίου. Το τοποθέτησε ο ίδιος, στον θυμό και τον φθόνο που προκαλούσε στους ανακρίνοντες η σωκρατική μαιευτική, δια της οποίας αποδεικνυόταν ότι ήταν λιγότερο σοφοί από τον Σωκράτη, παρά τις περί του αντιθέτου αιτιάσεις τους. Ο Σωκράτης, βεβαίως, δεν ισχυριζόταν την ύπαρξη της σοφίας του, παρά μόνο στο σημείο πως γνώριζε όντως την άγνοια του, γεγονός το οποίο περιγράφεται με την φράση που αποδίδεται σε αυτόν από μεταγενέστερους φιλοσόφους υπό την μορφή του «εν οίδα, ότι ουδέν οίδα» που αναφέρεται στην Απολογία ως «ουκ οίδα, ουδέ οίομαι», δηλαδή «ούτε ξέρω, ούτε νομίζω πως ξέρω», όπως είναι η ακριβής φράση με το παρεμφερές νόημα (Απολογία Σωκράτους 20d).

Στην περίπτωση του κατηγορητηρίου της Χρυσής Αυγής, εμφανίζεται μία σημαντική διαφορά, αφού δεν χρειάστηκε καν απολογία, προκειμένου να αποδομηθεί το κατηγορητήριο. Γελοιοποιήθηκε από την ίδια του την φύση, αφού κατάντησε ένα απλό επικοινωνιακό παίγνιο των καναλαρχών, το οποίο συντηρείται αυστηρώς και μόνο εντός των συμφεροντολόγων εγκεφάλων τους, όντας πλήρως απαξιωμένο ακόμα και στα μάτια του πιο εμπαθούς, ο οποίος αντιλαμβάνεται την μη ποινική διάσταση των «ντοκουμέντων» που με λύσσα περιφέρουν οι άθλιοι τηλεδικαστές των δελτίων των 8 στους δέκτες του ανυποψίαστου τηλεθεατή. Δεν μπορούν να

Η αδάμαστη ψυχή του Σωκράτη δεν του επιτρέπει ούτε εκείνη την στιγμή να υποταχθεί στους δεσμώτες του, στους οποίους ευθαρσώς έχει πει ότι δεν θα παρακαλέσει, ούτε θα φέρει να δείξει τα παιδιά του, προκειμένου να προκαλέσει το έλεος τους

σχολιαστούν διαφορετικά τα βίντεο και οι φωτογραφίες που παρανόμως διαρρέουν από τους δικαστικούς κύκλους προς τα κανάλια, τα οποία ματαίως και μετά μανίας προσπαθούν να δημιουργήσουν «καπνό», ώστε να υπονοήσουν την ύπαρξη «φωτιάς». Δυστυχώς, όμως, για αυτούς μόνο στο μυαλό ενός … κάποιου Πρετεντέρη μπορούν οι «πινακίδες» και τα «αποκριάτικα πάρτι» να στοιχειοθετήσουν την ύπαρξη «εγκληματικής οργανώσεως» και τις «προπαρασκευαστικές ενέργειες κατάλυσης του πολιτεύματος».

Φευ όμως, ο φθόνος και τα συμφέροντα δεν μπορούσαν να αφήσουν τον Σωκράτη να συνεχίσει να εξετάζει τους «σοφούς» των Αθηνών, στην μετά Περικλή εποχή, λίγο μετά την εποχή που περιγράφει γλαφυρά και εύστοχα ο επίσης «αριστοκρατικός» και συνεπώς παράνομος – σύμφωνα με τον σκεπτικό της δικτατορίας Βενιζέλου – Σαμαρά –, Μανώλης Καραγάτσης. Εν τέλει ο Σωκράτης καταδικάζεται, από σώμα ενόρκων που λειτουργούσε με τον κανόνα της πλειοψηφίας, και βάσει του Αθηναϊκού νόμου έχει την δυνατότητα να προτείνει στους δικαστές του την ποινή. Η αδάμαστη ψυχή του Σωκράτη δεν του επιτρέπει ούτε εκείνη την στιγμή να υποταχθεί στους δεσμώτες του, στους οποίους ευθαρσώς έχει πει ότι δεν θα παρακαλέσει, ούτε θα φέρει να δείξει τα παιδιά του, προκειμένου να προκαλέσει το έλεος τους, αφού όπως λέει δουλειά του δικαστή είναι να εφαρμόζει τον νόμο και όχι να χαρίζει. Απορρίπτει αμέσως την επιλογή της εξορίας και του προστίμου και τους προτείνει αυτό που θεωρεί πρέπον για την περίπτωση του· να σιτίζεται δωρεάν στο Πρυτανείο, όπως γινόταν για τους Ολυμπιονίκες. Αυτή η ειλικρινής πρόταση του Σωκράτη, εκλαμβανόμενη – ίσως ορθά –ως ειρωνεία, προκάλεσε την οργή των Αθηναίων, οι οποίοι τελικώς καταδίκασαν τον Σωκράτη να πιεί το κώνειο. Η ποινή, όμως, δεν μπορούσε να εφαρμοστεί μέχρι την επιστροφή του ιερού πλοίου των Αθηνών, το οποίο ταξίδευε στην Δήλο για να ευχαριστήσει τον θεό για την σωτηρία των Αθηναίων από τον Μινώταυρο, γεγονός που έδωσε τον χρόνο και την αφορμή για τον τρίτο σωκρατικό διάλογο, τον «Κρίτωνα».

Στην διάρκεια της φυλάκισης του ο Σωκράτης δέχεται κανονικώς τα επισκεπτήρια των φίλων του, στην διάρκεια των οποίων εξασκεί την αγαπημένη του ασχολία, αυτή που επέφερε και την καταδίκη του. Δηλαδή να φιλοσοφεί και να «ελέγχει» τους ανθρώπους για αυτά που λένε ή σκέφτονται. Ο Κρίτων προσπαθεί να τον πείσει να αποδράσει, επιβεβαιώνοντας τον ότι όλα είναι κανονισμένα μεταξύ φίλων. Ουσιαστικά του θέτει το δίλημμα μεταξύ της ζωής και της νομιμότητας. Ο Σωκράτης έχοντας κατά νου την εκ των άνω προέλευση των νόμων της πόλης των Αθηνών και παραδεχόμενος την αγάπη που τον διακατείχε για την Αθήνα και τους πολίτες της, αρνείται να ενδώσει στις προτροπές του φίλου του, οι οποίες θα ακύρωναν την ίδια την Αθηναϊκή Πολιτεία. Και εδώ είναι που προκύπτει το σημαντικό ιδεολογικό ερώτημα, αφού διαφαίνεται μία εκ πρώτης όψεως σημαντική διάσταση με το περίφημο "αν το κράτος είναι ενάντια στο έθνος, πρέπει αναγκαστικά ή να αλλάξει μορφή ή να χαθή. Το κράτος, που εμποδίζει τη φυσιολογία του έθνους, είναι περιττό και βλαβερό" του Ίωνος Δραγούμη, το οποίο συμπτυγμένα αποδίδεται ως σύνθημα με το γνωστό «Ζήτω το Έθνος, κάτω το Κράτος».

Η διάσταση αυτή είναι καθαρά επιφανειακή και εδράζεται στον υποθετικό σύνδεσμο της φράσεως του Δραγούμη. Ο Σωκράτης απέδειξε και ανέφερε στην Απολογία του ότι δεν υπάκουσε τους νόμους των Τριάκοντα Τυράννων. Η νομιμότητα την οποία επικαλείται και υπερασπίζεται με την ίδια του την ζωή ο Σωκράτης δεν είναι άνευ όρων και αστερίσκων. Δεν αναφέρεται στους νόμους της οποιασδήποτε πολιτείας, ώστε να δημιουργείται αντίφαση με τον Ίωνα Δραγούμη. Αν το κράτος προσβάλλει και θέτει σε κίνδυνο την φυσιολογία και την ύπαρξη του Έθνους, τότε όπως είπε ο Δραγούμης, αυτό το κράτος πρέπει να χαθεί. Αυτό δείχνει η απειθαρχία του Σωκράτη προς τους Τριάκο-

ντα Τυράννους. Αυτό δείχνει και την συνέπεια του όταν έλεγε περί μη υποχωρήσεως εμπρός στους ασεβείς. Συνεπώς ο Σωκράτης έδειξε ανυπακοή στους νόμους ενός κράτους που θεωρούσε ότι πλήγωνε το Έθνος και από την άλλη έδειξε υπακοή στους νόμους ενός κράτους που θεωρούσε ότι – τουλάχιστον – δεν ήταν βλαπτικό για το Έθνος, ακόμα και όταν αυτό τον αδικούσε, καταδικάζοντας τον σε θάνατο. Η αντιστοιχία και η ευθυγράμμιση των δύο απόψεων γίνεται σαφής και ξεκαθαρίζεται περαιτέρω αν αναλογιστεί κανείς την σύγχρονη κλεπτοκρατία, όπου νομοθετική, εκτελεστική και δικαστική εξουσία έχουν περιέλθει άνευ διακρίσεως και διαχωρίσεως στα χέρια των κλεπτοκρατών.
Η υπόθεση της Χρυσής Αυγής δεν έχει κλείσει την στιγμή που γράφεται το συγκεκριμένο άρθρο, παρότι έχει καταδειχθεί και η φαιδρότητα του κατηγορητηρίου, όπως και η πολιτική σκευωρία που κρύβεται πίσω από την κατάρτιση του.
Ενδεικτικά θα αναφέρουμε μόνο την βράβευση του πρωθυπουργού Αντώνη Σαμαρά από το Ευρωπαϊκό Εβραϊκό Συμβούλιο για αυτή την σκευωρία, αλλά και τις μισθολογικές υποσχέσεις του υπουργού δικαιοσύνης ως αντάλλαγμα για την μέχρι τούδε δικαστική συμμετοχή στην απάτη, όπως αυτή αποτυπώθηκε με την πλήρη αποδοχή ενός ψευδεπίγραφου δήθεν καταστατικού, την διαρροή υλικού της δικογραφίας στα κανάλια, την άρνηση δίωξης ή έστω απόρριψης των ψευδομαρτύρων όταν αποκαλύπτονται τα ψέματα τους, το γεγονός ότι άνθρωποι του νόμου δεν αισθάνθηκαν αισχύνη παραθέτοντας ιδεολογικά επιχειρήματα στις αιτήσεις αποφυλακίσεων του Αρχηγού μας και του Χρήστου Παππά και πολλά άλλα που η απαρίθμηση τους θα ήταν εξόχως χρονοβόρα.
Οι μεθοδεύσεις του καθεστώτος, όμως, έχουν καταστεί σαφείς, αφού σκοπός δεν είναι η καταστολή τιμωρία κάποιου εγκλήματος, αλλά η πολιτική και εκλογική αντιμετώπιση της Χρυσής Αυγής, για να συντηρηθεί το καθεστώς της κλεπτοκρατίας, το οποίο φοβήθηκε το σύνθημα της Χρυσής Αυγής «οι κλέφτες φυλακή», με το σκεπτικό ότι η Χρυσή Αυγή μιλά άμεσα και ειλικρινά στον Λαό.
Τι απέγιναν, όμως, οι κατήγοροι του Σωκράτη, αφότου αυτός απεδέχθη την ποινή και ήπιε το κώνειο; Ο Μέλητος θανατώθηκε από τους Αθηναίους επειδή αυτοί μετάνιωσαν την απόφαση τους για τον Σωκράτη. Ο δε Άνυτος, ο οποίος είχε αθωωθεί για προδοσία, δωροδοκώντας τους δικαστές, εν τέλει κατέληξε στην εξορία.
Οι κατήγοροι της Χρυσής Αυγής ήδη λοιδορούνται από το σύνολο του Ελληνικού Λαού, ο οποίος έχει αντιληφθεί τις μαύρες διαδρομές της διαπλοκής που συνδέουν διεθνείς τοκογλύφους, εργολάβους, καναλάρχες, πολιτικούς και μία μερίδα επίορκων δικαστικών. Προς επίρρωση του τελευταίου αρκεί να θυμηθούμε την πολύ πρόσφατη «πανηγυρική» αθώωση όλων των κατηγορουμένων στην υπόθεση του σκανδάλου του Χρηματιστηρίου. Όποια και αν είναι η τελική έκβαση της όλης υποθέσεως η Χρυσή Αυγή είναι ήδη δικαιωμένη στα μάτια του Ελληνικού Λαού και οι κατήγοροι της είναι ήδη καταδικασμένοι σε πολιτική ανυπαρξία, ανυποληψία και χλεύη.

Κώστας Αλεξανδράκης

Υ.Γ.: Τον Μάιο του 2012 η δίκη του Σωκράτη επαναλήφθηκε στο κτίριο που σήμερα χρησιμοποιείται ως ορμητήριο των διωκτών της Χρυσής Αυγής, τον Άρειο Πάγο. Ο Σωκράτης αθωώθηκε πανηγυρικά, όμως αυτό που έχει αξία είναι ότι συνήγοροι υπεράσπισης του ανέλαβαν δύο ξένοι, ενώ κατήγοροι του χρίστηκαν δύο Έλληνες, η δε αθώωση κρίθηκε από το κοινό, που παρακολούθησε την εκδήλωση και όχι από τους δικαστές, μεταξύ των οποίων ήταν και η... Άννα Ψαρούδα Μπενάκη της ΝΔ. Το κοινό σε ποσοστό 89% θεώρησε την δίωξη του Σωκράτη πολιτικής φύσεως και όχι πραγματική - ποινική.

Οι ηθικές βάσεις
και η σκοπιμότητα του Δικαίου

Η έννοια του Δικαίου στην εποχή μας είναι αναμφίβολα συγκεχυμένη στη συνείδηση των πολιτών, ιδιαίτερα όσον αφορά τη σκοπιμότητα της απονομής δικαιοσύνης. Μία ποινή επιβάλλεται για λόγους σωφρονισμού, για επιβολή τιμωρίας, για παραδειγματισμό των υπολοίπων, για ηθική ικανοποίηση των αδικηθέντων ή για επιβεβαίωση της ύπαρξης μίας «πολιτείας δικαίου»; Στη συνείδηση του καθένα θα μπορούσε να ισχύει οποιαδήποτε περίπτωση ή συνδυασμός των ανωτέρω.

Για να κατανοηθεί όσο το δυνατόν καλύτερα η έννοια του Δικαίου πρέπει να εξετασθεί ως συλλογική κοινωνική δράση, και όχι ως ένα σύνολο κανόνων και διατάξεων. Αυτή η οπτική του Δικαίου, ως ηθικά προσανατολισμένης δραστηριότητας μίας κοινωνίας μας οδηγεί πίσω στο χρόνο, στις απαρχές των οργανωμένων κοινωνιών. Στις πατριαρχικές κοινωνίες των γενών δεν υπήρχε εκδίκηση και νομική αντιδικία.

Τις διαφορές τις έλυναν οι γεροντότεροι και σοφότεροι του γένους. Τα βαριά αδικήματα, όπως η προσβολή ιερών κανόνων, η προδοσία, η δειλία και η απειθαρχία τιμωρούνταν άμεσα με την έναρξη μίας διαδικασίας μετάνοιας ή με λυντσάρισμα. Όταν δημιουργήθηκαν ευρύτερες κοινωνίες κάτω από μεγάλους οίκους, ξεπρόβαλαν οι πρώτες νομικές ρυθμίσεις.

Σε αυτές τις κοινωνίες, ο μάγος ή ο ιερέας ήταν και ο δικαστής. Συνεπώς οι πρώτες ρίζες της έννοιας του Δικαίου προέρχονται από την κοινή καταγωγή και από τη θρησκεία. Οι σταθεροί τύποι που χρησιμοποιούσαν οι ιερείς για να συμβουλευτούν τις πνευματικές δυνάμεις αποτέλεσαν και τις πρώτες τεχνικές «νομικές έννοιες».

Οι λατρευτικοί τύποι οδήγησαν σε νομικές έννοιες. Αυτό φαίνεται καθαρά στη ρωμαϊκή νομική σκέψη που διαμορφώθηκε από την κατανομή των αρμοδιοτήτων στα διάφορα πνεύματα (numina) της ρωμαϊκής αγροτικής θρησκείας. Τώρα γίνεται φανερό ότι το Δίκαιο έμελλε να εξελιχθεί όχι ως αποτέλεσμα κάποιων οικονομικών επιταγών ή αναγκαιοτητών αλλά ως αναπόσπαστο στοιχείο της παράδοσης, των ηθών και των εθίμων ενός έθνους. Βεβαίως, προσωπικότητες προικισμένες με το «νομικό χάρισμα», όπως σοφοί, νομικοί, προφήτες και ιερείς, έσπαγαν ενίοτε το φορμαλισμό της παράδοσης κατά τρόπο αποκαλυπτικό και ρηξικέλευθο έχοντας στα χέρια τους τη δικαιοδοτική αρμοδιότητα. Δημιουργούσαν όμως πάντα μία νέα παράδοση στη βάση της εθνικής-λαϊκής κοινότητας. Αναφέρουμε τα παραδείγματα των Βρεών στην Ιρλανδία, των Δρυίδων στη Γαλατία, των νομοκηρύκων στους Βορειογερμανούς και των Ραχιμβούργων στους Φράγκους.

Προϊόντος του χρόνου, η ανάγκη πολεμικών επιχειρήσεων για την επέκταση του ζωτικού χώρου, ανέδειξε την κάστα των πολεμιστών μαζί με την ανάγκη αυστηροποίησης των νομικών κανόνων για λόγους πειθαρχίας και ασφάλειας. Η κάστα των πολεμιστών νομοθετεί πλέον υπεράνω των μάγων και των ιερέων, και απολαμβάνει ιδιαιτέρων νομικών προνομίων που εξισορροπούν τα αυξημένα καθήκοντα.

Εκεί όπου ένας φύλαρχος ή ηγεμόνας κατόρθωσε να υπερκεράσει την κάστα των πολεμιστών δημιουργείται μία νέα νομική πραγματικότητα. Δομείται μία κοινωνική διάρθρωση στηριγμένη σε κοινωνικές κατηγορίες κατοχυρωμένες από την ηγεμονία προνόμια. Για κάθε κοινωνική κατηγορία διαμορφώνεται ξεχωριστά η δημιουργία και η απονομή του δικαίου. Χαρακτηριστικό παράδειγμα αποτελεί η κοινωνική διάρθρωση της Ινδίας σε κάστες.

Οι κάστες δεν αποτελούσαν απλώς οικονομικές τάξεις. Τα στεγανά ανάμεσά τους, εκτός από εθνοφυλετικό χαρακτήρα καταδείκνυαν διαφορετική μεταφυσική και ιστορική αποστολή που συνεπαγόταν ότι σε κάθε κάστα ίσχυαν διαφορετικά λατρευτικά τυπικά και απονομή δικαίου. Υπάρχουν και περιπτώσεις όπου κάποιοι ηγεμόνες αποφάσιζαν πατριαρχικά μόνοι τους για την απονομή του δικαίου κατά την κρίση τους.

Η απονομή δικαιοσύνης σε ευρύτερη κλίμακα (ανάμεσα σε ηγεμονίες) δημιούργησε την ανάγκη σταθερών κανονιστικών διατάξεων

Το τυπικό αξίωμα της συναλλακτικής ισότητας
μεταξύ οικονομικά άνισων αφήνει τους πιο αδύναμους
στη διάθεση των ισχυρότερων.
Λειτουργεί συνεπώς σε βάρος
κάθε λογικά παραδεκτής αρχής δικαιοσύνης

γενικής ισχύος. Η εφαρμογή τους επέφερε αλλαγές στα στοιχεία του δικαίου, όπως η έννοια του «προκρίματος», δηλαδή το ότι οι δικαστικές αποφάσεις άρχισαν να βασίζονται σε ειλημμένες δικαστικές αποφάσεις του παρελθόντος για αντίστοιχες υποθέσεις.
Η συγκρότηση αυτοκρατοριών επιβάλλει την αυστηροποίηση του δικαίου για λόγους ασφαλείας και συνοχής. Είναι η εποχή που το δίκαιο αρχίζει να αυτονομείται εφόσον ασκείται από επαγγελματίες της δικανικής πρακτικής (δικηγόρους, δικολάβους). Αυτή η αυτόνομη εξέλιξη του δικαίου κατά τον Μαξ Βέμπερ δεν δρομολογήθηκε από τις κοινωνικές συνθήκες, όσο από τις πολιτικές συγκυρίες.
Ο πλήρης εξορθολογισμός του δικαίου επήλθε με την ανάπτυξη των πόλεων με την έννοια της καθαρά οικονομικής εξελικτικής διαδικασίας, φαινόμενο των δυτικών αστικών κοινωνιών. Το φεουδαλικό ανορθολογικό δίκαιο ανατρέπεται. Οι γενικής εφαρμογής μηνυτήριες αγωγές αντικαθίστανται από άμεσες συμβατικές αγωγές. Η επικράτηση του ατομισμού απωθεί την αρχή της συλλογικής ενοχής και εισάγει την αυστηρά προσωπική ενοχή. Τα νομικά σχήματα αναφοράς ελαστικοποιούνται ώστε να ταιριάζουν περισσότερο με την κινητικότητα των σχέσεων της αγοράς. Εν συνεχεία πραγματοποιείται η εννοιολογική διάκριση ανάμεσα σε χρέος και ενοχή, που επιτρέπει την ενοχική δέσμευση της περιουσίας του οφειλέτη.
Οι αστοί έφεραν το νομικό ορθολογισμό στις έσχατες συνέπειές του, στοχεύοντας στην εξασφάλιση σταθερών και νομικά κατοχυρωμένων προνομίων. Ένα γενικής εφαρμογής αντικειμενικό δίκαιο εξυπηρετούσε καλύτερα τη σταθερότητα ευκαιριών κέρδους. Όμως η χαμηλού επιπέδου ηθική των αστών δεν τους εμπόδισε να εκμεταλλεύονται φεουδαρχικού τύπου προνομιακές παραχωρήσεις, όπως στις περιπτώσεις που το κράτος εγγυάτο μονοπωλιακού τύπου εκμεταλλεύσεις ευκαιριών. Αυτή η εξέλιξη ήταν καταλυτική για τις ηθικές βάσεις και τη σκοπιμότητα του δικαίου στην αστική Δύση.
Η οικονομική δραστηριότητα επηρεάζει καταλυτικά την πολιτική νομοθετική εξουσία, και αυτή με τη σειρά της «ανακαλύπτει» νομικές ρυθμίσεις που εξυπηρετούν την ανώτατη δύναμη, τις αγορές. Ο νομικός φορμαλισμός αφαίρεσε τα προνόμια από τους ευγενείς και τους φεουδάρχες, προσφέροντάς τα στην αστική τάξη. Το γράμμα του νόμου όμως παρέμεινε πολύ μακριά από την πραγματικότητα. Ακόμα και το τυπικό αξίωμα της συναλλακτικής ισότητας (εάν και όπου ισχύει) μεταξύ οικονομικά άνισων αφήνει τους πιο αδύναμους στη διάθεση των ισχυρότερων. Λειτουργεί συνεπώς σε βάρος κάθε λογικά παραδεκτής αρχής δικαιοσύνης.
Ο σοσιαλισμός δεν ανακάλυψε τίποτε νέο που αφορά στην ποιοτική αναβάθμιση του δικαίου. Προτάσσει υλικές, οικονομικές απόψεις και επιδιώκει την «εκ των κάτω» απόρριψη των νομικών τύπων. Στην αστική νομική αντίληψη της ελευθερίας των συμβάσεων αντιτάσσει το αίτημα μίας ολικής κάλυψης των συμφερόντων του εργαζόμενου στη σύμβαση εργασίας. Εκεί σταματούν όλα.

Για τον σημερινό μαζάνθρωπο, έννοιες όπως ήθος, καθήκον, υποχρέωση, προσωπικότητα είναι λέξεις δίχως ουσιαστικό νόημα. Οι υπάρχουσες αξίες περί δικαίου αντιπροσωπεύουν και τον «νομικό του πολιτισμό».

Θεόδωρος Κουδούνας

Αποκλειστικά πολιτική η δίωξη της Χρυσής Αυγής

Από το πρωί της 28ης Σεπτεμβρίου του 2013 ο ασκός του Αιόλου έχει ανοίξει «αμολώντας» όλη την ανομία, την ανηθικότητα, την εμπάθεια και το μίσος πασών των φορέων του ψευδεπίγραφου «συνταγματικού τόξου» εναντίον της ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ.

Απαραίτητα συνοδευτικά των παραπάνω ιδιοτήτων είναι η υποκρισία και η επιλεκτική διάθεση όλων εκείνων που με απύθμενο θράσος υποστηρίζουν ότι η δίωξη κατά της ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ είναι ποινική, βασισμένη σε αξιόποινες εγκληματικές πράξεις και όχι πολιτική, όπου αυτό το οποίο θεωρείται ως ποινικά κολάσιμο δεν είναι οι Ιδέες και το Φρόνημα.

Με αφορμή ένα τραγικό περιστατικό στην Αμφιάλη, είχαμε όχι απλώς μια απίστευτη μεγέθυνσή του αλλά μια απαράδεκτη ταύτισή του με την συνολική πορεία ενός Νόμιμου - και κυρίως Έντιμου - Πολιτικού Κόμματος. Εντελώς ανήθικα και παράνομα ο Αρχηγός ενός Κόμματος, με ολοένα και πιο αυξητική ροή στις προτιμήσεις του Ελληνικού Λαού και πέντε Βουλευτές του συλλαμβάνονται και προφυλακίζονται για μια υπόθεση για την οποία δεν έχουν την παραμικρή άμεση ή έμμεση σχέση.

Τα όσα συνέβησαν το πρωινό της 28ης Σεπτεμβρίου, και πολύ περισσότερο τα όσα ακολούθησαν, αποτελούν ντροπή για τον νομικό μας πολιτισμό και ξεμπρόστιασμα της υποκρισίας και της αναλγησίας εκείνων των κύκλων που έστησαν μια ξεκάθαρη πολιτική σκευωρία, προκειμένου να εξοντώσουν (με την κυριολεκτική έννοια του όρου) την ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ. Η δίωξη και προφυλάκιση του Νίκου Μιχαλολιάκου και των υπόλοιπων εκλεκτών Συναγωνιστών δεν βασίστηκε σε αδιάσειστα στοιχεία ενοχής, ή έστω σοβαρές ενδείξεις, αλλά στις τερατολογίες κάποιων ψευδομαρτύρων, οι οποίοι μπορούσαν να λένε όποια αθλιότητα γούσταραν (ή τους έλεγαν να πουν…) καλυπτόμενοι πίσω από την ασφάλεια, την άνεση και την σιγουριά της ανωνυμίας. Συμβαίνει, δηλαδή, κάτι το απίστευτα ανατριχιαστικό, που εξευτελίζει κάθε έννοια Δικαιοσύνης: Σύρονται στην φυλακή ο Αρχηγός και οι Βουλευτές ενός Κόμματος, το οποίο σύμφωνα με όλες τις αληθινές ενδείξεις είναι δεύτερο στις προτιμήσεις του Ελληνικού Λαού, με βάση την απίστευτη ψευδολογία κάποιων, τους οποίους δεν γνωρίζουν ποιοι είναι! Για να διαπιστωθεί το μέγεθος της πολιτικής ανηθικότητας και αλητείας σας παραθέτουμε τον εξής διάλογο:

«Δεν θα ήθελα ποτέ να βρεθώ στο σκαμνί κατηγορούμενος και να έχω κατηγορία, η οποία θα στηρίζεται σε πράκτορα "Χ" ή σε μάρτυρα "Α" ή σε μάρτυρα "Γ".»

- «Έτσι είναι. Κανείς δεν θα το ήθελε. Είναι σαφές αυτό.»

- «Κάθε κατηγορούμενος που θα έρθει στο δικαστήριο θα ζητήσει να μάθει - είναι λογικό, είναι φυσικό- ποιος είναι εκείνος που τον κατηγορεί. Εάν, όμως, δεν το θελήσει ο ίδιος, εάν συνεχίσει να κρύβεται πίσω από την ανωνυμία ο μάρτυρας, τότε η αποδεικτική αξία της κατάθεσής του είναι μειωμένη».

Ο διάλογος αυτός δεν είναι πρόσφατος και δεν ανήκει σε δυο Χρυσαυγίτες, οι οποίοι έχουν αγανακτήσει με τις άθλιες μεθοδεύσεις χρησιμοποίησης ψευδομαρτύρων. Η συγκεκριμένη συνομιλία έγινε το 2001 ανάμεσα στον Χρήστο Μαρκογιαννάκη της ΝΔ και τον Κώστα Γείτονα του ΠΑΣΟΚ, όταν ψηφιζόταν ο περιβόητος «τρομονόμος» και αφορούσε την ανωνυμία μαρτύρων.

Ό,τι, λοιπόν, κατήγγειλε το 2001 η ΝΔ το χρησιμοποιεί σήμερα, προκειμένου να φυλακίσει ανέντιμα και παράνομα τους εκπροσώπους του βασικού της πολιτικού αντιπάλου. Πολύ πιο πριν, βέβαια, είχαμε την παρέμβαση του ίδιου του πρωθυπουργού, ο οποίος με απρεπείς εκφράσεις, όπως «θα τους λιώσω», πέρα από την ξεκάθαρη παρέμβασή του σε θέματα δικαιοσύνης, αφαίρεσε κάθε ίχνος ανθρώπινης ιδιότητας σ' όσους συμμετέχουν στην ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ, με αποτέλεσμα να είναι κι αυτός ένας εκ των ηθικών αυτουργών της δολοφονίας των Γιώργου Φουντούλη και Μανώλη Καπελώνη από τους ψυχοπαθείς δολοφόνους της κόκκινης τρομοκρατίας. Οι αποδείξεις της απαράδεκτης και συνάμα ένοχης παρέμβασης Σαμαρά είναι αρκετές.

Ας θυμηθούμε την ομολογία του στην τηλεοπτική εκπομπή του Πρετεντέρη, όπου με την απίστευτα κυνική φράση του «δεν πήρα τηλέφωνο. Τουλάχιστον στην αρχή…» παραδέχτηκε ευθαρσώς ότι έκανε τηλεφωνική παρέμβαση από τις Η.Π.Α., όπου βρισκόταν εκείνες τις ημέρες, προκειμένου να διαταχθεί η προφυλάκιση του Νίκου Μιχαλολιάκου και του Χρήστου Παππά, ύστερα από το φιάσκο με την μη προφυλάκιση των Ηλία Κασιδιάρη, Ηλία Παναγιώταρου και Νίκου Μίχου. Ακόμη χειρότερα για τον Σαμαρά, υπήρχαν ομολογίες άλλων προσώπων για τον ξεκάθαρα πολιτικό χαρακτήρα της δίωξης της ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ.

Ομολογίες που εκθέτουν ανεπανόρθωτα τον Σαμαρά και τον παρουσιάζουν με την αληθινή του ιδιότητα ως αχυράνθρωπου και εντολοδόχου ξένων κέντρων αποφάσεων.

Ένας άνθρωπος, ο οποίος υπήρξε στενός συνεργάτης του, ο πρώην υπουργός Δικαιοσύνης Αντώνης Ρουπακιώτης, σε μια κρίση ειλικρίνειας και εντιμότητας ξεμπρόστιασε το φερέφωνο που ονομάζεται Σαμαράς, καθώς με συνέντευξή του σε τηλεοπτικό σταθμό αποκάλυψε πλήρως τα πολιτικά κίνητρα της κυβέρνησης να προχωρήσει σε μια κατάπτυστη αντιδημοκρατική και αντισυνταγματική πράξη εναντίον ενός Νόμιμου Πολιτικού Κόμματος. Συγκεκριμένα, ο Ρουπακιώτης παραδέχθηκε ότι «επιχειρήθηκε πολιτική διαχείριση σε δικαστικό πεδίο», ενώ «έδωσε στεγνά» εκείνους που διέταξαν τον Σαμαρά να ασκήσει δίωξη κατά της ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ. Όπως χαρακτηριστικά είπε: «Αμερικανοεβραϊκές και αμερικανοελληνικές οργανώσεις έρχονταν στην Ελλάδα και πίεζαν για την ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ. Σαφώς έπαιξε ρόλο αυτό, σαφώς ο πρωθυπουργός έπρεπε να τους πει κάτι».

Μαζί μ' αυτούς και οι ευρωπαίοι «εταίροι», αφού επέβαλαν στην Χώρα μας το Μνημόνιο, έδωσαν με την σειρά τους εντολές στον υπάλληλό τους Σαμαρά, καθώς όπως είπε ο Ρουπακιώτης: «Από 1η Ιανουαρίου 2014 αναλαμβάνουμε την προεδρία της Ευρωπαϊκής Ένωσης και υπήρχαν πιέσεις και από την Κομισιόν, οι επίτροποι Μουίζνιεκς και Μάλστρομ έλεγαν "ούτε ένα σχέδιο δεν καταθέτετε;"». Ο κατάλογος, όμως, των αποκαλύψεων για τον βρώμικο ρόλο του Σαμαρά δεν σταματά εδώ, αφού και ο διεθνής σιωνισμός αποκαλύπτει την συμβολή του στην δίωξη της ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ. Ο πρόεδρος του Ευρωπαϊκού Εβραϊκού Κογκρέσου, Μοσέ Καντόρ, σε συνέντευξή του σε ελληνόφωνη εφημερίδα λέει για τον Σαμαρά: «Αποτιμώ θετικά την απάντηση του κ. Σαμαρά στις βίαιες δράσεις και τη γεμάτη μίσος ιδεολογία της ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ. Για πολύ καιρό υπήρχε μια επιφανειακή αντιμετώπιση από τους Ευρωπαίους ηγέτες των αυξανόμενων νεοναζιστικών φαινομένων, αλλά ο Έλληνας πρωθυπουργός είναι από τους λίγους που κάνει τα λόγια πράξη. Για αυτό τον τιμήσαμε στην Αθήνα. Ελπίζουμε ότι αυτό είναι μόνο το πρώτο βήμα στη μάχη κατά του μίσους, του ρατσισμού, του αντισημιτισμού και της ξενοφοβίας. Η προσπάθεια του πρωθυπουργού να χαρακτηρισθεί η ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ εγκληματική οργάνωση και να της στερηθεί η κρατική χρηματοδότηση αποτελεί ένα σημαντικό πρώτο βήμα και είναι ηθική, δίκαιη και αναγκαία για τη ζωτικότητα της Ελληνικής Δημοκρατίας».

Όλα τα παραπάνω είναι αποδεικτικά του ότι η δίωξη της ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ έχει σαφή πολιτικό χαρακτήρα, είναι προϊόν προαποφασισμένων εντολών και ότι ο ίδιος ο πρωθυπουργός της Χώρας έσπευσε να εφαρμόσει το σχέδιο αυτό, φερόμενος ως υπάκουο όργανο ξένων δυνάμεων, το οποίο επιτρέπει την απαράδεκτη ανάμιξή τους στα εσωτερικά ζητήματα του Τόπου.

Από το κάδρο, όμως, των ευθυνών, εις ό,τι αφορά την αποκλειστικά πολιτική διάσταση της δίωξης κατά της ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ, δεν ξεφεύγει ούτε και η Δικαιοσύνη. Δυστυχώς, ορισμένοι δικαστικοί λειτουργοί με την συμπεριφορά τους επιβεβαιώνουν το ξεκάθαρα

πολιτικό περιεχόμενο της δίωξης. Είναι πολλά τα παραδείγματα που θα μπορούσαμε να χρησιμοποιήσουμε και τα οποία δείχνουν ότι συγκεκριμένες ενέργειες των δικαστικών αρχών έρχονται σε πλήρη αντίθεση τόσο με την Συνταγματική νομιμότητα όσο και με τα κατοχυρωμένα νομικά δικαιώματα των Ελλήνων Πολιτών. Θα σταθούμε, όμως, σ' ένα συγκεκριμένο, το οποίο είναι ενδεικτικό των αληθινών προθέσεων του συστήματος απέναντι στην ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ, αφού φαίνεται περίτρανα ότι η δίωξη κατά του Κινήματος των Ελλήνων Εθνικιστών επ' ουδενί δεν είναι ποινική, αλλά εξ ολοκλήρου πολιτική. Η απόρριψη της αίτησης αποφυλάκισης του Αρχηγού της ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ, με βάση τους ισχυρισμούς των ανακριτών, απέδειξε ότι σε καμία περίπτωση δεν διώκονται αξιόποινες πράξεις αλλά ιδέες. Οι ανοιχτές αναφορές των ανακριτριών ότι ο Νίκος Μιχαλολιάκος πρέπει να παραμείνει στην φυλακή επειδή τα βιβλία, τα άρθρα και οι ομιλίες του δεν συνάδουν (!) με τις καθεστωτικές απόψεις είναι η πιο τρανή απόδειξη ότι η δίωξη της ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ είναι απόλυτα πολιτική. Το περιεχόμενο των οποιονδήποτε γραπτών και λόγων του το πολύ-πολύ να αποτελούν, ενδεχομένως, ένδειξη φρονήματος και όχι βέβαια προτροπή σε παράνομες πράξεις ή προπαρασκευαστική ενέργεια για την κατάλυση του Πολιτεύματος.

Είναι φανερό, λοιπόν, ότι «κάτι σάπιο υπάρχει στο Βασίλειο της Δανιμαρκίας». Αφού οι συκοφαντικές αηδίες και τερατολογίες για οπλοστάσια, εκπαιδεύσεις, ύπαρξη ετοιμοπόλεμων «κομάντο», σφαγείς αμνοεριφίων φαίνεται ότι μπαίνουν στο περιθώριο, αυτό για το οποίο ουσιαστικά κατηγορείται η ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ είναι οι Ιδέες της. Ανεξαρτήτως του αν κατηγορείται για τις Ιδέες που πραγματικά έχει, ή για τις Ιδέες που οι ανακρίτριες θεωρούν ότι η ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ υποστηρίζει, αυτό που έχει σημασία είναι ότι οι διώξεις είναι αναμφίβολα φρονηματικού χαρακτήρα. Και αν τώρα με βάση αυτό ακριβώς αποφασίζουν την συνέχιση της προφυλάκισης του Αρχηγού της ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ, καθώς και των υπολοίπων Συναγωνιστών, έχει ιδιαίτερο ενδιαφέρον να δούμε τι θα συμβεί κατά την διάρκεια της δικαστικής διαδικασίας. Με βάση το Δίκαιο, την Ηθική, την Αρετή και την Λογική οι κατηγορίες θα καταρρεύσουν αμέσως, ακριβώς επειδή δεν αφορούν κάποια υπαρκτή εγκληματική ενέργεια αλλά το περιεχόμενο κάποιων Ιδεών.

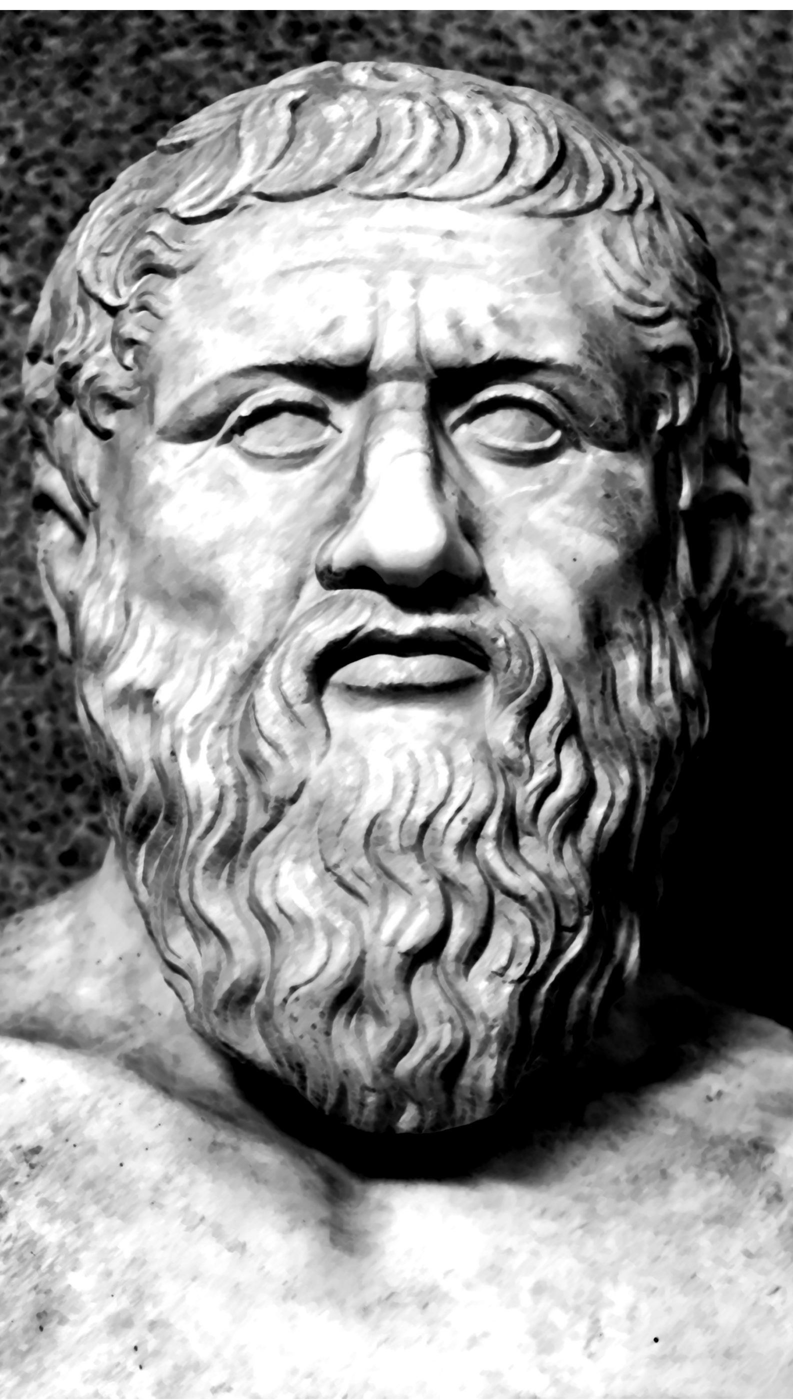
Οι Ιδέες κάθε Νόμιμου Πολιτικού Κόμματος δύναται να είναι άξιες Λατρείας ή απέχθειας, να επιδοκιμασθούν ή να αποδοκιμασθούν από τον Λαό. Σε καμία περίπτωση, όμως, δεν μπορεί να είναι ποινικά κολάσιμες. Σε ένα τέτοιο ενδεχόμενο, όπως η επιχειρούμενη τωρινή ποινικοποίηση του Εθνικισμού, κάθε προσπάθεια ελευθερίας και δημοκρατικών δικαιωμάτων, κάθε ανεμπόδιστη διακίνηση των Ιδεών, θα αποτελεί μια απατηλή ψευδαίσθηση. Θα έχουμε, στην ουσία, μια στυγνή Χούντα, η οποία απλώς θα φέρει κοινοβουλευτικό μανδύα. Πουθενά στην Ευρώπη δεν βρίσκονται στις φυλακές, ως Πολιτικοί Κρατούμενοι, οι εκπρόσωποι ενός Κόμματος του Κοινοβουλίου. Στην κατεχόμενη όμως, από τις αδηφάγες ορέξεις των διεθνών τοκογλύφων, Ελλάδα, όπου οι επιθυμίες τους καθορίζουν ολοκληρωτικά την στάση της υποτακτικής προς αυτούς συγκυβέρνησης, έλαχε η θλιβερή αυτή πρωτιά.

Ας γνωρίζουν οι δημιουργοί αυτής της σκευωρίας ότι η ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ εκφράζει μια ιδέα. Και οι Ιδέες έχουν αλεξίσφαιρο περιεχόμενο. Γι' αυτό και η ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ επειδή εκφράζει την Ελλάδα που Αγωνίζεται και Νικά, δεν είναι δυνατόν να σκοτωθεί.

Γιατί, Η ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ ΕΙΝΑΙ Η ΕΛΛΑΔΑ ΚΑΙ Η ΕΛΛΑΔΑ ΠΟΤΕ ΔΕΝ ΠΕΘΑΙΝΕΙ!

Γιώργος Μάστορας

Η πολιτική αρετή
στην αρχαιότητα και σήμερα

Η έννοια και η εφαρμογή της πολιτικής διαμέσου των χρόνων υπέστη τις μεγαλύτερες και πιο βάναυσες αλλαγές σε σχέση με οτιδήποτε άλλο οικοδόμησε ο ελληνικός πολιτισμός. Η χώρα η οποία έδωσε τα φώτα της για να λάμψει η οικουμένη, παρά το γεγονός ότι γέννησε ένα πλήθος πολιτικών συστημάτων (ολιγαρχία, δημοκρατία, τυραννίδα κ.τ.λ) γέννησε επίσης και μεγάλους φιλοσόφους. Έτσι, κατά τον Πλάτωνα, το ιδανικό πολίτευμα θα πρέπει να άρχεται από τους άξιους στο πνεύμα και όχι στα αγαθά, κάτι το οποίο έχει εξαλειφθεί στην χώρα μας τα τελευταία τουλάχιστον 40 έτη.

Η πολιτική και οι εκφραστές της, στο όνομα του κέρδους και της προσωπικής τους ευμάρειας διέγραψαν άξιες οι οποίες πέρασαν από γενιά σε γενιά είτε μέσω του προφορικού λόγου είτε μέσω της έγγραφης διαθήκης των μεγάλων ανδρών της Φυλής μας.

Το τέλος του μύθου

Κατά τον μύθο, ο Προμηθέας ήταν αυτός που έκλεψε την φωτιά για να την χαρίσει στους ανθρώπους, προκειμένου να μπορούν να επιβιώσουν και ο Δίας τους χάρισε τα πολυτιμότερα αγαθά, την αιδώ και τη δίκη προκειμένου να μπορούν να γίνουν ιδρυτές πόλεων και γεννήτορες πολιτισμού.

Στις ημέρες μας το αγαθό της επιβίωσης - για το οποίο τιμωρήθηκε βάναυσα ο Προμηθέας – αρπάχτηκε βίαια από τους νέους «θεούς» για χάριν της μνημονιακής πολιτικής. Οι νέοι «θεοί» δεν θα τιμωρηθούν όμως γι αυτήν την αρπαγή, γιατί αυτοί έρχονται ως τιμωροί και εκδικητές και επιζητούν την θυσία του Έθνους μας, προκειμένου να εισπράξουν τα «εύσημα» από τους εντολοδόχους τους.

Ο Δίας φαντάζει μακρινός θεός, παρά τα «όπλα» που χάρισε απλόχερα στους Έλληνες για να γίνουν μεγάλο γένος. Και το γένος αυτό έφτασε να αντικαταστήσει τα δώρα των θεών με ένα τσούρμο απατεώνων και κλεφτών, με ένα τσούρμο προσκυνημένων. Η Αιδώς και η Δίκη από θεότητες που ήταν έπεσαν και έγιναν απλές λέξεις, βαπτίστηκαν ξανά, μόνο που το όνομά τους δεν είναι σταθερό, καθώς αναλόγως των σκοπιμοτήτων άλλοι το βαπτίζουν ελαφρά την καρδία δικαιοσύνη και άλλοι δημοκρατία, όπως π.χ. το «συνταγματικό τόξο» όπου με τα ύπουλα σχέδια των αντιπροσώπων του, δήθεν υπεραμύνεται της «δικαιοσύνης», μιας δικαιοσύνης για λίγους, μιας δικαιοσύνης που γίνεται έρμαιο νέων «θεών».

Μα κι αυτοί οι τελευταίοι δεν θα προφτάσουν να χορτάσουν από το αίμα των Ελλήνων, γιατί κάποιοι κράτησαν γερά μέσα τους τα δώρα των θεών, κάποιοι ακόμη δεν παραβίασαν τον νόμο του Δία, κάποιοι ακόμη πιστεύουν στον ερχομό της Νεμέσεως.

Πολιτική τέχνη και Πρωταγόρας

Ίσως, κάποιος χαρακτηρίσει σκληρούς ή ακραίους τέτοιους χαρακτηρισμούς για τους πολιτικούς μας αντιπάλους. Για έναν Εθνικιστή, όμως, δεν τίθεται θέμα ψηφοθηρίας ούτε ομιλεί με την σκληρή γλώσσα γιατί «λαϊκίζει», όπως θα σπεύσουν κάποιοι να πουν. Για έναν Εθνικιστή η έννοια του πολιτικού αντιπάλου σημαίνει την εξ ολοκλήρου πνευματική, σωματική και ψυχική αχανή απόσταση που τους χωρίζει. Για έναν Εθνικιστή, οι Προγονοί του τον διδάξαν την «περί του βίον σοφίαν», γιατί ο Εθνικιστής έχει και Πατρίδα και Προγόνους ενώ ο πολιτικός του αντίπαλος δεν έχει πατρίδα ούτε προγόνους, καθώς με ευκολία τα ξεπουλάει στα ξένα συμφέροντα.

Στο παρόν άρθρο, θα εξετάσουμε την πολιτική αρετή όπως αυτή διαγράφεται στο έργο «Πρωταγόρας» του Πλάτωνα. Μέσα από τον διάλογο του Σωκράτη και του Πρωταγόρα φαίνεται η διαφωνία τους για το αν η πολιτική αρετή μπορεί να διδαχθεί ή όχι. Ο σκοπός του Σωκράτη είναι εμφανής: να ανακαλυφθεί μια γενική αλήθεια, μια καθολικότητα της πολιτικής αρετής.

Ωστόσο, αν και εκ διαμέτρου αντίθετες φιλοσοφικές προσωπικότητες, ο διάλογός τους καταλήγει στην μεταβολή των απόψεων και των δυο συνομιλητών, καθώς ο Σωκράτης τελικώς παραδέχεται την διδαχή της πολιτικής αρετής και ο Πρωταγόρας την άποψη του Σωκράτη ότι η αρετή αποτελείται από μια ενότητα αξιών.

Η έννοια της αρετής στην Αρχαία Ελλάδα

Η ολιστική σύλληψη σε όλους τους τομείς του βίου των Αρχαίων Ελλήνων, από την γλώσσα, την κοινωνία και την θρησκεία φαίνεται και από τον τρόπο που παρουσιάζεται η αρετή κατά τους μεγάλους φιλοσόφους. Η αρετή στην Αρχαία Ελλάδα είχε μια ευρύτερη έννοια και χρήση.

Στις ημέρες μας **το αγαθό της επιβίωσης** - για το οποίο τιμωρήθηκε βάναυσα ο Προμηθέας – **αρπάχτηκε βίαια** από τους νέους «θεούς» **για χάριν της μνημονιακής πολιτικής**

Εκφράσεις όπως «αρετή ανθρώπου» φανέρωναν την πλήρη διαμόρφωση κάποιου στην ύστατη και τέλεια μορφή τους. Ίσως γι αυτό τον λόγο, σ' έναν άλλον μύθο να συναντάμε τον Ηρακλή να προσπαθεί να επιλέξει ανάμεσα στις οδούς της Αρετής και της Κακίας. Γιατί η αρετή είναι μια σύσταση αξιών, γνωρισμάτων και αρτιότητας η οποία επιτυγχάνεται με την συνεχή προσπάθεια, μ' έναν εσωτερικό αγώνα προς την τέλεια ύπαρξη.Έτσι και η πολιτική αρετή κατακτάται από το άρτια διαμορφωμένο άτομο μιας κοινωνίας, το οποίο έχει αναπτύξει πλήρως τις ικανότητές του, πολιτικά και ηθικά, με σκοπό να κυβερνά με το συναίσθημα της δικαιοσύνης, ώστε να επιτυγχάνεται η βελτίωση της ανθρώπινης φύσης.

Τα επιχειρήματα του Πρωταγόρα: Όταν ο μύθος και η ίδια η κοινωνία προωθεί το μέγιστο αγαθό της πολιτικής αρετής

Ο Πρωταγόρας θέλοντας να επιχειρηματολογήσει για το διδακτό της αρετής, προχωρά σε μια εκτενή αναφορά στον μύθο του Προμηθέα καθώς και στις κοινωνικές συνθήκες της Αρχαίας Αθήνας. Με τα επιχειρήματα του Πρωταγόρα διαφαίνεται η σημασία που έδιναν οι αρχαίοι Προγονοί μας τόσο στην Παράδοσή τους όσο και σ' ένα σύνολο άγραφων και έγγραφων νόμων προκειμένου να διασφαλιστεί το μέλλον της πόλης-κράτους, το οποίο ήταν άρρηκτα συνδεδεμένο τόσο με την ηθική των αρχόντων όσο και των ίδιων των πολιτών.

Έτσι, ξεδιπλώνοντας τον μύθο, ο Επιμηθέας και ο Προμηθέας αναλαμβάνουν να μοιράσουν τα δώρα των θεών στον κόσμο.

Ο Επιμηθέας, όμως ζητά να κάνει ο ίδιος την κατανομή και ο Προμηθέας απλώς να τον επιβλέψει. Ο Επιμηθέας, χωρίς να σκεφτεί (Επί+μήδος= σκέφτεται μετά) μοιράζει όλα τα δώρα στα ζώα και αφήνει τον άνθρωπο γυμνό και ανυπεράσπιστο. Όταν ο Προμηθέας θα επιβλέψει τελικά το έργο του Επιμηθέα, θα αναγκαστεί να κλέψει από τον Ήφαιστο και την Αθηνά την έμπυρη τέχνη και την έντεχνη σοφία έτσι ώστε ο άνθρωπος να μπορέσει να επιβιώσει.

«Ἅτε δὴ οὖν οὐ πάνυ τι σοφὸς ὢν ὁ Ἐπιμηθεὺς ἔλαθεν αὑτὸν καταναλώσας τὰς δυνάμεις εἰς τὰ ἄλογα• λοιπὸν δὴ ἀκόσμητον ἔτι αὐτῷ ἦν τὸ ἀνθρώπων γένος, καὶ ἠπόρει ὅτι χρήσαιτο. ἀποροῦντι δὲ αὐτῷ ἔρχεται Προμηθεὺς ἐπισκεψόμενος τὴν νομήν, καὶ ὁρᾷ τὰ μὲν ἄλλα ζῷα ἐμμελῶς πάντων ἔχοντα, τὸν δὲ ἄνθρωπον γυμνόν τε καὶ ἀνυπόδητον καὶ ἄστρωτον καὶ ἄοπλον• ἤδη δὲ καὶ ἡ εἱμαρμένη ἡμέρα παρῆν, ἐν ᾗ ἔδει καὶ ἄνθρωπον ἐξιέναι ἐκ γῆς εἰς φῶς. ἀπορίᾳ οὖν σχόμενος ὁ Προμηθεὺς ἥντινα σωτηρίαν τῷ ἀνθρώπῳ εὕροι, κλέπτει Ἡφαίστου καὶ Ἀθηνᾶς τὴν ἔντεχνον σοφίαν σὺν πυρί—ἀμήχανον γὰρ ἦν ἄνευ πυρὸς αὐτὴν κτητήν τῳ ἢ χρησίμην γενέσθαι—καὶ οὕτω δὴ δωρεῖται ἀνθρώπῳ. τὴν μὲν οὖν περὶ τὸν βίον σοφίαν ἄνθρωπος ταύτῃ ἔσχεν, τὴν δὲ πολιτικὴν οὐκ εἶχεν• ἦν γὰρ παρὰ τῷ Διί.»

Η «περί τον βίον σοφίαν», του αρχαίου κειμένου, αποτελεί την ευφυΐα, τις κατασκευαστικές ιδιότητες, την τέχνη ή την τεχνική και την πρακτική εφαρμογή τους για τις καλύτερες δυνατές συνθήκες επιβίωσης των ανθρώπων. Χαρακτηριστικό είναι, στο παρόν απόσπασμα, ότι η «πρώτη» σοφία του ανθρώπου είναι η ανάγκη του να επιβιώσει, χωρίς την προσωπική επιβίωση δεν είναι δυνατόν να αναπτυχθεί τίποτα, πόσο δε μάλλον ένας ολόκληρος πολιτισμός. Η σημασία της εργασίας και της τεχνικής έπαιζε μεγάλο ρόλο στην Αρχαία Ελλάδα κι αυτό φαίνεται και από το παράδειγμα του Σωκράτη με την Εκκλησία του Δήμου, όπου οι Αρχαίοι Αθηναίοι σε θέματα που αφορούσαν συγκεκριμένους τομείς επέτρεπαν μόνο την γνώμη των ειδικών, κι αν κάποιος ο οποίος δεν ήταν ειδικός τολμούσε να εκφέρει την άποψή του, τον περιγελούσε ολόκληρο το σώμα σαν τρελό και τον οδηγούσε εκτός της αίθουσας.

Ο λόγος που έδειχναν τόσο μεγάλη σημασία στην γνώμη των ειδικών ήταν η λήψη ορθότερων αποφάσεων στα θέματα της πόλης-κράτους. Εδώ βλέπουμε την εκ διαμέτρου αντίθετη αντίληψη με την σημερινή όπου νομοσχέδια υπογράφονται χωρίς καν να διαβαστούν πόσο δε μάλλον να δοθούν σε ειδικούς προς μελέτη, έχοντας σαν αποτέλεσμα η χώρα μας να μετρά τα τελευταία χρόνια καθημερινές αυτοκτονίες από τα εξοντωτικά μέτρα που επιβάλλονται ελαφρά τη καρδία για να εξυπηρετήσουν ξένα συμφέροντα.

Σύμφωνα με τον Πρωταγόρα, **η Αιδώς και η Δίκη** είναι τα στοιχεία που αποτελούν την βάση της κοινωνικής οργάνωσης και **κατακτώνται με τον εσωτερικό αγώνα κάθε ατόμου**

Το δώρο του Δία: πολιτική αρετή

Στο αρχαίο κείμενο του Πρωταγόρα, συναντάμε την εξέλιξη και την καταγωγή του ανθρώπινου είδους. Η περιγραφή της αναρριχητικής πορείας του ανθρώπου τον οδηγεί από το «εγώ» στο «εμείς», ασχέτως αν το «εμείς» το οποίο προσπαθεί να επιτύχει, λόγω της έλλειψης μιας ανώτερης αξίας (πολιτική αρετή), τον οδηγεί εν τέλει να αδικεί.

«Επειδὴ δὲ ὁ ἄνθρωπος θείας μετέσχε μοίρας, πρῶτον μὲνδιὰ τὴν τοῦ θεοῦ συγγένειαν ζῴων μόνον θεοὺς ἐνόμισεν, καὶ ἐπεχείρει βωμούς τε ἱδρύεσθαι καὶ ἀγάλματα θεῶν•ἔπειτα φωνὴν καὶ ὀνόματα ταχὺ διηρθρώσατο τῇ τέχνῃ, καὶ οἰκήσεις καὶ ἐσθῆτας καὶ ὑποδέσεις καὶ στρωμνὰς καὶ τὰς ἐκ γῆς τροφὰς ηὕρετο. οὕτω δὴ παρεσκευασμένοι κατ” ἀρχὰς ἄνθρωποι ᾤκουν σποράδην, πόλεις δὲ οὐκ ἦσαν• ἀπώλλυντο οὖν ὑπὸ τῶν θηρίων διὰ τὸ πανταχῇ αὐτῶν ἀσθενέστεροι εἶναι, καὶ ἡ δημιουργικὴ τέχνη αὐτοῖς πρὸς μὲν τροφὴν ἱκανὴ βοηθὸς ἦν, πρὸς δὲ τὸν τῶν θηρίων πόλεμον ἐνδεής –πολιτικὴν γὰρ τέχνην οὔπω εἶχον, ἧς μέρος πολεμική– ἐζήτουν δὴ ἁθροίζεσθαι καὶ σῴζεσθαι κτίζοντες πόλεις• ὅτ” οὖν ἁθροισθεῖεν, ἠδίκουν ἀλλήλους ἅτε οὐκ ἔχοντες τὴν πολιτικὴν τέχνην, ὥστε πάλιν σκεδαννύμενοι ιεφθείροντο.»

Αποδίδοντας το κείμενο στα Νέα Ελληνικά, βλέπουμε την ανάγκη του ανθρώπου να αποτελεί μέρος ενός συνόλου, γιατί με τον ατομισμό είτε κινδυνεύει προς εξαφάνιση, λόγω των θηρίων, είτε είναι αδύνατον να παράγει πολιτισμό.

Η έλλειψη της εθνικής ομοψυχίας είναι το κύριο χαρακτηριστικό της εποχής μας. Στις ημέρες μας τα θηρία δεν αποδίδονται με την κυριολεκτική τους σημασία, τα θηρία έχουν πάρει άλλες μορφές, μορφές ανθρώπων. Η ατομικότητα που έχει καλλιεργηθεί όλα αυτά τα χρόνια στοχεύει ακριβώς στον πλήρη αφανισμό ενός Έθνους γενναίων και σοφών Ανδρών.

Για τον Πρωταγόρα, η θεία παρέμβαση παίζει καταλυτικό ρόλο, γιατί ο Δίας, ο πατέρας των Ελλήνων είναι διατεθειμένος να χαρίσει στους ανθρώπους την αιδώ και τη δίκη, δυο χαρακτηριστικά που απαρτίζουν την πολιτική αρετή, αποσκοπώντας στην μη εξαφάνιση των πολυαγαπημένων του παιδιών, τους Έλληνες.

Ζεὺς οὖν δείσας περὶ τῷ γένει ἡμῶν μὴ ἀπόλοιτο πᾶν, ῾Ερμῆν πέμπει ἄγοντα εἰς ἀνθρώπους αἰδῶ τε καὶ δίκην, ἵν” εἶεν πόλεων κόσμοι τε καὶ δεσμοὶ φιλίας συναγωγοί. ἐρωτᾷ οὖν ῾Ερμῆς Δία τίνα οὖν τρόπον δοίη δίκην καὶ αἰδῶ ἀνθρώποις• «Πότερον ὡς αἱ τέχναι νενέμηνται, οὕτω καὶ ταύτας νείμω; νενέμηνται δὲ ὧδε• εἷς ἔχων ἰατρικὴν πολλοῖς ἱκανὸς ἰδιώταις, καὶ οἱ ἄλλοι δημιουργοί• καὶ δίκην δὴ καὶ αἰδῶ οὕτω θῶ ἐν τοῖς ἀνθρώποις, ἢ ἐπὶ πάντας νείμω;» «Ἐπὶ πάντας,» ἔφη ὁ Ζεύς, «καὶ πάντες μετεχόντων• οὐ γὰρ ἂν γένοιντο πόλεις, εἰ ὀλίγοι αὐτῶν μετέχοιεν ὥσπερ ἄλλων τεχνῶν• καὶ νόμον γε θὲς παρ” ἐμοῦ τὸν μὴ δυνάμενον αἰδοῦς καὶ δίκης μετέχειν κτείνειν ὡς νόσον πόλεως.»

Ο φόβος του Δία για το γένος μας, τον αναγκάζει να προβεί ναι μεν από την μία σε μια τόσο απλόχερη γενναιοδωρία αλλά από την άλλη απαιτεί και παραδειγματική τιμωρία σε όσους παραβούν το θείο δώρο του. Αξίζει να σημειωθεί, ότι την πολιτική αρετή δεν την χάρισε αυτούσια, και η σημασία αυτού απαντάται στον ίδιο τον βίο των αρχαίων Ελλήνων που πίστευαν ότι τα πάντα πρέπει να κατακτηθούν με προσωπικό αγώνα, ο Δίας έδωσε την σπορά εμείς πρέπει να θερίσουμε.

Αιδώς, για σένα προσκυνημένε,
είναι τα μαυροφορεμένα παιδιά στους δρόμους
που απαρνιούνται και την ίδια τους την ζωή,
σηκώνοντας και το ΔΙΚΟ ΣΟΥ ΧΡΕΟΣ ΣΤΙΣ ΠΛΑΤΕΣ ΤΟΥΣ

Κι αν δεν θερίσουμε, η τιμωρία του πατέρα των θεών και των ανθρώπων θα είναι σκληρή: όποιος δεν μετέχει στην αιδώ και την δίκη θα σκοτώνεται ως αρρώστια της πόλεως.

Αιδώς και Δίκη

Μυθολογικά η Αιδώς και η Δίκη απαντώνται σαν δυο έννοιες που συσχετίζονται πλήρως μεταξύ τους, καθώς ακόμη και στο βασίλειο των θεών, τον Όλυμπο, η Αιδώς ήταν σύντροφος της Δίκης και καθόταν δίπλα στον θρόνο του Δία.
Η Αιδώς αποτελεί τον σεβασμό στους άγραφους νόμους, την ηθική συνείδηση και το αίσθημα ντροπής σε κάθε πράξη που αντιβαίνει και αδικεί το σύνολο μιας κοινωνίας. Την συναντάμε και στον Όμηρο όπου την ύστατη στιγμή ο Αίαντας επιπλήττει τους Αργείους επειδή φοβούνται τους Τρώες, που απειλούν με κάψιμο τα πλοία τους. Φωνάζοντας: «Αιδώς(ντροπή) Αργείοι! Το μόνο βέβαιο που τώρα μας περιμένει είναι να χαθούμε ή να σωθούμε και να διώξουμε τη συμφορά απ' τα πλοία.». Έτσι η Αιδώς γίνεται το συναίσθημα, το κίνητρο για την εκτέλεση του χρέους, του Ιερού Καθήκοντος κάθε μέλους της κοινωνίας.
Η Δίκη από την άλλη, αποτελεί το σεβασμό στους γραπτούς νόμους, το συναίσθημα δικαιοσύνης και την αντίληψη του δικαίου και του άδικου. Πολλές φορές η Δίκη απαντάται και ως Νέμεση, η οποία σύμφωνα με τον μύθο μοιράζει στον κάθε άνθρωπο, ανάλογα με την αξία και την θέση του, ό,τι του ανήκει. Η επιβολή της θείας δικαιοσύνης της δίνει το δικαίωμα να αφαιρεί ακόμη και την ευτυχία από όσους την έχουν αποκτήσει χωρίς να το αξίζουν.

Αυτά τα δυο θεϊκά δώρα, είναι τα στοιχεία που αποτελούν την βάση της κοινωνικής οργάνωσης και πλέον είναι ξεκάθαρο πως πέραν της θεϊκής προέλευσης έχουν και πολιτικό χαρακτήρα.

Είναι αξιοσημείωτο πως η αιδώς και η δίκη κατακτώνται με τον εσωτερικό αγώνα κάθε ατόμου, η ίδια η τιμωρία η οποία έρχεται για όποιον δεν τις σεβάστηκε είναι και το κύριο επιχείρημα του Πρωταγόρα ότι η πολιτική αρετή μπορεί να διδαχθεί, γι' αυτό το λόγο άλλωστε υπάρχει και η τιμωρία.

Αν κάποιος τιμωρεί απερίσκεπτα όπως ένα θηρίο, τότε εφόσον δεν συμμορφώνεται με τους γραπτούς και άγραφους νόμους τότε θα πρέπει να τον βρίσκει ή η εξορία ή ο θάνατος.

Τέλος, ο Πρωταγόρας σαν επιχείρημα επιλέγει το παράδειγμα της παιδείας στην Αρχαία Αθήνα, όπου και χαρακτηριστικά αναφέρει πως όταν τα παιδιά των Αθηναίων μαθαίνουν γράμματα τους βάζουν να διαβάζουν δυνατά τα ποιήματα των μεγάλων ποιητών και να τα απομνημονεύουν.

Κάτι τέτοιο ερμηνεύεται ως η μόνη παιδαγωγική μέθοδος, όπου διαμέσου των επαίνων και των εγκωμίων προς τους Αρχαίους ήρωες, ο έφηβος Αθηναίος προσπαθεί να μιμηθεί τους Πρόγονους του και να γίνει αντάξιός τους.

Ελλάδα 2014:
Η σιωπή των Αξιών

Χιλιάδες χρόνια μετά, στην Ελλάδα των μνημονίων και των ξενόδουλων κυβερνήσεων το αίσθημα του σεβασμού στους άγραφους νόμους και η δικαιοσύνη καταπατούνται βάναυσα.

Άλλωστε, είμαστε η γενιά που της διδάξαν να μην πιστεύει σε τίποτα και να αμφιβάλλει για τα πάντα.

Είμαστε η γενιά που έριξε τους θεούς στα Τάρταρα και προτίμησε την αθεΐα.

Και σαν να μην έφτανε όλο αυτό, οι εγχώριοι και μη δυνάστες μας θεωρούν σαν υπέρτατο χρέος μας, την υπεράσπιση της δημοκρατίας και της δικαιοσύνης μόνο που οι έννοιες αυτές, στην Ελλάδα του 2014, έχουν παρερμηνευτεί και διαστρεβλωθεί πλήρως από τους υποτιθέμενους υπερασπιστές τους..

Κι έτσι για τον «νεοέλληνα», δικαιοσύνη και δημοκρατία είναι να τρώνε οι λίγοι και να πεινάνε οι πολλοί, δικαιοσύνη είναι να αυτοκτονούν χιλιάδες συμπολίτες του επειδή δεν έχουν τα προς το ζην και την ίδια στιγμή αντί να προσπαθεί να βοηθήσει τον αδερφό του, αδιαφορεί «αντιρατσιστικά». Δικαιοσύνη είναι οι κλέφτες, οι απατεώνες, οι μιζαδόροι να είναι έξω και να κυκλοφορούν ελεύθεροι ενώ κάποιοι άλλοι που τόλμησαν να ορθώσουν το ανάστημά τους στην αδικία να βρίσκονται μέσα στην φυλακή.

Δικαιοσύνη είναι οι δολοφόνοι και οι τρομοκράτες να κυκλοφορούν ανενόχλητοι με τις άδειες τους, τις τηλεοπτικές τους εμφανίσεις, τα «ραβασάκια» τους σε ιστοσελίδες «δημοκρατικών» χώρων και την ίδια στιγμή εκλεγμένοι βουλευτές να μην έχουν το δικαίωμα παρουσίας εντός του κοινοβουλίου.

Αιδώς, για σένα «Νέο-Έλληνα» είναι να βρίζεις νεκρούς ανθρώπους, επειδή το φρόνημά τους δεν σου ταιριάζει, αιδώς είναι να κατηγορείς αθώους ανθρώπους ενώ γνωρίζεις ότι εσύ ο ίδιος είσαι ο ένοχος, αιδώς είναι να σκύβεις το κεφάλι και να υποχωρείς υπό τον φόβο να μην χαρακτηριστείς «ακραίος», «εθνικιστής», «νεοναζί».

Αιδώς, για σένα προσκυνημένε, είναι τα μαυροφορεμένα παιδιά στους δρόμους που απαρνιούνται και την ίδια τους την ζωή, σηκώνοντας και το ΔΙΚΟ ΣΟΥ ΧΡΕΟΣ ΣΤΙΣ ΠΛΑΤΕΣ ΤΟΥΣ, την ίδια στιγμή που εσύ και οι όμοιοι σου απολαμβάνετε ξέγνοιαστοι τον καφέ σας σε κάποια πολυσύχναστη "ιν" πλατεία.

Όπως, χιλιάδες χρόνια πριν είχε γράψει ο Ησίοδος, καταραμένοι όσοι γεννήθηκαν στο σιδηρούν γένος:

«Άμποτε να μη ζούσα εγώ σ' αυτήν την πέμπτη γενεά,
με τους ανθρώπους της· καλύτερα να 'χα πεθάνει πιο μπροστά
ή να γεννιόμουν ύστερα. Γιατί έφτασε τώρα η ώρα
του γένους του σιδήρου.
Μήτε τη μέρα θα απολείψουν κάματος και πόνος μήτε τη νύχτα
η φθορά τους θα κοπάσει· τους περιμένουν μέριμνες βαριές,
θεόσταλτες, μόλο που κάποτε θα σμίγει και σ' αυτούς
καλό με το κακό.
Ο Δίας όμως θα αφανίσει κι αυτό το γένος των βροτών·

όταν τα νήπια θα γεννιούνται με κροτάφους γκρίζους·
ούτε ο γονιός θα μοιάζει του παιδιού του μήτε και τα παιδιά
με τους γονείς. ο ξένος στον φιλόξενο,
ο σύντροφος στον σύντροφο
μήτε κι ο αδελφός στον αδελφό
δεν θα 'ναι φίλος πια, που ήταν άλλοτε ο κανόνας.

Θα τους καταφρονούν τους γέροντες γονείς οι απόγονοί τους,
θα τους χλευάζουν ξεστομίζοντας λόγια βαριά,
άσπλαχνοι, ανίδεοι μπροστά στον φόβο του θεού·
σ' εκείνους που τους γέννησαν, όταν γεράσουν,
δεν θα αποδώσουν
τα τροφεία τους· καμιά αρετή ευορκίας, δικαιοσύνης,
καλοσύνης· αντίθετα, θα δείχνουν την εκτίμησή τους
σ' όποιον θα πράξει το κακό·
το δίκιο καθενός η δυνατή γροθιά·
θα λείψει κι η ντροπή· θα βλάφτει ο τιποτένιος
τον καλύτερό του,
με δόλια λόγια ξεγελώντας τον, και θα ορκίζεται από πάνω·
ο φθόνος μόνον θα συντροφεύει τους ανθρώπους μες στη
συμφορά τους
κακόγλωσσος, χαιρέκακος, μνησίκακος.

Και τότε προς τον Όλυμπο, μακριά από πλατείες και δρόμους,
καλύπτοντας με τον λευκό τους πέπλο την ωραία θωριά τους,
εγκαταλείποντας για πάντα τους ανθρώπους,
θα φύγουν και θ' ανέβουν στον κόσμο των θεών
η Αιδώς κι η Νέμεση. Ό,τι θα μείνει, θα 'ναι μόνο
βάσανα πικρά, κλήρος για τους απόκληρους βροτούς,
δεν θα υπάρξει στα δεινά τους σωτηρία καμιά.

Κατάρα, λοιπόν,
για μας τους λίγους
που η Αιδώς και
η Νέμεση μας
εγκατέλειψαν.
Κατάρα και ευθύνη
για τους Χρυσαυγίτες
που δεν τους λύγισαν
ούτε οι φυλακίσεις,
ούτε οι σφαίρες. Και
η σωτηρία και τα
δεινά που είναι να
έρθουν, καλώς να
έρθουν, γιατί
ΕΜΕΙΣ μάθαμε
να πολεμάμε και
να ορθώνουμε
το ανάστημά
μας απέναντι σε
οποιαδήποτε
εχθρό μας.

Μαρία Σιδηροπούλου

Διωγμός των αρίστων και

Επί μακρόν η χώρα αυτή καταδυναστεύεται από το χειρότερο πλέγμα αδίστακτων συμφερόντων, συγκροτημένο σ' ένα επιτήδειο καθεστώς ανάλγητης μετριοκρατίας. Το κυρίαρχο χαρακτηριστικό αυτού του τυραννικού μορφώματος είναι η αναγκαστική εξισωτική και ισοπεδωτική κατάταξη του συνόλου των πολιτών υπό την ανελέητη δικτατορία του μέσου όρου, με την χρήση αυθαίρετων αντιφυσικών και αντιιστορικών συλλογισμών.

Η στυγνή εφαρμογή αυτού του συγκροτήματος συμφερόντων στην ελληνική κοινωνία, δεν είναι καθόλου τυχαία. Το φερ' ειπείν «κοινωνικό συμβόλαιο» της μεταπολίτευσης του 1974 κατήργησε μεν την δικτατορία, αλλά ατυχώς διατήρησε θυλάκους προνομιούχων της κοινωνικοοικονομικής διαπλοκής στο ουσιαστικό απυρόβλητο, τόσο της κοινωνικής κριτικής και απαξίωσης, όσο και της ηθικής επιτίμησης και καταδίκης. Δηλαδή δεν αποκάλυψε, ούτε εξευτέλισε όπως έπρεπε όλους τους ολιγαρχικούς κύκλους συμφερόντων οι οποίοι διαχειρίζονται την δημόσια ζωή για τους ιδιοτελείς σκοπούς τους.

Για να επιτευχθεί και να εφαρμοστεί αυτό το μισάνθρωπο κοινωνικό πρότυπο, ο συστηματικός εξοβελισμός από την εθνική κοινωνική της οποιασδήποτε έννοιας «αριστείας» ήταν βεβαίως αναγκαίος. Αυτή η κομβική παράμετρος της δόλιας κοινωνικής μηχανικής είχε ως άμεσο αποτέλεσμα την ακάθεκτη και υποβοηθούμενη, βουλιμική επέλαση των μετρίων σ' όλα τα πεδία και σ' όλες τις εκφάνσεις της ανθρώπινης δραστηριότητας, ατομικές και συλλογικές. Ο όντως άριστος πολίτης, ο έντιμος αυτεξούσιος άνθρωπος που διέθετε ενδογενείς ικανότητες, κατείχε δεξιότητες και -βασισμένος στις ίδιες του δυνάμεις- απέκτησε επαρκείς γνώσεις, θεωρήθηκε αταίριαστος κι εξοβελίστηκε από την εθνική συλλογικότητα. Εύλογη εξέλιξη σύμφωνα με την λογική των «κοινωνικών διαχειριστών», καθώς οι δράσεις του, οι πράξεις του και τελικά η ίδια η παρουσία και ύπαρξή του υπονόμευε σταθερά, αβίαστα και άδολα τα σαθρά θεμέλια του σκοτεινού κυρίαρχου συστήματος, βασισμένου στην ανικανότητα, στην ανέντιμη συναλλαγή, στην ραστώνη, στην ηθική ευκαμψία ή ανυπαρξία και στην διαπλοκή. Δηλαδή η ίδια η ύπαρξη του αρίστου έθετε σε άμεση αμφισβήτηση το πονηρό κυρίαρχο μετριοκρατικό σύστημα, που χρησιμοποιεί ως δήθεν βασικές ιδεολογικές του αρχές την κάλπικη ισονομία των τάχα «ίσων δικαιωμάτων» και τον ψευδή ανθρωπισμό της «ήσσονος προσπαθείας».

Οποιοσδήποτε φανερά και υπερήφανα μπορούσε και επεδίωκε να διαφοροποιηθεί, να διακριθεί, να ξεχωρίσει, αυτομάτως καθίστατο «αποσυνάγωγος», τερατώδης «εχθρός του λαού», εγκληματίας περιθωριακός και μισάνθρωπος, δακτυλοδεικτούμενος ως άθλιο παράδειγμα προς αποφυγήν. Στους εργασιακούς χώρους, στον κοινωνικό του περίγυρο αλλά και στα εκπαιδευτικά ιδρύματα τον περιέβαλε ένα αδιάρρηκτο νοερό τείχος ανελεύθερης απομόνωσης. Η Πατρίδα μας άλλωστε είναι η μόνη ευρωπαϊκή χώρα

αναγκαστική μετριοκρατία

όπου δεν υπάρχουν σχολεία αριστείας, δηλαδή σχολεία κατάλληλα να υποστηρίξουν και να ενθαρρύνουν τον προσωπικό αγώνα βελτίωσης δεξιοτήτων και γνώσεων, καθώς και την ευγενική προσπάθεια της διάκρισης των χαρισματικών ανθρώπων. Τα σχολεία αυτά δαιμονοποιήθηκαν κι εξορκίστηκαν στο όνομα της δήθεν... «ισότητας».

Η άνωθεν και έξωθεν επιβεβλημένη, δήθεν ελεύθερη «κοινωνία των μετρίων» προφανώς δεν ανέχεται την οιαδήποτε διάκριση που βασίζεται στην επίμονη προσωπική προσπάθεια, στον διαρκή μόχθο, στην ειλικρινή αυταπάρνηση και στον σεβασμό των μεγάλων ιστορικών προτύπων. Τουναντίον, επικουρεί, προάγει και ενίοτε αποθεώνει κάθε ύπουλη συναινετική μετριότητα, η οποία με δόλιους, διαβεβλημένους και πλάγιους τρόπους αναρριχάται έρποντας σε ποικίλες προβεβλημένες θέσεις κοινωνικής καταξίωσης. Φυσικά η «κοινωνία των μετρίων» επιζητεί μέτριους ηγέτες, αναιμικές αντανακλάσεις της δικής της ηθικής ανυπαρξίας, της γνωσιακής και πνευματικής της ανεπάρκειας να κατανοήσει την λεπταίσθητη ιστορική συγκυρία, τις απορρέουσες κοινωνικοπολιτικές ανάγκες και τις ηθικοπνευματικές της προτεραιότητές. Η δήθεν ελεύθερη και προοδευτική, αλλά ουσιαστικά υποταγμένη και φοβική «κοινωνία των μετρίων», λατρεύει εκλεκτικά τους διάσημους απολογητές και κήρυκές της κατά τον παρελθόν, τρέφεται μ' αυτήν την τάχα πολυφωνική παρελθοντολαγνεία των «μεγάλων» καθοδηγητών της «προόδου», μα δεν ανέχεται απολύτως καμία αντίρρηση ή αμφισβήτηση στις ιδεολογικές της εντολές.

Πάμπολλες, πράγματι καινοτόμες και αποτελεσματικές ιδέες καταβαραθρώθηκαν στην Πατρίδα μας από ποικίλους χαριστικά διορισμένους μέτριους «ακαδημαϊκούς δασκάλους» και από μετριότερους άθλιους κρατικούς γραφειοκράτες, συνεπικουρούμενους από μετριότατους δημοσιογράφους. Πάμπολλοι επιφανείς ειδικοί κι επιστήμονες αναγκάστηκαν να ξενιτευτούν προκειμένου να επιβιώσουν μακράν της εντόπιας ανθρωποφάγου γραφειοκρατίας των μετριοκρατών τυράννων, των δόλιων «ιδεολόγων της μετριότητας». Εδώ πρέπει να επισημανθεί : Η μετριότητα δεν σημαίνει κατ' ανάγκην μέτρια νοημοσύνη. Είναι απλώς μία μέτρια νοημοσύνη η οποία φθονεί και μισεί όλους αυτούς που είναι καλύτεροι. Ο παραδοσιακός φιλόσοφος Joseph De Maistre έγραψε αριστοτεχνικά : «Η μετριότητα αρνείται πάντα να θαυμάσει και, συχνά, να εγκρίνει».

Απαραίτητο ψυχολογικό και ιστορικό συμπλήρωμα του ιστού της αδίστακτης τυραννικής μετριοκρατίας είναι ο φθόνος. Ο άμετρος φθόνος για οποιουσδήποτε ξεχωρίζουν, γι' αυτούς που διακρίνονται με την επίμονη προσπάθεια τους και την προσωπική αξία τους, γι' αυτούς που έχουν αποκρυσταλλωμένες ιδέες, ξεκάθαρους υψηλόφρονες στόχους και με αυταπάρνηση και θυσίες τους επιτυγχάνουν και τους υλοποιούν.

Ο φθόνος της συμφεροντικής μετριότητας είναι ένα ηθικό καρκίνωμα που κατατρώει τα σπλάγχνα της κοινωνίας. Το ελεεινό αυτό συναίσθημα υπονομεύει κάθε ειλικρινή προσπάθεια ατομικής και κοινωνικής βελτίωσης. Ο υπάλληλος ή ο δούλος της μετριοκρατίας ζει φοβούμενος μήπως διαταραχθεί το θερμοκήπιό του, η «καθεστηκυία τάξη» πραγμάτων των αφεντικών του. Αυτός ο φθόνος της προσκυνημένης μετριότητας οδήγησε εδώ και δεκαετίες την ελληνική κοινωνία στην επικράτηση της μεταπολιτευτικής «κυρίαρχης ιδεολογίας» του σοσιαλφιλελεύθερου εγωπαθούς μικροαστού, όπου κάθε πραγματική διαφωνία ή αντίσταση στην ομογενοποίηση και στην αναγκαστική συναίνεση θεωρείται «ιδιότυπο ποινικό αδίκημα». Έτσι ξεχειλίζει και εφαρμόζεται η αστείρευτη ψυχική λύσσα κι η ποταπή επιθυμία των ραγιάδων, να υποκύψουν αυτοί που τολμούν να αντιστέκονται στους Επικυρίαρχους που συνθλίβουν τον Λαό, αφανίζοντας την μνήμη και τα όνειρά του.

Γιάννης Πετρίτης

ΑΦΙΕΡΩΜΑ:

Δημοσθένης Στεφανίδης

(1895-1975)

Δεν είναι υπερβολή να υποστηρίξουμε ότι λίγοι επιστήμονες έχουν κερδίσει τόσο επάξια τη γενική εκτίμηση στο έργο και στο πρόσωπό τους όσο ο Δημοσθένης Στεφανίδης. Ο Δ. Στεφανίδης υπήρξε ένας οικονομολόγος με ευρύτατη νομική και ιστορική μόρφωση και στέρεη κλασσική παιδεία, του οποίου το έργο κάνει μέχρι και σήμερα εντύπωση για τη βιβλιογραφική του τεκμηρίωση.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ Σ. ΣΤΕΦΑΝΙΔΟΥ

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ

ΤΕΥΧΟΣ Α.

Βιογραφικά

Ο Δημοσθένης Στεφανίδης γεννήθηκε στις 26 Αυγούστου 1895 στη Σκύρο, όπου διήκουσε τα εγκύκλια μαθήματα. Από το 1908 μέχρι το 1910 φοίτησε στο γυμνάσιο της Χαλκίδας. Τον Οκτώβριο του 1912 γράφτηκε στη Νομική Σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών, από όπου έλαβε το πτυχίο του το 1916. Μετά την εκπλήρωση των στρατιωτικών του υποχρεώσεων και τη λήψη αδείας ασκήσεως του επαγγέλματος του δικηγόρου αναχώρησε για τη Γερμανία για να ασχοληθεί συστηματικότερα με την Οικονομική επιστήμη.

Μετά από τρίμηνη παραμονή στην Ελβετία, μετέβη τον Μάιο του 1920 στην Ιένα της Θουριγγίας. Αποκλειστικός σκοπός της παραμονής του στην Ιένα ήταν η εκμάθηση της Γερμανικής Γλώσσας. Μετά από εξάμηνη παραμονή και σπουδές μεταγράφηκε στο πανεπιστήμιο της Φρανκφούρτης.

Στην περίοδο αυτή θα πρέπει να ενταχθεί και η προπαρασκευή του τρίτομου έργου του «Η Κοινωνική Οικονομική εν τη ιστορική της εξελίξει» (Αθήνα 1948-1950). Στη Φρανκφούρτη δίδασκε την εποχή που σπούδαζε ο Στεφανίδης, ο οικονομολόγος, κοινωνιολόγος και κοινωνικός μεταρρυθμιστής Franz Oppenheimer (1864-1943). Ο Στεφανίδης θα ομολογήσει ότι «η φήμη του με είλκυσε κατά πρώτον λόγον εις το ειρημένον (Φρανκφούρτης) πανεπιστήμιον». Βαθμιαία θ' απογοητευθεί όμως ο ίδιος από τις απόψεις του Oppenheimer για το φιλελεύθερο σοσιαλισμό (Liberaler Sozialismus) και για τους εποικιστικούς συνεταιρισμούς (Siedlungsgenossenschaften) ως λύση του κοινωνικού ζητήματος, και για το λόγο αυτό θα κρατήσει κριτική στάση απέναντί τους. Την εποχή αυτή αρχίζει να διαμορφώνει τις ιδέες εκείνες που προβάλλουν τον Γερμανικό ιστορισμό, τις οποίες εναργέστερα θα διαμορφώσει στα ύστερα έργα του. Κριτική στάση θα κρατήσει ο Στεφανίδης έναντι του γνωστού μαθηματικού οικονομολόγου, καθηγητή στο ίδιο Πανεπιστήμιο Andreas Voigt, «αιωρουμένου συνήθως εις τας οικονομολογικάς παραδόσεις του μεταξύ εξισώσεων και άλλων μαθηματικών τύπων», όπως ο ίδιος ο Στεφανίδης γράφει.

Δεν θα εξοικειωθεί ο Στεφανίδης με τη μαθηματική μέθοδο στην Οικονομική Επιστήμη, την οποία θεωρούσε ως αδύνατη να ερευνήσει αποτελεσματικά τα οικονομικά φαινόμενα στο σύνολό τους.

Κατά τα τέλη του 1923 επιστρέφει στην Ελλάδα και αρχίζει να αρθρογραφεί σε εφημερίδες και περιοδικά πάνω σε επίκαιρα ελληνικά και διεθνή οικονομικά προβλήματα.

Το 1924 προσλαμβάνεται στο Εμπορικό και Βιομηχανικό Επιμελητήριο Αθηνών ως Τμηματάρχης Στατιστικής και Οικονομικών Μελετών, ενώ από τα μέσα του 1926 αναλαμβάνει και την διεύθυνση του δικαστικού τμήματος. Καρπός της εμπειρίας του αυτής στο Επιμελητήριο θα είναι η πραγματεία του «Τα Εμπορικά Επιμελητήρια κατά την εν Ελλάδι ιδία μορφήν των» (Αθήνα 1926). Το 1927 υποβάλλει τη διδακτορική του διατριβή με τίτλο «Η φύσις του ιμπεριαλισμού. Συμβολή προς διερεύνησιν της πολιτικής και οικονομικής ζωής», η οποία, με εισήγηση του καθηγητού Ανδρέα Ανδρεάδη, γίνεται δεκτή από την Νομική Σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών.

Κατά τον χρόνο που εξακολουθούσε η διαδικασία της εκλογής του ως υφηγητή στο Πανεπιστήμιο Αθηνών, ιδρύεται τον Νοέμβριο 1927 στο Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης η Σχολή Νομικών, Οικονομικών και Πολιτικών επιστημών με δύο τμήματα, το τμήμα Νομικής και το τμήμα Οικονομικών και Πολιτικών Επιστημών.

Η επιτροπή που συστάθηκε για την εκλογή των πρώτων τακτικών καθηγητών αποτελείτο από τους καθηγητές της Νομικής Σχολής και εξέλεξε ομόφωνα τον Δημοσθένη Στεφανίδη τακτικό καθηγητή της Νομικής Σχολής του Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης.

Η θητεία του Στεφανίδη στο Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο από τον Απρίλιο του 1928 μέχρι την απόλυσή του στις 13 Μαρτίου 1942 από την κατοχική κυβέρνηση θα αποβεί από τις πλέον δημιουργικές στη σταδιοδρομία του. Εκλέχθηκε δύο φορές Κοσμήτωρ, για ένδεκα συνεχή χρόνια υπήρξε συγκλητικός και κατά τα έτη 1933-1936 διετέλεσε αντιπρύτανης, πρύτανης και προπρύτανης του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου.

Μετά την απόλυσή του από το Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο απέφυγε να φέρει σε δημοσιότητα οποιαδήποτε επιστημονικής η άλλης φύσεως εργασία, απομακρύνθηκε παράλληλα από τη δημόσια ζωή της χώρας. Μετά την απελευθέρωση, με συντακτική πράξη, ο Δ. Στεφανίδης αποκαταστάθηκε μαζί με τον επίσης απολυθέντα καθηγητή Κυριάκο Βαρβαρέσο στη θέση του τακτικού καθηγητή της Α' έδρας της Πολιτικής Οικονομίας, στη σχολή Νομικών και Οικονομικών Επιστημών του Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης.

Κατά την περίοδο 1946-50 κατέλαβε διάφορες δημόσιες θέσεις, ενώ το 1950 εκλέγεται Τακτικός Καθηγητής Πολιτικής Οικονομίας στη Νομική Σχολή Αθηνών, διαδεχόμενος τον Κ. Βαρβαρέσο (1884-1957) που είχε παραιτηθεί.
Ο Δ. Στεφανίδης πέθανε στην Αθήνα στις 24 Φεβρουαρίου 1975.

Ο Στεφανίδης ως οικονομολόγος

Ο εναρκτήριος λόγος του Στεφανίδη ως τακτικού καθηγητή της Εφαρμοσμένης Κοινωνικής Οικονομικής εκφωνήθηκε στις 3 Νοεμβρίου 1928 και δημοσιεύθηκε με τον τίτλο «Η Κοινωνική Οικονομική» στην εφημερίδα «Νέα Αλήθεια» της Θεσσαλονίκης. Ο λόγος αυτός υπήρξε το πρόπλασμα για τη μελέτη του «Η εισροή των ξένων κεφαλαίων και αι οικονομικαί και πολιτικαί της συνέπειαι»
Το έργο αυτό, το οποίο αναμφίβολα τον καθιέρωσε ως σημαντικό και εξέχοντα οικονομολόγο του καιρού του, δημοσιεύθηκε στον πρώτο τόμο της Επιστημονικής Επετηρίδος της Σχολής Νομικών και Οικονομικών Επιστημών του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου και απέσπασε τον Μάρτιο 1931 με εισήγηση του Α. Ανδρεάδη το βραβείο της Τάξεως των Ηθικών και Πολιτικών Επιστημών της Ακαδημίας Αθηνών. Η μελέτη αυτή αποτελεί πραγματικά σταθμό στην εξέλιξη της Οικονομικής Επιστήμης στην Ελλάδα και μελετάται ακόμη και σήμερα για την πληρότητα και σοβαρότητά της.
Το έργο αποτελείται από δύο μέρη. Το πρώτο πραγματεύεται την εισροή των ξένων κεφαλαίων σε μία χώρα προς μακροχρόνια τοποθέτηση και το δεύτερο αναφέρεται ειδικότερα στην τοποθέτηση ξένων κεφαλαίων στην Ελλάδα.
Στη συγγραφή του πρώτου μέρους «δεν συνάντησα σπουδαίας δυσχερείας», γράφει ο Στεφανίδης, «διότι είχον εις την διάθεσίν μου πλουσιωτάτην βιβλιογραφίαν […] ήδη δε από δεκαετίας περίπου είχον καταστήσει τας εξωτερικάς οικονομικάς σχέσεις εν εκ των σπουδαιοτέρων αντικειμένων των οικονομικών μου μελετών».
Ενδελεχώς διερευνά ο Στεφανίδης τη φειδώ, την παραγωγικότητα της ανθρώπινης εργασίας και την οικονομική εκμετάλλευση ως εκείνες τις αιτίες που διακρίνουν τις χώρες σε πιστώτριες και οφειλέτιδες. Δεν λησμονεί να αναφερθεί διεξοδικά στις οικονομικές συνέπειες που έχει η μετανάστευση κεφαλαίων σε μία οφειλέτιδα και σε μία πιστώτρια χώρα. Τις πολιτικές συνέπειες τις διερευνά με αναφορά σε κάποια συγκεκριμένα παραδείγματα, τα οποία έχει πάρει από την πρόσφατη ιστορία.
Το δεύτερο μέρος της μελέτης διερευνά την τοποθέτηση ξένων κεφαλαίων στην Ελλάδα. Υπήρξε πραγματικά ένας άθλος η συλλογή, κατάταξη και συστηματική παρουσίαση των στατιστικών στοιχείων και πληροφοριών για τα ποσά των τοποθετημένων ξένων κεφαλαίων υπό μορφή επιχειρήσεων ή δανείων σε νομικά πρόσωπα.
Οι ανάγκες του Ελληνικού κράτους από την ίδρυσή του (1828) οδηγούσαν μοιραία στην πολιτική του δανεισμού, ο οποίος λόγω των πολιτικών και κοινωνικών συνθηκών και της ξένης εξαρτήσεως, σπάνια αποτέλεσε συστηματική διάσταση της δημοσιονομικής αντιλήψεως. Το έσχατο καταφύγιο απέμενε πάντοτε η προσφυγή στο δάνειο και τούτο δημιουργούσε αυτόματα συνθήκες πολιτικής υποταγής της Ελλάδος.
Είναι χαρακτηριστικό το φαινόμενο των τεσσάρων πτωχεύσεων που υπέστη η χώρα μας, το οποίο ερμηνεύεται κατ' αρχήν από τους δυσμενείς όρους συνάψεως των δανείων και κατά δεύτερο λόγο από τη μη ορθολογική χρήση των ξένων κεφαλαίων. Δε θα ήταν άστοχο να τονισθεί πως οι τέσσερις πτωχεύσεις έλαβαν χώρα μετά από χαρακτηριστικά χρονικά διαστήματα. Έτσι, τρία χρόνια μετά την σύναψη των δύο δανείων της Ανεξαρτησίας (1824 και 1825) ακολουθεί η πρώτη πτώχευση της Ελλάδος (1827). Μετά τη χορήγηση του δανείου των 60 εκατομμυρίων φράγκων στον Όθωνα σημειώνεται η δεύτερη πτώχευση (1843). Μετά τη δανειακή πολιτική της περιόδου 1887-1890, ακολουθεί η Τρίτη πτώχευση (1893), η οποία μετά τον Ελληνοτουρκικό πόλεμο του 1897 θα καταλήξει στον Διεθνή Οικονομικό Έλεγχο του 1898. Τέλος, μετά τα μεγάλα δάνεια της αποκαταστάσεως των προσφύγων θα επακολουθήσει η τέταρτη πτώχευση το 1932. Άξιο προσοχής είναι το γεγονός ότι η χώρα μας ήταν καταδικασμένη να πληρώσει τα δάνειά της με άλλα δάνεια, πράγμα που συνέβαλε σε μια διαρκή κατάσταση εξαρτήσεως και σε μία μόνιμη πτωχευτική συμπεριφορά. Δεν είναι καθόλου συμπτωματικό το γεγονός ότι Διεθνείς Δημοσιονομικούς Ελέγχους (Δ.Δ.Ε.) υπέστησαν τα περισσότερα βαλκανικά κράτη που άρχισαν να συγκροτούνται μετά τη βαθμιαία συρρίκνωση της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας, καθώς και τα κράτη της Βορείου Αφρικής. Όπως θα σημειώσει ο καθηγητής Ανδρεάδης, οι Δ.Δ.Ε. εφαρ-

μόστηκαν με μεγάλη επιτυχία (για τους δανειστές) στα βαλκανικά κράτη και στη συνέχεια επεκτάθηκαν στις χώρες της Κεντρικής Αμερικής.

Η Εθνική Οικονομική Πολιτική

Ο Δημοσθένης Στεφανίδης, μεταξύ άλλων, ησχολήθει εκτενώς με τις εθνικιστικές οικονομικές θεωρίες και πρακτικές του μεσοπολέμου.
Στον Πρυτανικό του Λόγο «Αι νέαι κατευθύνσεις της εξωτερικής εμπορικής πολιτικής» (Θεσσαλονίκη 1935) εξετάζει τους λόγους που οδήγησαν τις ξένες χώρες στην εγκατάλειψη των προπολεμικών «ιδεωδών» του προϊόντος διακρατικού καταμερισμού των παραγωγικών έργων και της διεθνούς οικονομικής αλληλεξαρτήσεως, που τόσο επιζήμια επέδρασαν στις ασθενέστερες οικονομικά χώρες. Η βασική θέση του είναι η τοποθέτηση της εμπορικής πολιτικής στην υπηρεσία των εθνικών συμφερόντων και της χρησιμοποιήσεώς της, μακριά από κάθε επιστημονικό δογματισμό, για ενίσχυση του κράτους. Ο ίδιος πιστεύει πως η παγκόσμια οικονομική αναταραχή θα ξεπερασθεί «όταν συμπληρωθεί η αναπροσαρμογή των σπουδαιοτέρων κοινωνικών οικονομικών προς τας νέας συνθήκας». Η νέα οικονομική τάξη «θα φέρει εις το φώς μίαν νέαν παγκόσμιον οικονομίαν οπωσδήποτε ισοτίμων μελών», στην οποία παρατηρεί και νέες δυνατότητες για την Ελλάδα.
Η κακή οικονομική κατάσταση στην οποία είχε περιέλθει η χώρα μας οφείλεται κατά τον Στεφανίδη στην απουσία μιάς εθνικής πολιτικής, με την εφαρμογή της οποίας «θα έμενον ανικανοποίηται μερικαί εκλεπτυσμέναι χρείαι της αριστοκρατίας μας, θα δυσφορούσαν οι έμποροι, θα ησχολούντο ίσως οι φιλελεύθεροι οικονομικοί κύκλοι για την κακομεταχείρησιν των ιδεών τους». Με την παρέμβαση και ενεργό συμμετοχή μιάς στιβαρής κρατικής εξουσίας στην οικονομία ασχολούνται οι δύο μεταγενέστερες δημοσιεύσεις του «Το κράτος ως κεντρικός άξων της κοινωνικής οικονομικής ζωής» (περιοδικό «Μήνες» Ιανουάριος 1937) και «Ο εθνικός παράγων στη σύγχρονη οικονομική πολιτική» (περιοδικό Βιομηχανική Επιθεώρησις, Νοέμβριος-Δεκέμβριος 1936), οι οποίες τονίζουν τις τάσεις που παρατηρούνταν στις χώρες που κυβερνώνται βάσει της λεγομένης εθνικιστικής οικονομίας, όπως δοθεί στην οικονομική τους πολιτική ένα εθνικό περιεχόμενο. Οι μελέτες αυτές θα ενσωματωθούν στο έργο του «Εισαγωγή στην εφηρμοσμένη κοινωνική οικονομική» (Θεσσαλονίκη 1937).
Η εισαγωγή αποτελείται από δύο μέρη. Το πρώτο – «Η έννοια της εφηρμοσμένης κοινωνικής οικονομικής» - αναφέρεται σε προβλήματα ορισμού των εννοιών «οικονομία», «κοινωνική οικονομία», «κοινωνική οικονομική» και ασχολείται με το αντικείμενο, τη μέθοδο και τα μέσα πραγματώσεως των σκοπών της Εφηρμοσμένης Οικονομικής. Στο δεύτερο μέρος – «Κράτος και Κοινωνική Οικονομία» - ερευνώνται τρία ζητήματα: (α) Το κράτος ως κεντρικός άξονας της κοινωνικής οικονομικής ζωής, (β) Η εξέλιξη των σχέσεων του κράτους προς την κοινωνικήν οικονομία και (γ) Ο κύκλος της κρατικής επεμβάσεως στην οικονομική ζωή.
Διαστέλλοντας τρεις κατηγορίες κρατών, τα καθαρώς ταξικά κράτη, τα κοινοβουλευτικά δημοκρατικά κράτη και τα ολιγαρχικά κράτη, διερευνά ποια κατηγορία κρατών είναι σε θέση να επιτύχει την ενδεικνυόμενη κοινωνική οικονομική δικαιοσύνη. Υποστηρίζει πως σε καμία κατηγορία κρατών δεν μπορεί να επιτευχθεί η κοινωνική οικονομική δικαιοσύνη. Η τελευταία μπορεί να απονεμηθεί αποτελεσματικότερα μόνο σ' εκείνα τα κράτη, των οποίων οι κυβερνήσεις είναι «αριστοκρατικαί», που απαρτίζονται από τους ηθικά και πνευματικά αρίστους, «από μίαν ανωτέραν ιδεολογίαν» και έγκειται στην «πραγματικήν επιθυμίαν εξυψώσεως όλων των τάξεων της κοινωνίας και αναπτερώσεως του φρονήματος του εθνικού συνόλου». Οι ηγέτες των κρατών αυτών βρίσκονται κοντά στα λαϊκά στρώματα, καθίστανται «πραγματικές κυβερνήσεις του συνόλου σχεδόν του λαού» και μετατρέπουν τον ταξικό ανταγωνισμό σε συνεργασία, συνθέτοντας με τον καλύτερο τρόπο το «ατομικό» και το «κοινωνικό» αξίωμα. Στην ιστορική περιγραφή των σχέσεων κράτους και κοινωνικής οικονομίας που ακολουθεί, τάσσεται ο Στεφανίδης ανεπιφύλακτα υπέρ της παρεμβάσεως του κράτους στην οικονομική ζωή, κυρίως για την ενίσχυση των κατωτέρων τάξεων και στρωμάτων του πληθυσμού.
Υποστηρίζει πως τα προβλήματα που επισώρευσε ο Α' Παγκόσμιος Πόλεμος μπορούν να λυθούν με «μίαν νέαν κατεύθυνσιν που προβάλλει επιβλητική εις τας σχέσεις του κράτους προς την κοινωνικήν οικονομικήν», η οποία ενσαρκώνεται στο πρόσωπο μίας «εθνικής οικονομικής πολιτικής», η οποία εγκαινιάζει μία νέα εποχή, που φιλοδοξεί

να απαλείψει τα σκιερά σημεία της κεφαλαιοκρατίας, να εξισορροπήσει την παραγωγή με την κατανάλωση και να σταθεροποιήσει τις τιμές. Βασική επιδίωξη της εθνικής οικονομικής πολιτικής είναι η σχετική αυτάρκεια, ο περιορισμός των οικονομικών διαταραχών και η εφαρμογή ενός σχεδίου «ελλόγου προσαρμογής της παραγωγής προς την κατανάλωσιν».

Η νέα οικονομική πολιτική «ευρίσκει την υψίστην εκδήλωσίν της» σε χώρες που ασκείται εξουσία από «ταξικώς και χρωματικώς άχρους κυβερνήσεις, εμφορουμένας από ανώτερα ιδανικά και εκπροσωπούσας την ολότητα του παραγωγικού δρώντος λαού».

Συμπερασματικά, αναγνωρίζει τη σκοπιμότητα της κρατικής παρεμβάσεως, παρ' όλα τα μειονεκτήματα που απορρέουν, και κηρύσσεται μεταξύ κοινωνισμού και ατομισμού. Εκείνοι οι λαοί που επιζητούν την πρόοδο θα πρέπει «να προσαρμόσουν την κρατικήν των οργάνωσιν προς την ειρημένην ανάγκην και να εμπιστευθούν [...} την εξουσίαν εις υπεράνω των τάξεων και των κομμάτων ισταμένας αριστοκρατικάς ομάδας». Τέλος δείχνει την αποδοκιμασία του προς την κοινοβουλευτική δημοκρατία, η οποία, την εποχή που ζούσε και έγραφε ο Στεφανίδης, εξασθενούσε ημέρα με την ημέρα.

Στο έργο του ερευνάται το κοινωνικό ζήτημα και τα μέσα διευθέτησής του. Εξετάζεται η ενίσχυση των μεσαίων παραγωγικών τάξεων εναντίον της κεφαλαιοκρατικής πιέσεως προβάλλοντας το οικονομικό ιδεώδες της εθνικιστικής οικονομίας. «Μεσαίες επιχειρήσεις, οι οποίες αποκομίζουν όχι υπερβολικά, θεμιτά κέρδη. Επιχειρήσεις, οι οποίες εμφορούνται από πλήρη συνείδηση των υποχρεώσεών τους απέναντι στην εθνική ολότητα και οι οποίες συντηρούν τον μεγαλύτερο δυνατόν αριθμό οικονομικώς ελευθέρων ανθρωπίνων υπάρξεων».

Εξετάζεται η ρύθμιση των σχέσεων εργοδοτών και εργαζομένων, όπου υπογραμμίζεται η εργασία ως βασικός παραγωγικός συντελεστής μέσα στη φιλοσοφία του Εθνικισμού και σημειώνεται πως κύτταρο της παραγωγής αποτελεί η «παραγωγική κοινότητα», η οποία συγκροτείται από τους εργοδότες, υπαλλήλους και εργάτες, οι οποίοι έχουν «κοινούς σκοπούς και σχετική αυτονομία στη ρύθμιση των εσωτερικών τους ζητημάτων». Η εργασία είναι το πολυτιμότερο αγαθό του λαού, είναι ο πρώτιστος, ο βασικός συντελεστής της παραγωγής, στη διάθεση του οποίου πρέπει να τεθεί το χωρίς ψυχή κεφάλαιο. Εξ άλλου η εργασία είναι η πηγή της ανθρώπινης ευτυχίας.

Η αναδιοργάνωση των υπολοίπων πλευρών της κοινωνικής πολιτικής και της κρατικής προνοίας και αντιλήψεως εξετάζεται κάτω από το πρίσμα των στόχων του Εθνικισμού που συνοψίζονται στην καταπολέμηση της ανεργίας – που επιτεύχθηκε με την εφαρμογή της αρχής της ενεργού ζητήσεως - , στο έργο της χειμερινής βοηθείας, στην εξασφάλιση της ψυχαγωγίας του εργατικού πληθυσμού και στον τομέα της υγείας και των κοινωνικών ασφαλίσεων.

Ο Στεφανίδης ως ιστορικός της Οικονομίας

Η πρώτη μελέτη του Στεφανίδη που ασχολείται ειδικά στο χώρο της Οικονομικής Ιστορίας και Ιστορίας των Οικονομικών Δοξασιών είναι η μελέτη του με τίτλο «Γεώργιος Γεμιστός – Πλήθων και η θέσις του εν τη κοινωνική οικονομική».

Πρόκειται για μια εργασία, που κατά τρόπο πρωτότυπο πραγματεύεται την οικονομική και κυρίως τη δημοσιονομική σκέψη του Πλήθωνος. « Ο Πλήθων εμφανίζεται», σύμφωνα με τον Στεφανίδη, «ως ο σπουδαιότερος εκ των με την οικονομικήν ζωήν ασχοληθέντων Ελλήνων σοφών του τέλους της μεσαιωνικής περιόδου και ως πρόδρομος νεωτέρων οικονομολογικών σχολών».

Στο σημείο αυτό αξίζει να αναφέρουμε ότι η τιμή της αναγνωρίσεως της συμβολής του Πλήθωνα στην Οικονομική Επιστήμη ανήκει στον καθηγητή Α. Ανδρεάδη, ο οποίος πρώτος εντόπισε το ενδιαφέρον των δύο υπομνημάτων του Γεμιστού προς τον αυτοκράτορα Μανουήλ Β' και τον Δεσπότη Θεόδωρο Β' Παλαιολόγο. Ο Ανδρεάδης υπογράμμισε ιδιαίτερα τον χαρακτήρα των υπομνημάτων του Γεμιστού και ανήγγειλε τη δημοσίευση «ιδίας πραγματείας περί των δημοσιονομικών θεωριών και σχεδίων του Πλήθωνος». Την πραγματεία αυτή δεν πρόφθασε να δημοσιεύσει ο Ανδρεάδης, γιατί τον εμπόδισαν τόσον οι πολυπληθείς ασχολίες του, όσο και ο πρόωρος και αιφνιδιαστικός θάνατός του σε ηλικία μόλις 59 ετών. Είναι κατά συνέπεια πασιφανές ότι ο Στεφανίδης υλοποίησε τη σκέψη του δασκάλου του.

Η μελέτη του Στεφανίδη αξιολογήθηκε θετικά και καταλαμβάνει μία σημαντική θέση στην πληθωνική βιβλιογραφία. Είναι άξιο μνείας ότι ο Ομότιμος Καθηγητής της Στρατιωτικής Σχολής Ευελπίδων Σάββας Σπέντζας στη διδακτορική του διατριβή με τίτλο «Αι οικονομικαί και δημοσιονομικαί απόψεις

του Γεωργίου Γεμιστού – Πλήθωνος» (1964) θα μελετήσει και τις οικονομικές δοξασίες του πολυίστορος του Μυστρά. Τη συμβολή του Στεφανίδη στη μελέτη των δημοσιονομικών δοξασιών του Πλήθωνος θα αναγνωρίσει και ο σύγχρονός του ιστορικός της οικονομίας Αριστοτέλης Σιδέρης (1889-1976). Η Κοινωνική Οικονομική εν τη ιστορική της εξελίξει καταλαμβάνει μία ξεχωριστή θέση στην Ελληνική οικονομική φιλολογία. Χρονικά έπεται των έργων των Δ. Καλιτσουνάκη, Ξ. Ζολώτα και Γ. Χαριτάκη, οι οποίοι είχαν μελετήσει το ίδιο αντικείμενο.

Το έργο του Στεφανίδη χαρακτηρίζεται από μία εξονυχιστική έρευνα της δράσεως και της διδασκαλίας των συγγραφέων που συνέβαλαν στην προαγωγή της Οικονομικής Επιστήμης, παρουσιάζει μία αξιοθαύμαστη πολυμέρεια, η οποία υφίσταται όχι μόνο στην προσφυγή σε οικονομολογικές πηγές, αλλά και σε φιλολογικές, θεολογικές και φιλοσοφικές, και κατατάσσει συστηματικά την πλουσιότατη ύλη, με έναν τέτοιο τρόπο, ώστε να καθίσταται ευχερής η παρακολούθησή της. Το έργο αποτελεί καρπό εικοσάχρονού και πλέον μόχθου, στον οποίον πρέπει να συμπεριληφθούν ταξίδια στο εξωτερικό και κοπιαστική έρευνα στις ξένες βιβλιοθήκες. Οι τρείς ογκώδεις τόμοι, συνολικού αριθμού 1384 σελίδων, κυκλοφόρησαν τα έτη 1948 – 1950. Σ' αυτούς εξετάζονται οι οικονομικές δοξασίες και οι ιδέες των κεφαλαιοκρατικών, σοσιαλιστικών και κομμουνιστικών συστημάτων, καθώς και οι σχετικές αναρχικές θεωρίες και τάσεις με αναλυτικότατη αναδρομή στα οικονομικοκοινωνικά συστήματα της Αρχαιότητας, του Μεσαίωνα και της περιόδου της Αναγεννήσεως.

Στον πρώτο τόμο δεσπόζει το Ελληνικό πνεύμα και η επίδρασή του στη ρωμαϊκή, μεσαιωνική και βυζαντινή οικονομική σκέψη. Είναι αξιοσημείωτο ότι ο Στεφανίδης διερευνά τις οικονομικές δοξασίες συγγραφέων, που δεν έχουν απασχολήσει συστηματικά άλλους ερευνητές, όπως είναι οι στωικοί, οι συγγραφείς των «Ουτοπιών» η πολιτικών μυθιστορημάτων της ελληνιστικής εποχής, οι πατέρες της Ανατολικής Εκκλησίας και οι συγγραφείς της Αναγεννήσεως. Σύμφωνα με τον Στεφανίδη, η Οικονομική Επιστήμη αρχίζει να συστηματοποιείται με τους εμποροκράτες συγγραφείς του 16ου αιώνα. Ο ίδιος υπογραμμίζει ότι «όσον περισσότερον ενεβάθυνον εις την εμποροκρατικήν διδασκαλίαν, επί τοσούτον και ανεκάλυπτον εις αυτήν μεγάλας επιστημονικάς αληθείας». Στον δεύτερο τόμο θα επεξεργασθεί την Εμποροκρατική, Φυσιοκρατική και Κλασσική Σχολή.

Με τις κοινωνιστικές θεωρίες ασχολείται ο τρίτος τόμος. Ο όρος κοινωνισμός χρησιμοποιείται με την ευρύτερη σημασία του σοσιαλισμού και του κομμουνισμού. Ανάμεσα στους προδρόμους του κοινωνισμού συγκαταλέγονται και οι Rousseau, Saint-Simon, Fourier και Blanc, των οποίων αναλύονται οι δοξασίες. Σημαντική είναι και η θέση που δίδεται στον Γερμανικό σοσιαλισμό, ενώ είναι έντονα φανερή η αποστροφή του προς τον Μαρξισμό. Με πλουσιότατη βιβλιογραφία, ο συγγραφέας πραγματεύεται την εξέλιξη του Μαρξισμού στη Ρωσία, χωρίς να παραλείπει και την πρόοδο, καθώς και τους καρπούς της σοσιαλιστικής κινήσεως στη Γαλλία. Ερευνά επίσης τις αναρχικές θεωρίες και τάσεις από τις αρχές του 19ου αιώνα ως τον μεσοπόλεμο εισερχόμενος και στις θεωρίες των κυριοτέρων φορέων του αναρχισμού, όπως Proudhon, Bakunin, Kropotkin, Stirner.

Είναι σημαντική η άποψη που υποστηρίζει ο συγγραφέας, με βάση τις θεωρίες της Ιστορικής Σχολής πως σε αντίθεση με τις φυσικές επιστήμες, όπου οι νεώτερες ιδέες εξοβελίζουν τις παλαιότερες, στον κύκλο των κοινωνικών επιστημών οι ιδέες αντιπαλεύουν και θα εξακολουθήσουν πάντα να αντιπαλεύουν μεταξύ τους, «ανερχομένης πότε μεν της μιάς, πότε δε της άλλης εις την επιφάνειαν» κατά τους λόγους του.

Τελικές παρατηρήσεις

Ο Δημοσθένης Στεφανίδης παρουσίασε ένα έργο αρκετά εκτεταμένο και πολυδιάστατο, ασχολούμενος με την οικονομική θεωρία και πολιτική, την οικονομική ιστορία και την ιστορία των οικονομικών δοξασιών. Έμεινε πιστός στις ιδέες του αναφορικά με την άσκηση μιάς εθνικιστικής και φιλοπαρεμβατικής πολιτικής. Μέσα στα πλαίσια αυτά των απόψεών του θα ταχθεί ενάντια στη συμφωνία συνδέσεως Ελλάδος – ΕΟΚ, σημειώνοντας ότι μια τέτοια ενέργεια θα δρούσε αρνητικά στην υπάρχουσα Ελληνική βιομηχανία, η οποία δεν θα ήταν σε θέση να ανταγωνισθεί τις αντίστοιχες των προηγμένων και με βιομηχανική παράδοση χωρών. Η επιχειρηματολογία του αυτή, αξίζει να σημειωθεί, έτυχε της ευμενούς υποδοχής της ΕΔΑ στις συζητήσεις στη Βουλή.

Χρήστος Μεϊντανάς

Έχω Πάντοτε Δύο Συντρόφους!

Οι Μοίρες το ήθελαν μέχρι πριν λίγους μόνο μήνες να αποτυπώνουμε στο χαρτί τα κατορθώματα των γενναίων Προγόνων, Μαρτύρων και Ηρώων του Μεγάλου μας Έθνους. Πρόσωπα σε μας τους σύγχρονους άγνωστα, οικεία όμως μέσα από την ανάγνωση της ζωής και του έργου τους, στον αιώνιο κι αέναο Αγώνα για την επιβίωση του Λαού μας. Οι ίδιες αυτές Μοίρες το θέλησαν όμως έτσι, ώστε να βιώσουμε το γεγονός της Θυσίας το οποίο άλλοτε περιγράφαμε, ανασκαλεύοντας χρυσές σελίδες δόξης της Ελληνικής Ιστορίας. Και βιώσαμε τη Θυσία στα πλαίσια ενός Πολιτικού Αγώνα, άνισου και σκληρού, γενναίου και ηρωικού απέναντι σε εχθρούς πανίσχυρους, αμείλικτους και ανήθικους.

Από την 1η Νοεμβρίου του 2013, ο τιτάνιος και μεγαλειώδης Πολιτικός Αγώνας του Λαϊκού Εθνικιστικού Κινήματος δεν χαρακτηρίζεται μονάχα από ανηλεείς διώξεις και ωκεανούς λάσπης και συκοφαντίας που εκτοξεύονται συλλήβδην από τους πολιτικούς μας εχθρούς. Ο Αγώνας μας πλέον, φέρει στην προμετωπίδα του τα πύρινα λόγια του σπουδαίου Νίτσε:

«Το Αίμα των Ηρώων, είναι ιερότερο από το μελάνι των σοφών και τις προσευχές των πιστών»!

Είναι μάλλον άχαρο, να επιχειρούμε εμείς να αποδώσουμε τις πρέπουσες Τιμές σε Συντρόφους που Έπεσαν στην πρώτη γραμμή, υπηρετώντας το ιερό καθήκον για την Πατρίδα και το Λαό. Τούτο είναι μάλλον έργο που θα αναλάβουν οι ιστορικοί του μέλλοντος, αποδίδοντας στο Κίνημα, στον Αγώνα, στους αγωνιστές, στους Ήρωες και στους Μάρτυρες, τις διαστάσεις που τους αναλογούν. Όσο όμως οι Σημαίες της αγίας Εθνικής και Κοινωνικής Ιδέας κυματίζουν κι όσο οι Δάδες της Πίστεως φωτίζουν το αιώνιο πυρ του ιερού Αγώνος, οι Έλληνες Εθνικιστές θα μνημονεύουν εκείνους που έχουν δια της υπέρτατης θυσίας τους σημαδέψει μια ολόκληρη γενιά, την γενιά της οριστικής επικράτησης και της Τελικής Νίκης.

Μέχρι πρότινος, γράφαμε και μιλούσαμε, μιλούσαμε και γράφαμε με δέος και πελώρια εθνική περηφάνια για τους Ήρωες των Ομηρικών Επών, για τους Σπαρτιάτες και τον Βασιλέα Λεωνίδα, για τον Αλέξανδρο -τον οποίο η παγκόσμια ιστορία ονόμασε Μέγα- και τους άνδρες του, για τους αγωνιστές της μνημειώδους Εθνοφυλετικής Επαναστάσεως του 1821, για τον γενναίο Παύλο Μελά και τους Μακεδονομάχους, για τον Άγνωστο Έλληνα Στρατιώτη των Βαλκανικών Πολέμων, του Μεγάλου Πολέμου, του Αφιόν Καραχισάρ και του Σαγγάριου, του Βορειοηπειρωτικού Έπους, του ηρωικού Αγώνα της μυθικής ΕΟΚΑ και της αισχρής προδοσίας του 1974, για τον Εθνικιστή φοιτητή Μίκη Μάντακα. Όμως τούτο το Έθνος των Πολεμιστών και των Φιλοσόφων, δεν έπαψε ποτέ να γράφει Ιστορία, παράγοντας -θαρρείς προνομιακά έναντι των άλλων Εθνών- Μάρτυρες και Ήρωες. Κι αν η Θεία Πρόνοια δίκην τιμωρίας στέρησε τους άθλιους κι ανάξιους σημερινούς κυβερνώντες από το δικαίωμα να προσθέσουν και ένα σημείο στίξης έστω στις από τα βάθη των αιώνων, αιματοβαμμένες σελίδες της Ελληνικής Ιστορίας, το φλεγόμενο μελάνι της συγγραφής παραδόθηκε στο Κίνημα και τους Αγωνιστές του, οι οποίοι ανέλαβαν το βαρύτατο, ιστορικό καθήκον να τις γεμίσουν.

Μην τρέφετε ουδεμία αυταπάτη: το Κίνημα των Ελλήνων Εθνικιστών δεν είναι ο φτηνός κομπάρσος της πολιτικής σκηνής του τόπου. Τουναντίον, το Λαϊκό Εθνικιστικό Κίνημα αποτελεί επί της ουσίας την ζώσα και δρώσα Ψυχή του Ελληνικού Λαού, την ουσιαστική Αντίσταση του Ελληνικού Πολιτισμού κατά του συνδυασμού της μαρξιστικής και φιλελεύθερης βαρβαρότητας. Ως εκ τούτου, καθίσταται σαφές πως ο Πολιτικός Αγώνας του Λαϊκού Συνδέσμου ανάγεται εκ των πραγμάτων στον υπέρ πάντων Αγώνα ολόκληρου του Ελληνικού Έθνους προς επιβίωση. Γι' αυτόν ακριβώς το λόγο, η Τελική Νίκη δεν είναι κενός περιεχομένου πολιτικός στόχος αλλά εθνική αναγκαιότητα και συνεπώς η οριστική επικράτηση του Κινήματος επιβάλλεται να επιτευχθεί έναντι οιουδήποτε τιμήματος.

Στους αιώνες της χιλιοτραγουδισμένης Ιστορίας του Έθνους μας, δεν υπήρξε χώρος για φαιδρούς λογιστάκους, για χρεοκοπημένους ιδεολογικά και πνευματικά οικονομολόγους, ούτε βεβαίως για αριθμούς. Δεν έχει ανάγκη ο Λαός μας να γνωρίζει το δημόσιο χρέος της σπαρτιατικής ή της αθηναϊκής Πολιτείας, τους ετήσιους ρυθμούς ανάπτυξης των Ελληνιστικών χρόνων, το κατά κεφαλήν ΑΕΠ της Βυζαντινής Αυτοκρατορίας. Τούτα αποτελούν ασήμαντες λεπτομέρειες μπρος στο αίμα των Προγόνων που χύθηκε στους Αγώνες για την Ελευθερία.

Ότι απέμεινε και μνημονεύεται μέχρι σήμερα και θα συνεχίσει να μνημονεύεται όσο υπάρχει έστω κι ένας Έλληνας, είναι η θέληση αυτού του υπέροχου Λαού αφενός να επιβιώσει και αφετέρου να δημιουργήσει Πολιτισμό.

Από αυτή τη θέληση και τους Αγώνες που την συνοδεύουν, ξεπηδούν οι Ήρωες και οι Μάρτυρες, των οποίων τα ονόματα συγκρατεί και διαιωνίζει η συλλογική Εθνική Μνήμη.
Σε μερικές δεκάδες έτη από τώρα, κανείς δεν θα θυμάται το δημόσιο έλλειμμα και το χρέος της Ελλάδος, κατά τα έτη των Μνημονίων. Εκείνο που θα επιβιώνει στην εθνική συνείδηση, θα είναι μια κάστα προδοτών που υπέγραψαν την εξαθλίωση και βιολογική εξόντωση του Λαού μας, καθώς και το ξεπούλημα της Ελληνικής μας Πατρίδος. Και συνάμα, θα ζωντανεύει στο νου και στη καρδιά αυτού του Λαού, ο μυθικός Πολιτικός Αγώνας του Λαϊκού Εθνικιστικού Κινήματος και οι τρομερές θυσίες των Αγωνιστών του, οι εκλεκτότεροι εκ των οποίων θα προσπεράσουν πανάξια την τάξη των θνητών, για να ανέλθουν επάξια σ' εκείνη των Ηρώων και των Μαρτύρων. Σ' αυτή την τελευταία, βρίσκονται ήδη δυο εκ των Συντρόφων μας, άσπιλοι, αμόλυντοι κι ανέγγιχτοι από τον εσμό των δειλών και των προσκυνημένων. Κι επειδή σώνεται, σβήνει και χάνεται, επειδή καταρρέει με πάταγο ο καιρός των λογιστάκων κι ανατέλλει μεγαλόπρεπα ο καιρός των Εθνικών Αγωνιστών, δεν θα στρέψουμε το βλέμμα στο Παρελθόν, όπου θα μπορούσαμε κάλλιστα να τοποθετήσουμε το Αιώνιο Παράδειγμα που προσέφεραν στο Λαό τους οι Εθνικιστές Πεσόντες του Αγώνος. Εξακοντίζοντας την πρόκλησή μας στο μέλλον, κοιτούμε μπροστά, εκεί όπου οι Μορφές τους θα κατέχουν περίοπτη θέση, αντάξια της μαρτυρικής τους θυσίας.
Κι έκλεισα τα μάτια να ξαποστάσω κι αυτά μου ψιθύρισαν στ' αυτί οι Μοίρες, προσφέροντάς μου δώρο θείο και καθιστώντας με κοινωνό των μελλούμενων. Τούτα Σύντροφοι και Συναγωνιστές στον Δίκαιο Εθνικό Αγώνα, σας μεταφέρω με τρόμο κι ανατριχίλα ιερή.
Ξημερώνει πρώτη του μηνός Νοέμβρη, το έτος 2021. Αστραφτερές του Ήλιου οι ηλιαχτίδες μάχονται να κατανικήσουν τα σύννεφα που σκεπάζουν τον αττικό ουρανό. Κι ίσα που το καταφέρνουν, χαρίζοντας μια υπέροχη ανατολή, αντάξια της Μεγάλης Ημέρας η οποία σηκώνεται. Η πρωινή γαλήνη κι ηρεμία, απαλλαγμένη από τον συνήθη θόρυβο και την κινητικότητα, μαρτυρά την σπουδαιότητα της ημέρας. Δεν πάνε παρά λίγοι μόνο μήνες από την ιστορική στιγμή κατά την οποία το Λαϊκό Εθνικιστικό Κίνημα ανήλθε πανηγυρικά στην εξουσία, δια της ψήφου της συντριπτικής πλειοψηφίας του Ελληνικού Λαού. Από τις πρώτες ενέργειες της Εθνικής Κυβερνήσεως, υπήρξε η ανακήρυξη της 1ης Νοεμβρίου ως Ημέρας των Ηρώων. Θα ήταν από τότε και στο εξής επίσημη εθνική αργία, αφιερωμένη σ' εκείνους που Έπεσαν στον αδιάλειπτο Αγώνα για την Ελευθερία του Έθνους.
Για τους Έλληνες Εθνικιστές, η ημέρα αυτή έχει βαρύνουσα σημασία: συμπληρώθηκαν έτη οκτώ, από εκείνο το απόγευμα το οποίο άλλαξε τον ρου της Ιστορίας του Λαϊκού Εθνικιστικού Κινήματος, προσδίδοντας νέα διάσταση στον Πολιτικό του Αγώνα. Οι Συναγωνιστές Γιώργος Φουντούλης και Μανώλης Καπελώνης, διήρχοντο την Πύλη των Ηλύσιων Πεδίων, την ίδια στιγμή κατά την οποία θέριευε η οργή στα στήθη χιλιάδων αγωνιστών της Εθνικής και Κοινωνικής Ιδέας. Από τις φυλακές στις οποίες το αντεθνικό Καθεστώς τον κρατούσε παράνομα κι αντισυνταγματικά έγκλειστο, ο Αρχηγός είχε διακηρύξει: «από την 1η Νοεμβρίου 2013, τίποτε πια δεν είναι το ίδιο». Κι αυτή ήταν η αλήθεια, διότι η θρασύδειλη δολοφονία των νεαρών μας Συντρόφων από τα παρακρατικά μαρξιστικά σκυλιά του Καθεστώτος, υπήρξε το εφαλτήριο της φανατικότερης συμμετοχής στον Αγώνα για να ξαναπάρουμε την Πατρίδα μας πίσω. Κι όλοι τότε γνώριζαν, παρά τα νέφη της σιωπής που άπλωσε το ανθελληνικό Καθεστώς και τα έμμισθα δημοσιογραφικά του ανδρείκελα γυρεύοντας να σκεπάσουν με τη λήθη τη Μνήμη των Συντρόφων, πως οι κόκκινοι ήσαν οι φυσικοί αυτουργοί της πολιτικής δολοφονίας, όμως εκείνοι οι οποίοι όπλισαν το χέρι τους και νομιμοποίησαν τρόπο τινά την τρομοκρατική τους ενέργεια, ήσαν η Χούντα Βενιζέλου-Σαμαρά, τα κόμματα της αριστεράς και φυσικά οι στρατευμένοι δημοσιογράφοι οι οποίοι καλούσαν εν

χορώ να τσακιστούν οι «φασίστες» της Χρυσής Αυγής με κάθε τρόπο, μακράν του πολιτικού διαλόγου όπου άλλωστε, οι ψευτοδημοκράτες των παράνομων πολιτικών διώξεων είχαν ηττηθεί κατά κράτος.

Την χαριτωμένη ησυχία του φθινοπωρινού πρωινού, σπάει άξαφνα το δυνατό τραγούδι νέων ανθρώπων. Συντεταγμένα, με έναν Σημαιοφόρο επικεφαλής, μαθητές ξεχύνονται στους δρόμους, φορώντας τα μαύρα τους μπλουζάκια, εκείνα που προκαλούσαν τον θαυμασμό και τον ενθουσιασμό του Ελληνικού Λαού και τη λύσσα των εχθρών του. Ποιός δύναται άλλωστε να λησμονήσει, πως κατά τα δύσκολα έτη του κολασμένου Αγώνα, εκείνα τα μαύρα μπλουζάκια αποτέλεσαν αιτία ανελέητων καθεστωτικών διώξεων και τεκμήριο ενοχής του Κινήματος και δεκάδων Συναγωνιστών μας; Φαντάζει πια μακριά και ξένη εκείνη η φαινομενικά ατελείωτη χρονική περίοδος, κατά την οποία οι κατ' επίφαση δημοκράτες επιδόθηκαν σε κυνήγι μαγισσών, ποινικοποιώντας την Εθνική Ιδέα και καταπατώντας κάθε έννοια Δικαίου. Ήταν η εποχή κατά την οποία οι φυλακές γέμιζαν με Εθνικιστές, γέμιζαν με Χρυσαυγίτες, των οποίων μοναδικό έγκλημα υπήρξε ο νόμιμος Πολιτικός Αγώνας για Πατρίδα, Πίστη κι Ελευθερία.

Όμως αυτά ανήκουν στο παρελθόν. Οι ενορχηστρωτές της ανθελληνικής εκστρατείας μίσους, οι επίορκοι της πολιτικής ηγεσίας και της δικαστικής εξουσίας και συνάμα οι άθλιοι συκοφάντες του δημοσιογραφικού υποκόσμου της διαπλοκής, έχουν οδηγηθεί στη φυλακή, πληρώνοντας βαρύ τίμημα για τις κατά συρροή και κατ' εξακολούθηση παρανομίες τους. Τούτη εξάλλου υπήρξε δέσμευση του Λαϊκού Εθνικιστικού Κινήματος προς το Λαό, η οποία εξελίχθηκε σε σύσσωμη και παλλαϊκή απαίτηση. Όλοι οι ανωτέρω, δοκιμάζουν πλέον τις αμείλικτες αποφάσεις της πραγματικά ανεξάρτητης Δικαιοσύνης, λαμβάνοντας την τιμωρία τους για τα σχεδόν 50 έτη καταλήστευσης του Λαού και του εθνικού μας πλούτου, για τα αμέτρητα εθνικά τους εγκλήματα και τέλος για την αντισυνταγματική πολιτική δίωξη ενός νόμιμου Πολιτικού Κινήματος. Το Κίνημα εντούτοις, όχι μόνον άντεξε και αντιστάθηκε αλλά και κατέστη στη συνείδηση του Λαού μας, η μοναδική δύναμη Εθνικής Αντίστασης, η βραχονησίδα της Αλήθειας και του Φωτός στον ωκεανό του Σκότους και των Ψευδών. Με την συγκινητική στήριξη του Ελληνικού Λαού ο οποίος πύκνωσε τις γραμμές των Εθνικιστών, το Κίνημα αμύνθηκε και αντιστάθηκε, συσπειρώθηκε και αντεπιτέθηκε, για να σημάνει τελικά η οριστική του επικράτηση επί του διασπασμένου μετώπου των εχθρών. Πλέον, οι εγχώριοι υποτακτικοί των ξένων κέντρων εξουσίας θα πλήρωναν τον λογαριασμό, καλούμενοι να αποδώσουν στο Εθνικό Κράτος τόσο το αρχικό κεφάλαιο, όσο και το νόμιμο τόκο! Κατά τον μέγιστο Πλάτωνα, «την ειμαρμένην ουδ' αν είς εκφύγοι» (κανείς δεν μπορεί να ξεφύγει από το πεπρωμένο του) και αυτή την μεγάλη αλήθεια απεμπόλησαν περιφρονητικά οι επίορκοι, τον καιρό της Τυραννίας τους επί του Ελληνικού Λαού.

Η Ελληνική Νεολαία λοιπόν, όμορφη, ανθεκτική στις κακουχίες και υπομονετική, κατέκλυσε τις κεντρικές λεωφόρους του κέντρου των Αθηνών, προχωρώντας σε σημαιοστολισμό. Οι κεντρικοί δρόμοι γέμισαν με τις Σημαίες με το Μαίανδρο και τις Γαλανόλευκες, ενώ οι κάτοικοι έσπευσαν να ακολουθήσουν το παράδειγμα της Νεολαίας, τοποθετώντας τη Σημαία στα μπαλκόνια τους. Σε μερικές μόνο ώρες, οι Λεωφόροι Βασιλέως Κωνσταντίνου, Βασιλίσσης Όλγας, Αμαλίας και η Πλατεία Συντάγματος, έχουν πλημμυρίσει στο κυανό και στο μαυροκόκκινο, προσφέροντας ένα ασυναγώνιστο θέαμα για τους θαμπωμένους τουρίστες που κοιτούν αποσβολωμένοι, δυσκολευόμενοι να πιστέψουν πως ο κατά τους ψευτοδημοκράτες «διεφθαρμένος και τεμπέλης» Ελληνικός Λαός, μετατράπηκε σε τόσο σύντομο χρονικό διάστημα, στον γεμάτο αποφασιστικότητα, σφρίγος και ατσάλινη θέληση, Νέο Λαό του Εθνικού-Λαϊκού Κράτους! Κάποιοι από τους ξένους επισκέπτες ρωτούν τους Νεολαίους για ποιο λόγο σημαιοστολίζεται η Αθήνα. Ευγενικά και γεμάτοι ενθουσιασμό οι Νεολαίοι απαντούν: «είναι η

Ο Αρχηγός καλεί να υψωθούν ψηλά οι Σημαίες
για το Προσκλητήριο Ηρώων
Συναγωνιστής Γιώργος Φουντούλης: ΠΑΡΩΝ!
Συναγωνιστής Μάνος Καπελώνης: ΠΑΡΩΝ!

Ημέρα των Ηρώων και τ' απόγευμα θα μιλήσει ο Αρχηγός»!
Πράγματι, από την προηγούμενη έχει ανακοινωθεί η μεγάλη Τελετή στο Παναθηναϊκό Στάδιο, για να τιμηθεί η Ημέρα των Ηρώων. Κεντρικός ομιλητής θα είναι ο Αρχηγός, γεγονός το οποίο έχει σημάνει συναγερμό στις τάξεις της Ελληνικής Νεολαίας. Κανείς δεν ξεχνά πως το βράδυ της Νίκης, όταν το Κίνημα παρά τις μύριες αντιξοότητες τελικώς επικράτησε των αντιπάλων του, εκείνος χαρακτήρισε την Ελληνική Νεολαία εγγυητή της Ενότητας του Έθνους. Κι η Νεολαία, ανταποδίδει στον Αρχηγό την εμπιστοσύνη που της επέδειξε.
Η Τελετή είναι προγραμματισμένο να ξεκινήσει στις 6 το απόγευμα. Παρά ταύτα, πλήθος κόσμου έχει συρρεύσει από νωρίς το μεσημέρι στο κέντρο, κατακλύζοντας τις λεωφόρους απ' όπου θα περάσει ο Αρχηγός και τα στελέχη της Εθνικής Κυβερνήσεως. Το Παναθηναϊκό Στάδιο, έχει διαμορφωθεί κατάλληλα για την περίσταση, έτοιμο να υποδεχθεί τα στελέχη του Κινήματος, της Νεολαίας και δεκάδες χιλιάδες Ελληνικού Λαού. Με απόφαση του Αρχηγού, δόθηκε προτεραιότητα στους Νεολαίους, οι οποίοι και θα κληθούν να αναλάβουν στις πλάτες το βαρύ έργο της ανοικοδόμησης της Πατρίδος.
Δύο ώρες προ της εκδηλώσεως, η αστυνομία διακόπτει την κυκλοφορία των οχημάτων σε όλο το κέντρο, μπροστά από το Παναθηναϊκό Στάδιο και γύρω από την Βουλή. Εκατοντάδες χιλιάδες Ελληνικού Λαού συνωστίζονται πίσω από τις αστυνομικές δυνάμεις που έχουν δημιουργήσει κλοιό προστασίας κατά μήκος των

κεντρικών λεωφόρων, προκειμένου να δουν τον Αρχηγό. Το Παναθηναϊκό Στάδιο είναι πια ασφυκτικά γεμάτο. Η Ελληνική Νεολαία εντός αυτού και εκατομμύρια Ελλήνων από τις τηλεοράσεις τους, αναμένουν καρτερικά.

Πρώτα όμως, ο Αρχηγός εκφωνεί μια συγκινησιακά φορτισμένη ομιλία από βήματος της Βουλής, στην συνεδρίασή της προς Τιμή των Ηρώων. Η ομιλία αυτή, μεταδίδεται ζωντανά σε κάθε ελληνικό σπίτι, σκορπίζοντας ρίγη εθνικής υπερηφάνειας και συγκινήσεως, ιδιαιτέρως στους μετέχοντες του Αγώνος κατά τα δύσκολη έτη. Ομιλεί για τον Αγώνα, για την προσήλωση στα ανώτερα Εθνικά Ιδανικά, για τα πρότυπα της Νεολαίας τα οποία δεν μπορεί να είναι άλλα από τους Ήρωες και τους Μάρτυρες του Έθνους. Η ομιλία ολοκληρώνεται μέσα σε ενθουσιώδες χειροκρότημα των παρευρισκομένων, ακόμα και των βουλευτών της αντιπολίτευσης. Ποιός θα τολμήσει άλλωστε να αντιταχθεί στη θέληση ενός και πλέον εκατομμυρίου Ελληνικού Λαού που έχει συγκεντρωθεί στο κέντρο των Αθηνών; Ποιός θα τολμήσει να επιχειρήσει την διάρρηξη της ενότητάς του;

Ώρα 6.25 μ.μ. το αυτοκίνητο που μεταφέρει τον Αρχηγό, βρίσκεται έξω από την πύλη του Σταδίου. Με την εμφάνισή του, το σύνθημα των Νεολαίων τραντάζει ολάκερο το κέντρο: ΠΑΤΡΙΔΑ-ΤΙΜΗ-ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ! Ο Αρχηγός χαιρετά, τα στελέχη του Κινήματος και οι Νεολαίοι ανταποδίδουν. Οι Σημαίες σηκώνονται ψηλά και κυματίζουν περήφανα. Άπαντες όρθιοι, τον υποδέχονται με άκρατο ενθουσιασμό. Ο Αρχηγός είναι στο βήμα. Επικρατούν μερικά δευτερόλεπτα σιωπής προτού οι λέξεις ξεπηδήσουν από τα χείλη του: «Συναγωνιστές και Συναγωνίστριες…» και όλα τα βλέμματα έχουν στραφεί με προσοχή πάνω του. Ο Αρχηγός αναφέρεται με συγκίνηση σε δύο Συντρόφους οι οποίοι θα στέκουν πάντοτε στο πλάι μας, Σημαιοφόροι της Εθνικής και Κοινωνικής Ιδέας, Προμηθείς του Νέου Λαού που σήμερα γίνεται πραγματικότητα προς όφελος της Πατρίδος και του Λαού. Εντύπωση προκαλεί το γεγονός πως δεν σπαταλά ούτε μισή λέξη για τους θρασύδειλους δολοφόνους της καθεστωτικής αντίδρασης και του κόκκινου μετώπου, οι οποίοι έχουν προ λίγων μηνών συλληφθεί, αναμένοντας την παραδειγματική τους τιμωρία. Και δεν σπαταλά ούτε λέξη, διότι η αποψινή Τελετή δεν ανήκει στους θρασύδειλους μαρξιστές δολοφόνους, μήτε στους φιλελεύθερους πάτρωνές τους, αλλά στους Ήρωες του Λαϊκού Εθνικισμού.

Λίγα λεπτά μετά τις 7 το απόγευμα, ο Αρχηγός καλεί να κλίνουν ευλαβικά οι Σημαίες. Θα τηρηθεί ενός λεπτού σιγή. Οι χιλιάδες δάδες φωτίζουν, οι Σημαίες έχουν χαμηλώσει και στο Στάδιο και στο κέντρο ολόκληρο, ακούγεται μονάχα ο ελαφρύς φθινοπωρινός αέρας που σκίζει την σιωπή.

Το λεπτό της σιγής περνά κι ο Αρχηγός καλεί να υψωθούν ψηλά οι Σημαίες για το Προσκλητήριο Ηρώων, στο οποίο απαντούν με μια φωνή οι τυχεροί που βρίσκονται στο Στάδιο, κάνοντας το αίμα να παγώσει.

Συναγωνιστής Γιώργος Φουντούλης: ΠΑΡΩΝ!
Συναγωνιστής Μάνος Καπελώνης: ΠΑΡΩΝ!

Ακολουθεί ο Ύμνος του Κινήματος και κατόπιν ο Εθνικός Ύμνος. Απόψε σύσσωμο το Έθνος αντιλαμβάνεται πως η θυσία τους δικαιώθηκε μέσα από την επικράτηση του Κινήματος για το οποίο με τόσο πάθος και ανιδιοτέλεια αγωνίστηκαν μέχρι το τέλος.

Μέσα στο πλήθος που αποχωρεί, διακρίνονται δύο Χρυσαυγίτες να συζητούν. Ο μεγαλύτερος, κάτι παραπάνω από 30 ετών, λέει στον μικρό, ο οποίος είναι δεν είναι 20 χρονών: «Είχα κάποτε 2 Συντρόφους…» μα πριν προλάβει να τελειώσει την φράση του, ο μικρός αποκρίνεται: «Όχι Συναγωνιστή, πάντοτε έχω 2 Συντρόφους! Ήταν και είναι μαζί μας, στις Σημαίες μας, στην Πίστη που κατακαίει τις καρδιές μας, στους νέους Συναγωνιστές που πυκνώνουν τις γραμμές μας. Γι' αυτούς νικήσαμε»!

Το γλυκό ποίημα στ' αυτί μου σταμάτησε κι άνοιξα τα μάτια μου. Στον τοίχο απέναντί μου, είδα την Πορφυρή Σημαία με τον Μαύρο Μαίανδρο και την αγαπημένη Γαλανόλευκη μέσα στην οποία δέσποζαν δυο Μορφές με την επιγραφή ΑΘΑΝΑΤΟΙ. Είναι οι Σύντροφοι και είναι πάντοτε μαζί μας.

ΘΑ ΝΙΚΗΣΟΥΜΕ!

Ευάγγελος Καρακώστας

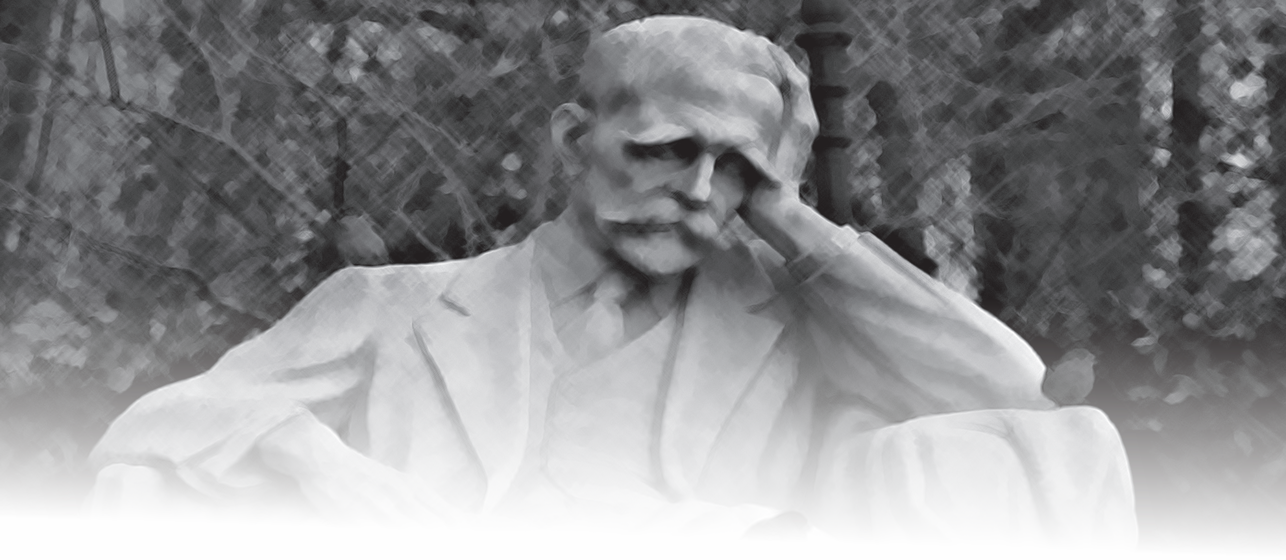
Ερμηνευτικές ματιές στο έργο του Παλαμά

Παρατηρώντας την πορεία της υπερ-ιστορικής (δηλαδή υπεράνω του χρόνου) Ελληνικής παρουσίας σε αυτά τα χιλιάδες έτη ζωής, διαπιστώνουμε ότι αναλόγως των εποχών, ο Ελληνικός λαός, σχημάτιζε με βάση τις επικρατούσες συνθήκες διαβίωσης, τη θρησκεία, το πολιτικό καθεστώς και την πολιτεία που ζούσε, διαφορετική ταυτότητα. Θα μπορούσαμε να πούμε, ότι οι ταυτότητες αυτές, είναι το άγγιγμα του χρόνου πάνω στους Έλληνες. Το σύνολο των συλλογικών χαρακτήρων που επέλεγαν να φέρουν στην επιφάνεια, εξελισσόμενοι σύμφωνα με την εποχή που ζούσαν.

Έτσι λοιπόν, έχουμε τον Έλληνα της ομηρικής περιόδου και τον Έλληνα της κλασσικής. Τον αυτοκρατορικό Έλληνα της αλεξανδρινής περιόδου, τον Βυζαντινό και τον Ρωμιό. Και τέλος, τον ραγιά και τον υιό του, τον νεοέλληνα, που αναζητά την ταυτότητά του κυνηγώντας ξένα πρότυπα. Κάθε τρανός Σκοπός και περίοδος. Κάθε μια περίοδος και μια συλλογική ταυτότητα. Κάθε μια συλλογική ταυτότητα κι ένα κοινό, ιδεατό, πρότυπο που αποτυπώνεται σε θρύλους, σαν γνήσιο τέκνο της φυλετικής παράδοσης που καθιστάμενο ως είδωλο, αποτελεί το ίνδαλμα που οφείλει ο καθένας να φθάσει. Από τον Ηρακλή και τον Αχιλλέα, στον Αλέξανδρο. Και από τον Διγενή Ακρίτα και τον Βουλγαροκτόνο, στην κατάπτωση και τον Καραγκιόζη μέχρι τον σημερινό υποκριτικά ελεύθερο επαίτη.

Το λογοτεχνικό έργο του Παλαμά, αναλίσκεται στη διάγνωση των παθογενειών και των μεγαλείων αυτών των συλλογικών ταυτοτήτων, αντικατοπτρίζοντας την εσωτερική του διαπάλη, που προκύπτει από την προσπάθειά του τόσο να τοποθετήσει εαυτόν, όσο και να βοηθήσει τους συμπατριώτες του να αποκτήσουν ένα Σκοπό, ώστε να ανανεώσουν την ταυτότητά τους. Αυτή την προσπάθειά του ο Παλαμάς την πραγματοποιεί, έχοντας αντιληφθεί ότι ζει στο μεταίχμιο εποχών, όπου ο Ελληνισμός, καλείται να επιβιώσει ή να χαθεί. Γι' αυτό κι αγωνίστηκε να δείξει στους συμπατριώτες του τις αληθινές αξίες που διακατείχαν τους Έλληνες που μεγαλουργούσαν, μαχόμενος έναντι του ραγιαδισμού και της ξενομανίας. Σύγχρονος του Περικλή Γιαννόπουλου και έχοντας επηρεασθεί φανερά από το έργο του, ο Παλαμάς, επεχείρησε να πάρει τους ρόλους του λογοτεχνικού ρήτορα στην πολιτική ζωή των νεοελλήνων και του ποιητικού ιεροφάντη για μια Νέα Πίστη σε ένα ανώτερο Σκοπό, αντάξιο της ιστορίας των Ελλήνων. Υπήρξε αταλάντευτος υποστηρικτής της φυλετικής συνέχειας του Ελληνισμού, ενέπνευσε κι εμπνεύστηκε, από προσωπικότητες της εποχής του, που σήκωσαν το βάρος της διάψευσης διαφόρων ψευδοϊστορικών θεωριών (Φαλμεράυερ), οι οποίες διακήρυτταν το αντίθετο. Ταυτόχρονα, μέσω του έργου του πάντα, αγωνίστηκε εναντίον της Εθνικής φιλαυτίας του νεοέλληνα νάρκισσου, που επιμένει να καταναλώνει την ιστορία των προγόνων του κι αρνείται να περάσει στην ενεργό καταξίωσή του, διεκδικώντας το ιστορικό κληροδότημά του.

Δεν είναι λοιπόν τυχαία, η λογοτεχνική συμβολή του στους πρώτους Ολυμπιακούς Αγώνες, γράφοντας τον Ύμνο τους. Κοντά στο αυθεντικό φιλελληνικό ρεύμα (Πιέρ ντε Κουμπερτέν, Σαρλ Μωρράς) που στην ιστορική συνέχεια, οι φορείς του θα στελέχωναν τα Εθνικιστικά κινήματα του Μεσοπολέμου, θα δοξάσει τη αρχαίο Ελληνικό Πνεύμα, θέτοντας το σαν τον Φάρο που θα έδειχνε το δρόμο σε όλη την Οικουμένη. Λίγα έτη μετά, το 1907 θα γράψει το λυρικό ποίημα «Ο Δωδεκάλογος του Γύφτου», στο οποίο συγκεντρώνεται το σύνολο του προβληματισμού του σχετικά με το μέλλον και το παρελθόν του Ελληνισμού. Ο Γύφτος, είναι ένας Έλληνας που ζει στα τελευταία χρόνια της Βυζαντινής αυτοκρατορίας κι περιπλανιέται, κατευθυνόμενος από ένα πνεύμα άρνησης κι αμφισβήτησης. Είναι «γύφτος» διότι έχει ανατραφεί στο σημείο καμπής της Ιστορίας, κατά το οποίο, ο Ελληνισμός προσπαθεί να ξεπροβάλει και να απαλλαγεί από τα δεσμά του θρησκευτικού οικουμενισμού, ο οποίος καθιστούσε την καταγωγή δευτερεύον στοιχείο της ταυτότητας του Βυζαντινού πολίτη. Γεγονός που τελικά καταφέρνει, στο πρόσωπο του Γύφτου, ο οποίος ανακαλύπτει την Ελληνική του ταυτότητα, έχοντας πετάξει από πάνω του την μηδενιστική αδιαφορία που προβάλει στην αρχή του έργου. Η εποχή το Γύφτου, είναι κι αυτή ένα μεταίχμιο, στο οποίο οι Έλληνες καλούνται να επιλέξουν μεταξύ του μεγαλείου και της σκλαβιάς. Ο Παλαμάς λοιπόν, επιχειρεί να αντιπαραβάλει τον κάθε Έλληνα, στη θέση του Γύφτου και να τον κατευθύνει να κάνει το ίδιο. Αφήνοντας του κατά νου, την πικρία ότι ο Γύφτος είναι φανταστικό πρόσωπο, τον προειδοποιεί, πως αν δεν το κάνει, αν ο «γύφτος» δεν γίνει Έλληνας κι επιλέξει να (ξανα)γίνει ραγιάς, θα υποστεί παρόμοια καταστροφή με εκείνη στο τέλος του Βυζαντίου.

Η θρησκεία επίσης, ένας από τους σημαντικότερους προβληματισμούς του Εθνικού μας Ποιητή. Στα πρώτα έργα του, είναι εμφανής η αναπόληση του μεγαλείου του αρχαίου κόσμου, που όμως δείχνει ατελέσφορο καθώς διεκόπη από την επέλαση των νέων ηθών του χριστιανισμού. Στα μετέπειτα όμως, ο Παλαμάς, παίρνει μια πιο αισιόδοξη θέση, η οποία είναι διάχυτη στο ποίημά του «Ουράνια» (**). Σε αυτό, εμφανίζεται κυρίαρχο το συμπέρασμα του ποιητή, σχετικά με την πνευματική συνέχεια στη θρησκευτική λατρεία των Ελλήνων, που συσχετίζεται με τη φυλετική διάσταση του Έθνους. «Ο Μέγας Παν», που «δεν τέθνηκε», όπως ακουγόταν συνδέοντας τον θάνατό του με τον θάνατο της αρχαίας εποχής, εκπροσωπεί αυτή ακριβώς την σύλληψη των ιδεών στο νου του ποιητή.

Τέλος, ο Παλαμάς, έδωσε και σαφές ιδεολογικό στίγμα. Υπερασπιστής της Μεγάλης Ιδέας, που αναβιώνει στον «Δωδεκάλογο του Γύφτου», μαζί με το αρχαίο κλέος, ο ποιητής πενθεί πνευματικά μετά τη Μικρασιατική Καταστροφή το 1922 και για 3 χρόνια δεν δημοσιεύει νέα ποιήματα. Με την επάνοδό του όμως, το 1925 είναι ξεκάθαρος και κατακεραυνώνει τα πολιτικά ρεύματα που έκαναν την είσοδό τους στη κοινωνία εκμεταλλευόμενα την ήττα. Στην πρώτη κιόλας συλλογή που δημοσιεύει, καταγγέλλει: δημοκόπους, καλαμαράδες, μπολσεβίκους (***). Αυτούς που εμποδίζουν με άδεια λόγια κι ολέθρια έργα, το «Πανελλήνιο Μεγαλόνειρο». Αυτούς που εκμεταλλεύτηκαν την ήττα. Κι αυτούς που έφεραν την ήττα, γιατί δεν ήταν αρκετοί.

Επιμέρους σημειώσεις στο ποιητικό έργο του Παλαμά

Α) Ο Πάνας σαν θεός, γοήτευε και φόβιζε ταυτόχρονα. Εκπροσωπούσε κάτι παραπάνω από το βουκολικό πνεύμα, ήταν η απεικόνιση των μυστήριων εκφράσεων της φύσης. Ακόμα και σε στενά θεολογικά πλαίσια, να το προσεγγίσει κάποιος, αυτό το “ανεξερεύνητο” και η μυστηριώδης αίσθηση ότι ο άνθρωπος είναι απλά μικρό κομμάτι της, αγγίζει τους προβληματισμούς που φέρνει ο μύθος του προπατορικού αμαρτήματος. Σε αυτό συνέβαλλε και το ότι χριστιανισμός, αναπτύχθηκε και κυριάρχησε σε “αστυφιλικό” περιβάλλον, με αποτέλεσμα η εικόνα αυτή για το θείο να δαιμονοποιηθεί.

-Γιατί οι εκτεταμένες και πολλάκις διατυπωμένες αναφορές στον Πάνα, από επώνυμους εκπροσώπους του Λαϊκού Εθνικιστικού Κινήματος; Το ποίημα του Παλαμά, «Ουράνια», είχε και έχει, πολύ μεγάλη επιρροή στους εθνικιστικούς κύκλους, διότι είναι λογοτεχνική διατύπωση μιας πνευματικής συνέχειας στη θρησκευτική λατρεία των Ελλήνων, που συσχετίζεται με τη

φυλετική διάσταση του Έθνους. Ο Παν μάλιστα, σαν σύλληψη/προσέγγιση του θείου, είναι κοντά στα αταβιστικά ένστικτα και τα αντι-μοντερνιστικά αντανακλαστικά του Εθνικισμού, που υπαγορεύουν την συγκρότηση και την υπεράσπιση της τριμπαλιστικής κοινότητας, ενώπιον χαοτικών στοιχείων που καθορίζει η μονίμως ανεξερεύνητη Φύση, σε κάθε της πτυχή του φυσικού, μεταφυσικού, υπερφυσικού μυστήριου.
Β) Ο Παλαμάς, γράφει στη δημοτική. Είναι υπέρμαχος της δημοτικής, όπως οι περισσότεροι Εθνικιστές της περιόδου. Στον αντίποδα, υπήρχαν οι καθαρευουσιάνοι, οι οποίοι υποστήριζαν το (πολυεθνικό/πολυφυλετικό) αυτοκρατορικό ιδεώδες του Βυζαντίου, σε αντίθεση με την Εθνική αναγέννηση. Ο δημοτικισμός (χλευαστικά από τους αντιπάλους του λεγόταν «μαλλιαρισμός»), ταυτίζει το Έθνος με τη γλώσσα. Η καθαρεύουσα, θεωρεί τη γλώσσα όχημα για ένα πολυεθνικό, μονοπολιτισμικό κράτος.
Οι δημοτικιστές, είχαν προσφορά στο μακεδονικό ζήτημα, καθώς προσεταιρίζονταν τους Έλληνες της Μακεδονίας, οι οποίοι καταλάβαιναν τη γλώσσα αυτή ευκολότερα. Από την άλλη, εξαιτίας των υποστηρικτών της καθαρεύουσας η γλώσσα δεν διαθέτει φράσεις και λέξεις με ξένη προέλευση (πχ εν πάση περιπτώσει, παρεμπιπτόντως, τηλεόραση). Καθώς η γλώσσα γίνεται όργανο άσκησης εξουσίας, το γλωσσικό γίνεται έντονο πολιτικό ζήτημα. Ο απλός λαός δεν δύναται να διδαχθεί σε μικρό διάστημα, την επίσημη γλώσσα του κράτους που χρησιμοποιεί η ανώτερη οικονομική τάξη, η εκκλησία και μια ακαδημαϊκή ελίτ, με αποτέλεσμα να πέφτει θύμα τους και να αποκλείεται από τη συμμετοχή του σε πολιτικές δραστηριότητες. Σταδιακά, οι συντηρητικοί, υποστηρικτές της καθαρεύουσας, εκφράζουν την υποτέλεια σε ένα καθεστώς άδικο, που οδήγησε στον άδοξο πόλεμο του 1897 και απανωτές χρεοκοπίες.
-Οι συγκρούσεις μεταξύ των υποστηρικτών τους, υπήρξαν βίαιες (Ευαγγελικά, Ορεστειακά).
-Η επιλογή του ποιήματος του για Ύμνο των Ολυμπιακών Αγώνων, υπήρξε μια νίκη των δημοτικιστών.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΕΠΙΛΕΓΜΕΝΩΝ ΠΟΙΗΜΑΤΩΝ

Ύμνος Ολυμπιακών Αγώνων

Αρχαίο Πνεύμα αθάνατο, αγνέ πατέρα
του ωραίου, του μεγάλου και τ' αληθινού
Κατέβα, φανερώσου κι άστραψε εδώ πέρα
στη δόξα της δικής σου γης και τ' ουρανού
Στο δρόμο και στο πάλεμα και στο λιθάρι
Στων ευγενών αγώνων λάμψε την ορμή
Και με το αμάραντο στεφάνωσε κλωνάρι
και σιδερένιο πλάσε και άξιο το κορμί
και σιδερένιο πλάσε και άξιο το κορμί
Κάμποι, βουνά και θάλασσες
φέγγουνε μαζί σου
σαν ένας λευκοπόρφυρος μέγας ναός
Και τρέχει στο ναό εδώ προσκυνητής σου
Και τρέχει στο ναό εδώ προσκυνητής σου
Αρχαίο Πνεύμα αθάνατο,
κάθε λαός, κάθε λαός
Αρχαίο Πνεύμα αθάνατο, κάθε λαός

Ο ύμνος αυτός, γράφτηκε το 1896. Στις επόμενες διοργανώσεις, η κάθε διοργανώτρια χώρα είχε δικαίωμα να προβάλει το δικό της. Μέχρι την καθιέρωση του πρώτου, ως τον επίσημο Ύμνο των Ολυμπιακών Αγώνων αρκετές δεκαετίες μετά.

Οὐράνια

Ἥλιε, ἐσύ, πηγὴ ἀστείρευτη
κάθε ζωῆς, εἰκόνα
τοῦ ὡραίου ὑπερτέλεια
καὶ τοῦ Ἀπείρου κορῶνα.
Πρὶν ἀρχίσουν τὸ διάβα τους
τῶν θεῶν οἱ λεγεῶνες,
πρῶτο θεὸ σὲ ἀγνάντεψαν
καὶ μοναχὸν οἱ αἰῶνες.
Καὶ πάλι θεὸς ὕστατος
σὲ νεκρικὴ λαμπάδα
τοῦ τελευταίου θρησκεύματος
θὰ φέξης τὴν κρυάδα.
Ἡ γῆ μας γῆ ἄφθαρτων
ἀερικῶν καὶ εἰδώλων,
πασίχαρος καὶ ὑπέρτατος
θεός μας εἶν΄ ὁ Ἀπόλλων.
Στὰ ἐντάφια λευκὰ σάβανα
γυρτὸς ὁ Ἐσταυρωμένος
εἶν΄ ὁλόμορφος Ἄδωνις
ροδοπεριχυμένος.
Ἡ ἀρχαία ψυχὴ ζῆ μέσα μας
ἀθέλητα κρυμμένη,
ὁ Μέγας Πᾶν δὲν πέθανεν,
ὄχι, ὁ Πᾶν δὲν πεθαίνει!
Μίαν αὐγὴ χειμωνιάτικη
ποῦ φοροῦσε κορῶνα
τὴν καταχνιά, σὰν ὅραμα
εἶδα τὸν Παρθενώνα.
Μαγικὸ μισοδιάφανο
τὸν ἔζωνε μαγνάδι
στὸν ἥλιο ἀγνάντια, κ΄ ἔλεγεν:
-Ἐγὼ εἶμαι τὸ σημάδι
τοῦ ὡραίου ποὺ δείχνει ἀπόμακρα
στὴν πλατωσιὰ τοῦ Ἀπείρου
καὶ τ΄ ἄσπρο στέρεο μάρμαρο
σὰν τὸν ἀχνό τοῦ ὀνείρου.
Θαῦμα θαυμάτων μέσα μου
σαλεύει, ἐνῶ κοιμᾶται...
Ἀδέλφια μου, νὰ πλάσουμε
νέαν θρησκείαν ἐλᾶτε!
Ἀσάλευτη, πανύψηλην
ἀλήθεια, ἕνα παλάτι
τῶν ὅλων γιὰ ὅλους! Ἄφραστη
θρησκεία ποὺ νἄχει κάτι
πλέον βαθὺ ἀπ΄ τὸν Ἔρωτα,
πιὸ μέγα ἀπ΄ τὴ Θυσία,
καὶ κάτι πλέον ἀπέραντο
κι ἀπ΄ τὴν Ἀθανασία!

Οι Λύκοι

Βοσκοί, στὴ μάντρα τῆς Πολιτείας οἱ λύκοι! Οἱ λύκοι!
Στὰ ὅπλα, Ἀκρῖτες! Μακριὰ καὶ οἱ φαῦλοι καὶ οἱ περιττοί,
καλαμαρᾶδες καὶ δημοκόποι καὶ μπολσεβίκοι,
γιὰ λόγους ἄδειους ἢ γιὰ τοῦ ὀλέθρου τὰ ἔργα βαλτοί.
(Ἀπ΄ τῆς μαυρίλας τῆς ἀραχνίλας τὴν ἀποθήκη
σὲ σκονισμένα γυαλιὰ κλεισμένο, παλιὸ κρασί,
τῶν ἑκατό σου χρονῶν ἀνοίγω τὸ ἀρχοντιλίκι
στοῦ ἡλιοῦ τὸ φέγγος, τί σὲ προσμένουν οἱ δυνατοὶ
ξανὰ σὰν πάντα καὶ γιὰ τὴ μάχη καὶ γιὰ τὴ νίκη
νὰ τοὺς φτερώσεις τὸ πάτημά τους ὅπου πατεῖ.
Σ, ἐμὲ -κελλάρης λυράρης εἶμαι,- σ΄ ἐμένα ἀνήκει
νὰ τὸ κεράσω στὰ νέα ποτήρια τὸ ἀρχαῖο πιοτί).
Βοσκοὶ καὶ σκύλοι, λῶβα καὶ ψώρα. Τ΄ ἀρνιά; Μουζίκοι.
Ὁ λαός; Ὄνομα. Σκλάβος πλέμπας δούλα κ΄ ἡ ὀργή,
Δίκη ἀπὸ πάνω θεία τῶν ἀστόχαστων καταδίκη
καὶ λογαριάζει καὶ ξεπλερώνει ὅσο ἂν ἀργεῖ.
Τραγουδημένη κλεφτουριά, Γένος, ἀρματολίκι,
τὰ ξεγραμμένα καὶ τὰ τριμμένα ψέματα, ἀχνοί,
Ἰδέα βυζάχτρα τῶν τετρακόσιων χρόνων, ἡ φρίκη
τώρα, τὸ μάθημα τῶν Ἑλλήνων ὡς χτές, ἐσὺ
τοῦ ραγιᾶ μάνα βιβλικό, πλάσμα ὀρφικό, Εὐρυδίκη,
τοῦ πανελλήνιου μεγαλονείρου χρυσοπηγή,
μᾶς τὸν καθρέφτιζες μέσ΄ στῆς Πόλης τὸ βασιλίκι
τὸν ξυπνημένο Μαρμαρωμένο, κυνηγητὴ
τοῦ Ἰσλάμ. Ἡ Θράκη προικιό του, ὢ δόξα! Καὶ ἀπανωπροίκι
μιὰ Ἑλλάδα πάλε στὴν τουρκεμένην Ἀνατολή,
τῆς Ἰωνίας γλυκοξημέρωμα.... Οἱ λύκοι! Οἱ λύκοι!
κ΄ οἱ βοσκοὶ ἀνάξιοι, λύκοι καὶ οἱ σκύλοι κ΄ οἱ ἀντρεῖοι δειλοί.
Στῆς Πολιτείας τὴ μάντρα οἱ λύκοι! Παντοῦ εἶναι λύκοι!
Ξανὰ στὰ Τάρταρα ἴσκιος, τοῦ ψάλτη λατρεία κ΄ ἐσύ.
Ψόφια ὅλη ἡ στάνη. Φέρτε νὰ πιοῦμε, κούφιο νταπλίκι,
γιὰ τὸ ἀποκάρωμα ποὺ μᾶς πρέπει, κι ὅποιο κρασί.

Ο Γκρεμιστής

Ἀκοῦστε. Ἐγὼ εἶμαι ὁ γκρεμιστής, γιατί εἶμ΄ ἐγὼ κι ὁ κτίστης,
ὁ διαλεχτὸς τῆς ἄρνησης κι ὁ ἀκριβογιὸς τῆς πίστης.
Καὶ θέλει καὶ τὸ γκρέμισμα νοῦ καὶ καρδιὰ καὶ χέρι.
Στοῦ μίσους τὰ μεσάνυχτα τρέμει ἑνὸς πόθου ἀστέρι.
Κι ἂν εἶμαι τῆς νυχτιᾶς βλαστός, τοῦ χαλασμοῦ πατέρας,
πάντα κοιτάζω πρὸς τὸ φῶς τὸ ἀπόμακρο τῆς μέρας.
ἐγὼ ὁ σεισμὸς ὁ ἀλύπητος, ἐγὼ κι ὁ ἀνοιχτομάτης·
τοῦ μακρεμένου ἀγναντευτής, κι ὁ κλέφτης κι ὁ ἀπελάτης
καὶ μὲ τὸ καριοφίλι μου καὶ μὲ τ΄ ἀπελατίκι
τὴν πολιτεία τὴν κάνω ἐρμιά, γῆ χέρσα τὸ χωράφι.
Κάλλιο φυτρῶστε, ἀγκριαγκαθιές, καὶ κάλλιο οὐρλιάστε, λύκοι,
κάλλιο φουσκῶστε, πόταμοι καὶ κάλλιο ἀνοῖχτε τάφοι,
καί, δυναμίτη, βρόντηξε καὶ σιγοστάλαξε αἷμα,
παρὰ σὲ πύργους ἄρχοντας καὶ σὲ ναοὺς τὸ Ψέμα.
Τῶν πρωτογέννητων καιρῶν ἡ πλάση μὲ τ΄ ἀγρίμια
ξανάρχεται. Καλῶς νὰ ῾ρθῆ. Γκρεμίζω τὴν ἀσκήμια.
Εἶμ΄ ἕνα ἀνήμπορο παιδὶ ποὺ σκλαβωμένο τό ῾χει
τὸ δείλιασμα κι ὅλο ρωτᾷ καὶ μήτε ναὶ μήτε ὄχι
δὲν τοῦ ἀποκρίνεται κανείς, καὶ πάει κι ὅλο προσμένει
τὸ λόγο ποὺ δὲν ἔρχεται, καὶ μία ντροπὴ τὸ δένει
Μὰ τὸ τσεκοῦρι μοναχὰ στὸ χέρι σὰν κρατήσω,
καὶ τὸ τσεκοῦρι μου ψυχὴ μ΄ ἕνα θυμὸ περίσσο.
Τάχα ποιὸς μάγος, ποιὸ στοιχειὸ τοῦ δούλεψε τ΄ ἀτσάλι
καὶ νιώθω φλόγα τὴν καρδιὰ καὶ βράχο τὸ κεφάλι,
καὶ θέλω νὰ τραβήξω ἐμπρὸς καὶ πλατωσιὲς ν΄ ἀνοίξω,
καὶ μ΄ ἕνα Ναὶ νὰ τιναχτῶ, μ΄ ἕνα Ὄχι νὰ βροντήξω;
Καβάλα στὸ νοντάκι μου, δὲν τρέμω σας ὅποιοι εἶστε
γκρικάω, βγαίνει ἀπὸ μέσα του μιὰ προσταγή: Γκρεμίστε!

ΙΜΙΑ 1996

ΔΕΝ ΞΕΧΝΩ

31 Ιανουαρίου 1996. Ένα ακόμη παγωμένο βράδυ βρίσκει τους πάντες στα σπίτια τους να προσπαθούν να ζεσταθούν. Ένα ακόμη βράδυ, που απέδειξε πως ο καθηγητής Παναγιώτης Κονδύλης είχε απόλυτο δίκιο όταν έγραφε στη Θεωρία του Πολέμου του σχετικά με τις ελληνοτουρκικές σχέσεις ότι:

«Οι μετριότητες, υπομετριότητες και ανθυπομετριότητες, που συναπαρτίζουν τον ελληνικό πολιτικό και παραπολιτικό κόσμο, δεν έχουν το ανάστημα να θέσουν και να λύσουν ιστορικά προβλή¬ματα τέτοιας έκτασης και τέτοιου βάθους ίσως να καταρρεύσουν ακόμα και στην περίπτωση όπου θα βρεθούν μπροστά στη μεγάλη απόφαση να διεξαγάγουν έναν πόλεμο γιατί, αν ο πόλεμος είναι συνέχεια της πολι¬τικής, ποιός πόλεμος θα συνεχίσει μια σπασμωδική πολιτική;»

Η κρίση των Ιμίων κορυφώθηκε τις πρώτες πρωινές ώρες της 31ης Ιανουαρίου 1996, σε μια εποχή που η κυβέρνηση Σημίτη ξεκινούσε το ολέθριο έργο της, με τις πολλαπλές συνέπειες για την Πατρίδα μας, συνέπειες οι οποίες ελλόχευαν για αρκετό καιρό.

Το επεισόδιο εντάσσεται στο πλαίσιο των τουρκικών διεκδικήσεων στο ελληνικό Αιγαίο, που εμφανίσθηκαν στο προσκήνιο μετά τη λεγόμενη «Μεταπολίτευση». Η τουρκία θέτει τα θέματα του εναερίου χώρου (αναγνωρίζει 6 και όχι 10 μίλια), του FIR Αθηνών, της αποστρατιωτικοποίησης των νήσων του Αιγαίου και με το συμβάν των Ιμίων το καθεστώς κάποιων βραχονησίδων («Γκρίζες Ζώνες»).

Τα Ίμια είναι δύο μικρές ακατοίκητες βραχονησίδες μεταξύ του νησιωτικού συμπλέγματος των Δωδεκανήσων και των νοτιοδυτικών ακτών της Τουρκίας. Απέχουν 5,5 ν.μ. από την Κάλυμνο και 2,5 ν.μ. από το πλησιέστερο ελληνικό έδαφος, τη βραχονησίδα Καλόλιμνος.

Τα Ίμια παραχωρήθηκαν στην Ελλάδα από την Ιταλία το 1947 με τη Συνθήκη των Παρισίων, ακολουθώντας την ενσωμάτωση των Δωδεκανήσων μετά το τέλος του Β' Παγκοσμίου Πολέμου. Το τουρκικό κράτος είχε αποδεχτεί το καθεστώς επικυριαρχίας της Ελλάδας στα νησιά αυτά. Η αμφισβήτηση της ελληνικότητας των Ιμίων ξεκίνησε από ένα ναυτικό ατύχημα που συνέβη στις 25 Δεκεμβρίου 1995. Οι τούρκοι προσπάθησαν να εφαρμόσουν για την περίσταση τη δική τους ερμηνεία στη Συνθήκη της Λωζάνης (1923), με την οποία είχαν παραχωρηθεί τα Δωδεκάνησα στην Ιταλία στο σύνολό τους και όχι ονομαστικά, και να αμφισβητήσουν την ελληνική κυριαρχία κάποιων βραχονησίδων.

Το χρονικό της κρίσης

25 Δεκεμβρίου 1995: Το τουρκικό φορτηγό πλοίο «Φιγκέν Ακάτ» προσαράζει σε αβαθή ύδατα κοντά στην Ανατολική Ίμια και εκπέμπει σήμα κινδύνου. Ο πλοίαρχός του αρνείται βοήθεια από το Ελληνικό Λιμενικό, υποστηρίζοντας ότι βρισκόταν σε τουρκική περιοχή και ότι οι μόνες αρμόδιες για να τον βοηθήσουν είναι οι αρχές της χώρας του.

26 Δεκεμβρίου 1995: Το Λιμεναρχείο Καλύμνου ενημερώνει το Υπουργείο Εξωτερικών και αυτό με τη σειρά του το τουρκικό Υπουργείο Εξωτερικών ότι αν δεν παρέμβει ρυμουλκό, το τουρκικό πλοίο θα κινδυνεύσει.

27 Δεκεμβρίου 1995: Το τουρκικό Υπουργείο Εξωτερικών ενημερώνει την ελληνική πρεσβεία ότι, ανεξαρτήτως του ποιος θα αναλάβει τη διάσωση του πλοίου, υπήρχε θέμα γενικότερα.

28 Δεκεμβρίου 1995: Δύο ελληνικά ρυμουλκά αποκολλούν το τουρκικό φορτηγό και το οδηγούν στο λιμάνι Κιουλούκ της τουρκίας. Το πρωί της ίδιας μέρας ένα τουρκικό μαχητικό αεροσκάφος συντρίβεται στα ελληνικά χωρικά ύδατα, στην περιοχή της Λέσβου, ύστερα από εμπλοκή με ελληνικά μαχητικά. Με ελληνική βοήθεια, ο τούρκος πιλότος διασώζεται.

29 Δεκεμβρίου 1995: Το τουρκικό Υπουργείο Εξωτερικών εκμεταλλεύεται την κατάσταση και επιδίδει ρηματική διακοίνωση στο αντίστοιχο ελληνικό, στην οποία αναφέρεται ότι οι βραχονησίδες Ίμια είναι καταχωρισμένες στο κτηματολόγιο Μουγκλά του νομού Μπουντρούμ (Αλικαρνασσού) και ανήκουν στην τουρκία.

9 Ιανουαρίου 1996: Το ελληνικό Υπουργείο Εξωτερικών απαντά με καθυστέρηση, απορρίπτοντας τη διακοίνωση.

15 Ιανουαρίου 1996: Παραιτείται ο πρωθυπουργός Ανδρέας Παπανδρέου, που νοσηλεύεται στο «Ωνάσειο».

27 Ιανουαρίου 1996: Δύο δημοσιογράφοι της εφημερίδας «Χουριέτ» μεταβαίνουν με ελικόπτερο στη Μεγάλη Ίμια **υποστέλλουν την ελληνική σημαία και υψώνουν την τουρκική**

16 Ιανουαρίου 1996: Το Υπουργείο Εξωτερικών αντιλαμβανόμενο το παιγνίδι των τούρκων ζητά αυξημένα μέτρα επαγρύπνησης στην περιοχή των Ιμίων από το Υπουργείο Εθνικής Άμυνας.
19 Ιανουαρίου 1996: Η κοινοβουλευτική ομάδα του κλέφτο-ΠΑΣΟΚ εκλέγει νέο πρωθυπουργό τον Κωνσταντίνο Σημίτη.
26 Ιανουαρίου 1996: Ο δήμαρχος Καλύμνου, Δημήτρης Διακομιχάλης, θορυβημένος από το γεγονός της αμφισβήτησης της ελληνικότητας των Ιμίων, υψώνει την ελληνική σημαία σε ένα από τα δύο νησιά, συνοδευόμενος από τον αστυνομικό διευθυντή Καλύμνου, τον ιερέα και δύο κατοίκους του νησιού. Θα κατηγορηθεί αργότερα από τους συντρόφους του στο ΠΑΣΟΚ ότι ήταν αυτός που έριξε λάδι στη φωτιά.
27 Ιανουαρίου 1996: Δύο δημοσιογράφοι της εφημερίδας «Χουριέτ» στη Σμύρνη μεταβαί-

νουν με ελικόπτερο στη Μεγάλη Ίμια. Υποστέλλουν την ελληνική σημαία και υψώνουν την τουρκική. Η όλη επιχείρηση βιντεοσκοπείται και προβάλλεται από το τηλεοπτικό κανάλι της «Χουριέτ».

28 Ιανουαρίου 1996: Το περιπολικό του Πολεμικού Ναυτικού «Αντωνίου» κατεβάζει την τουρκική σημαία και υψώνει την ελληνική. Το βράδυ έλληνες βατραχάνθρωποι αποβιβάζονται στη Μεγάλη Ίμια, χωρίς να γίνουν αντιληπτοί από τα παραπλέοντα εκεί τουρκικά πολεμικά. Η πολιτική εντολή προς τους Έλληνες στρατιωτικούς είναι να αποφευχθεί κάθε κλιμάκωση της έντασης.

29 Ιανουαρίου 1996: Ο κατ' ευφημισμόν πρωθυπουργός Κώστας Σημίτης, στις προγραμματικές του δηλώσεις στη Βουλή, στέλνει μήνυμα προς τη Τουρκία, ότι σε οποιαδήποτε πρόκληση η Ελλάδα θα αντιδράσει άμεσα και δυναμικά. Η πρωθυπουργός της τουρκίας Τανσού Τσιλέρ ζητά διαπραγματεύσεις για το καθεστώς των βραχονησίδων του Αιγαίου. Τουρκικά πολεμικά παραβιάζουν τα ελληνικά χωρικά ύδατα και πλησιάζουν τα Ίμια. Γίνονται διαβήματα από την Ελλάδα σε Ε.Ε. και ΗΠΑ.

30 Ιανουαρίου 1996: Ο πρωθυπουργός Κώστας Σημίτης έχει τηλεφωνική επικοινωνία με τον αμερικανό πρόεδρο Μπιλ Κλίντον. Του εκφράζει την ελληνική θέση ότι η χώρα μας δεν επιθυμεί την ένταση. Η κυβέρνηση δηλώνει έτοιμη να αποσύρει το άγημα, όχι όμως και την ελληνική σημαία. Στα Ίμια σπεύδουν τα πολεμικά πλοία «Ναυαρίνο» και «Θεμιστοκλής». Ο τούρκος Υπουργός Εξωτερικών δηλώνει ότι υπάρχουν και άλλα νησιά του Αιγαίου με ασαφές νομικό καθεστώς και δεν αποδέχεται την ελληνική πρόταση (αποχώρηση του αγήματος, όχι και της σημαίας).

31 Ιανουαρίου 1996

00:00 Συγκαλείται σύσκεψη στο γραφείο του Πρωθυπουργού. Ο Υπουργός Εξωτερικών, Θεόδωρος Πάγκαλος, φθάνει καθυστερημένα, επειδή παίρνει μέρος σε τηλεοπτική εκπομπή. Αυτό είναι και ενδεικτικό της σοβαρότητά του.

01:40 Στο ΓΕΕΘΑ καταφθάνουν πληροφορίες ότι τούρκοι κομάντος αποβιβάζονται στη Μικρή Ίμια.

04:30 Ελικόπτερο του Ελληνικού Πολεμικού Ναυτικού απονηώνεται από τη φρεγάτα «Ναυαρίνο» για να επιβεβαιώσει την πληροφορία. Επικρατούν άσχημες καιρικές συνθήκες.

04:50 Το πλήρωμα του ελικοπτέρου αναφέρει ότι εντόπισε περί τους 10 τούρκους κομάντος με τη σημαία τους. Δίνεται εντολή να επιστρέψει στη βάση του κι ενώ πετά μεταξύ των βραχονησίδων Πίτα και Καλόλιμνος χάνεται από τα ραντάρ.

Αργότερα θα ανασυρθούν νεκρά και τα τρία μέλη του πληρώματος, ο υποπλοίαρχος Χριστόδουλος Καραθανάσης, ο υποπλοίαρχος Παναγιώτης Βλαχάκος και ο αρχικελευστής Έκτορας Γιαλοψός. Σχετικά με τις αιτίες πτώσης του ελικοπτέρου έχουν διατυπωθεί διάφορες απόψεις. Η επίσημη άποψη του ελληνικού κράτους- με ξεκάθαρη πρόθεση εθελοτυφλίας- ήταν ότι το σκάφος κατέπεσε λόγω κακοκαιρίας και απώλειας προσανατολισμού του πιλότου, το γνωστό βέρτιγκο. Μια άποψη που εξυπηρετούσε άψογα τους σκοπούς τους.

Το ελικόπτερο καταρρίφθηκε όμως είτε από το τουρκικό Ναυτικό είτε από τους τούρκους καταδρομείς που υπήρχαν πάνω στο νησί και το γεγονός αποκρύφτηκε, προκειμένου να λήξει η κρίση και να μην οδηγηθούμε σε γενικευμένη σύρραξη ή ακόμα και σε πόλεμο, κάτι που οι αστράτευτοι ριψάσπιδες πολιτικοί δεν άντεχαν ούτε σαν σκέψη.

06:00 Οι αμερικανοί διά του Υφυπουργού Εξωτερικών Ρίτσαρντ Χόλμπρουκ επιβάλλουν και στις δύο πλευρές τη θέλησή τους. «Νο ships, no troops, no flags» διαμηνύουν ή σε πιο κομψή διπλωματική γλώσσα να ισχύσει το status quo ante. Μέχρι το μεσημέρι της 31ης Ιανουαρίου 1996 τα πλοία, οι στρατιώτες και οι σημαίες είχαν αποσυρθεί από τα Ίμια. Οι ελληνοτουρκικές μπίζνες και τα ζειμπέκικα ήταν πιο σημαντικά από την εθνική κυριαρχία και αξιοπρέπεια.

Μαρτυρία

Η Κρίση των Ιμίων έδωσε αφορμή στην τουρκία να θέσει ζήτημα «Γκρίζων Ζωνών» στο Αιγαίο, αμφισβητώντας την κυριαρχία της Ελλάδας σε αρκετά νησιά και να θέσει ένα ακόμη θέμα στην ατζέντα των ελληνοτουρκικών διαφορών.

Ο πρωθυπουργός Κώστας Σημίτης ευχαρίστησε από το βήμα της Βουλής τους Αμερικανούς για τον καταλυτικό τους ρόλο στην αποκλιμάκωση της έντασης, με το γνωστό ΕΥΧΑΡΙΣΟΥΜΕ ΤΟΥΣ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΥΣ. Μόνο που δε μας είπε γιατί τους ευχαρίστησε. Για τα τρία νεκρά παλικάρια; Για τον διασυρμό της χώρας μας; Για το δώρο που έκαναν στην Τουρκία να επιβεβαιώσει τους αλυτρωτικούς πόθους της και ουσιαστικά να μπορεί σήμερα να μιλάει για τουρκικά νησιά εντός της ελληνικής επικράτειας, για συνεκμετάλλευση στο Αιγαίο και να το παίζει Σερίφης της περιοχής;

Σήμερα, που οι ινστρούχτορες διεθνιστές καθηγητάδες προσπαθούν να ξαναγράψουν την Ιστορία, αποβάλλοντας μονομερώς ιστορικά γεγονότα, με χαρά και εκπηγαζόμενο κόμπλεξ παραποιούν ολόκληρη την ελληνική ιστορία, με σκοπό να μείνουν ακαλλιέργητα τα παιδιά μας και να μην γνωρίζουν την αλήθεια. Ενδεικτικό είναι ότι αν ρωτήσεις τυχαία ένα παιδί ποιος είναι ο Καραθανάσης, θα σου πει ότι είναι κάποιος ποδοσφαιριστής, ενώ τα Ίμια, κάποια ομάδα της περιφέρειας.

Έτσι λοιπόν, τα βιβλία ξαναγραφτήκαν, η Ιστορία παραποιήθηκε και στα πλαίσια της «ρεπούσειας» λογικής τα ελληνόπουλα διδάσκονται το εξής κατάπτυστο κείμενο, από το σχολικό βιβλίο της Γ ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ στο μάθημα της Ιστορίας και συγκεκριμένα στη σελίδα 163:

«Την ίδια εποχή, με αφορμή τη διεκδίκηση της βραχονησίδας Ίμια, στα Δωδεκάνησα, ξέσπασε κρίση στις ελληνοτουρκικές σχέσεις που αποκλιμακώθηκε με αμοιβαίες υποχωρήσεις (1996)»

Οι συγγραφείς Ευαγγελία Λούβη και Δημήτρης Ξιφαράς θεώρησαν πως έπρεπε να διδαχτεί στους Έλληνες μαθητές ότι διεκδικούσαμε ένα κομμάτι γης, το οποίο δεν μας ανήκει. Εκτός από τους συγγραφείς ωστόσο, ευθύνονται άμεσα και οι κριτές αξιολόγησης, οι Αλ. Ρήγος, Όλ. Καραγεώργου και Μ. Βενιέρης. Η Ιστορία δεν είναι ένα κομμάτι χαρτί στο οποίο ο καθένας γράφει ότι του έρχεται, ανάλογα με τις προσωπικές προτιμήσεις ή ιδεολογικές του καταβολές. Η Ιστορία γράφτηκε με αίμα, με θυσίες και με ηρωικές πράξεις. Κανείς συγγραφίσκος δεν δικαιούται να μειώνει με αυτόν τον τρόπο τη θυσία ανθρώπων ανιδιοτελών, οι οποίοι θυσιάστηκαν πιστοί στον όρκο που έδωσαν περί τελευταίας ρανίδος.

Η κρίση των Ιμίων και η σύγχρονη πραγματικότητα

Αυτή είναι η κατάσταση που προσπαθούν να διαμορφώσουν, την ίδια ώρα που τα 100 εκατομμύρια τούρκων έχουν διδαχθεί ότι οι Έλληνες ήταν ραγιάδες τους και ότι θα πρέπει να μας μισούν γιατί κατέχουμε παράνομα τα εδάφη τους.

Την ίδια στιγμή, όλα τα διεφθαρμένα κανάλια προβάλλουν μανιωδώς τούρκικα σήριαλ και οι νοικοκυρές συγκινούνται από το δράμα της Αισέ, αλλά και από το μεγαλείο του τρέντυ Σουλειμάν. Ντροπή και μόνο ντροπή. Τίποτε άλλο. Άλλωστε ένας τούρκος, υψηλά ιστάμενος, είχε δηλώσει ότι δεν χρειάζεται να κάνει πόλεμο η τουρκία στην Ελλάδα για να την κατακτήσει. «Αρκούν οι λαθρομετανάστες που τους στέλνουμε, αλλά και η τηλεόραση», όπως χαρακτηριστικά έχει δηλώσει.

Οι αντιδράσεις των Εθνικιστών και οι αντιδράσεις των «άλλων»

Την επομένη της μειοδοσίας στα ΙΜΙΑ κάποιοι εντός της Βουλής αντέδρασαν φωνασκώντας και, όπως απεδείχθη από τη μετέπειτα στάση τους, μόνο και μόνο για να αλιεύσουν ψήφους, γκάριζαν την ώρα που ο πολιτικός νάνος Σημίτης δήλωνε υποταγή στα κελεύσματα των υπερατλαντικών αφεντικών του. Όπως προέκυψε από μετέπειτα αποχαρακτηρισμούς απορρήτων εγγράφων, οι ιθύνοντες εκείνης της εποχής, πρωθυπουργός, υπουργοί, σύμβουλοι και λοιποί παρατρεχάμενοι, θεώρησαν πως «τη σημαία την πήρε ο άνεμος», όπως εύγλωττα και χυδαία προφασίστηκαν κάποια πολιτικά παχύδερμα. Τι να περιμένεις όμως από ανθρώπους βουτηγμένους στη μίζα, τη διαφθορά και τη μειοδοσία;

Την ίδια στιγμή 100 μέλη της Χρυσής Αυγής με γαλανόλευκες σημαίες στα χέρια, φώναζαν ένα σύνθημα που πλέον αποτελεί κοινό μοτίβο στην καθημερινότητα του καταπιεσμένου Έλληνα: ΑΛΗΤΕΣ ΠΡΟΔΟΤΕΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΙ. Γιατί μόνο προδοσία θα μπορούσε να χαρακτηριστεί η υποστολή σημαίας από εθνικό έδαφος. 100 συναγωνιστές έδειξαν την αντίδραση που θα έπρεπε να έχει ένα ολόκληρο έθνος, το οποίο βυθισμένο στη διαφθορά, έκρινε από τον καναπέ, αφημένο στην προσφιλή συνήθεια του να στέκει στο περιθώριο και να κοιτάει τις εξελίξεις. Ναι, δεν ντρεπόμαστε να πούμε πως όταν εμείς ήμασταν έξω, φωνάζοντας για την πασιφανή προδοσία, όλοι όσοι σήμερα κάνουν τους τουρκοφάγους, αρμένιζαν αμέριμνοι μεταξύ Μυκόνου και Αράχωβας, βυθισμένοι στην επίπλαστη ευμάρεια του πλαστικού χρήματος, της φούσκας του χρηματιστηρίου που έσκασε μετά από τρία μόλις χρόνια.

Περίεργη έως ύποπτη μπορεί να χαρακτηριστεί και η στάση της Δικαιοσύνης συλλήβδην, καθώς για την εθνική προδοσία που συντελέστη, για την υποστολή ελληνικής σημαίας από ελληνικό έδαφος, δεν πραγματοποιήθηκε καμία δίκη και ως εκ τούτου δεν υπήρξε καμία δίωξη ή καταδίκη. Δεν βρέθηκε ένας εισαγγελέας να κινήσει αυτόφωρη διαδικασία και να πάει κατηγορούμενους για εσχάτη προδοσία αυτούς που ξεπούλησαν την πατρίδα μας με τέτοιο καταφανή και ξεδιάντροπο τρόπο.

Αντιθέτως, οι υπεύθυνοι για αυτή την κατάπτυστη προδοσία όχι απλά κυκλοφορούν ελεύθεροι, αλλά έχουν το θράσος να παραδίδουν μαθήματα πολιτικής ορθότητας και να κουνούν το δάχτυλο, υποδεικνύοντας στους πολίτες τι να ψηφίσουν και τι όχι ενώ παράλληλα χαρακτηρίζουν ως φασίστες και μέλη εγκληματικής οργάνωσης όσους δεν τους φιλούν το χέρι, κοινώς όσους δεν είναι «υμέτεροι».

Η Χρυσή Αυγή κάθε χρόνο εδώ και 18 χρόνια, πιστή στο κάλεσμα των 3 αδικοχαμένων ψυχών, διοργανώνει μια πορεία τιμής και μνήμης, οργής και αγανάκτησης. Κάθε χρόνο όλο και περισσότεροι Έλληνες ξυπνούν από το λήθαργο της διαφθοράς, των πορνό, του υλισμού και της άγνοιας. Κάθε χρόνο το Σύστημα τρομάζει όλο και περισσότερο γιατί το ποτάμι των Εθνικιστών που ξεχύνεται στους δρόμους είναι πιο δυνατό, πιο χειμμαρώδες. Κάθε χρόνο αποδεικνύουμε πως οι Έλληνες Εθνικιστές δεν ξεχνούν, δεν αφήνουν τις ψυχές αυτών που θυσιάστηκαν, να χαθούν στη λήθη.

Νικόλαος Λεμοντζής

Υ.Γ. : **ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟΥΣ ΕΘΝΙΚΙΣΤΕΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΥΣ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΟΥΣ**

Συνοπτική παρουσίαση των παραβιάσεων της ΕΣΔΑ

Καθεστωτικές μεθοδεύσεις εναντίον της Χρυσής Αυγής

Η Ευρωπαϊκή Σύμβαση για την προάσπιση των δικαιωμάτων του ανθρώπου και των θεμελιωδών ελευθεριών, γνωστή και ως Ευρωπαϊκή Σύμβαση Δικαιωμάτων του Ανθρώπου (εφεξής Ε.Σ.Δ.Α.), ψηφίστηκε στην Ρώμη την 4η Νοεμβρίου 1950, στα πλαίσια του Συμβουλίου της Ευρώπης.

Η ΕΣΔΑ, μαζί με τα Πρόσθετα Πρωτόκολλα αυτής, συνιστά ένα πλήρες και αποτελεσματικό πλέγμα προστασίας των ατομικών δικαιωμάτων, το οποίο επιβάλλει στα Κράτη Μέλη του Συμβουλίου της Ευρώπης τον σεβασμό αυτών των δικαιωμάτων.
Η Ελλάς κύρωσε την ΕΣΔΑ αρχικά με το Νόμο 2329/1953 και, εκ νέου, μετά την μεταπολίτευση, με το νομοθετικό διάταγμα 53/1974, αφού το δικτατορικό καθεστώς την είχε καταγγείλει το 1969, αποχωρώντας από το Συμβούλιο της Ευρώπης. Επομένως, οι διατάξεις της ΕΣΔΑ δεσμεύουν πλήρως την Ελλάδα, ενώ, σύμφωνα με το άρθρο 28 παρ. 1 του Ελληνικού Συντάγματος, στην εσωτερική έννομη τάξη έχουν υπερνομοθετική ισχύ, δηλαδή υπερισχύουν από κάθε αντίθετη διάταξη νόμου. Συνεπώς, οποιαδήποτε διάταξη νόμου αντιβαίνει στις διατάξεις της ΕΣΔΑ, θα πρέπει να παραμερίζεται και να μην εφαρμόζεται από τον Έλληνα δικαστή. Παράλληλα, το κάθε άρθρο της ΕΣΔΑ που κατοχυρώνει ατομικό δικαίωμα είναι διάταξη αμέσου εφαρμογής (self executing) και κανών δημοσίας τάξεως. Αυτό έχει την αυτονόητη συνέπεια ότι ο δικαστής πρέπει να το εφαρμόζει αυτεπαγγέλτως στα πλαίσια επίλυσης μιας διαφοράς και ότι οι διάδικοι μπορούν να το επικαλεστούν για πρώτη φορά σε οποιοδήποτε στάδιο της δίκης, ακόμη και κατ' αναίρεση.
Εξάλλου, σύμφωνα με το άρθρο 34 της ΕΣΔΑ, όποιος (φυσικό ή νομικό πρόσωπο ή ομάδα ατόμων) θεωρεί ότι είναι θύμα παραβίασης των δικαιωμάτων που κατοχυρώνει η ΕΣΔΑ, μπορεί να προσφύγει κατά του Κράτους Μέλους της ΕΣΔΑ που προβαίνει στην παραβίαση. Πρόκειται για την ατομική προσφυγή, η οποία ασκείται ενώπιον του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου Δικαιωμάτων του Ανθρώπου, γνωστού και ως «Δικαστήριο του Στρασβούργου». Στα πλαίσια των αρμοδιοτήτων του, το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Δικαιωμάτων του Ανθρώπου έχει συμβάλλει αποφασιστικά στην ερμηνεία των διατάξεων της Σύμβασης και έχει διαμορφώσει πληθώρα νομολογιακών κανόνων, οι οποίοι αποβλέπουν στην πλέον αποτελεσματική προστασία των δικαιωμάτων που κατοχυρώνει η Σύμβαση. Με αυτόν τον τρόπο, το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Δικαιωμάτων του Ανθρώπου έχει καταστεί ο εγγυητής και ο υπέρτατος θεματοφύλακας για την προάσπιση των ατομικών δικαιωμάτων στον ευρωπαϊκό χώρο.
Σε αυτό το Δικαστήριο θα προσφύγει και ο «ΛΑΪΚΟΣ ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ - ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ», καθώς, σύμφωνα με την εκτίμηση έγκριτων Ελλήνων και αλλοδαπών νομικών, οι μεθοδεύσεις που έχουν γίνει από τις ελληνικές αρχές στο πλαίσιο της προσπάθειας δικαστικής δίωξης και πολιτικής εξόντωσης του κόμματός «ΛΑΪΚΟΣ ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ - ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ», παραβιάζουν κατάφωρα πληθώρα διατάξεων της ΕΣΔΑ και προσβάλλουν βάναυσα τα δικαιώματα των διωκόμενων στελεχών της.
Ειδικότερα, θεωρούμε ότι η όλη διαδικασία σύλληψης, δίωξης και προσωρινής κράτησης του Γενικού Γραμματέα της ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ και Προέδρου της Κοινοβουλευτικής της Ομάδας Νικολάου Μιχαλολιάκου, του Βουλευτή Επικρατείας και Κοινοβουλευτικού Εκπροσώπου της ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ Χρήστου Παππά και του Βουλευτή της Β' Εκλογικής Περιφέρειας Πειραιά της ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ Ιωάννη Λαγού, αντιβαίνει στις ακόλουθες διατάξεις της Ευρωπαϊκής Σύμβασης Δικαιωμάτων του Ανθρώπου :

Α) Το άρθρο 3 της ΕΣΔΑ, το οποίο ορίζει ότι «κανένας δεν επιτρέπεται να υποβληθεί σε βασανιστήρια ούτε σε ποινές ή σε μεταχείριση απάνθρωπη ή εξευτελιστική», και το οποίο παραβιάστηκε δύο φορές στην υπόθεση της ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ.
Συγκεκριμένα, ως προς την πρώτη παραβίαση του άρθρου 3, σύμφωνα με την πρόσφατη νομολογία του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου Δικαιωμάτων του Ανθρώπου στην υπόθεση Gutsanovi κατά Βουλγαρίας, η πραγματοποίηση επιχείρησης σύλληψης πολιτικών προσώπων, η οποία γίνεται ξη-

μερώματα, με τη συνδρομή πάνοπλων ανδρών της αντιτρομοκρατικής υπηρεσίας και η σύλληψή τους ενώπιον μελών της οικογένειάς τους, συνιστά εξευτελιστική μεταχείριση που δεν συνάδει με το άρθρο 3 της ΕΣΔΑ.

Στην περίπτωση του Αρχηγού της ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ κυρίου Μιχαλολιάκου και του Βουλευτή κυρίου Λαγού, με αυτόν ακριβώς τον υποτιμητικό τρόπο έγινε η σύλληψη, τα ξημερώματα της 28ης Σεπτεμβρίου 2013. Περαιτέρω, αυτό που προξενεί εντύπωση είναι ότι η επιχείρηση σύλληψης έγινε από άνδρες της αντιτρομοκρατικής υπηρεσίας τα ξημερώματα, παρόλο που οι συλληφθέντες δεν ήταν επικίνδυνοι ούτε ύποπτοι φυγής, αφού : α) έδιναν καθημερινά το παρόν στις συνεδριάσεις του Κοινοβουλίου και στα γραφεία του κόμματος της ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ, β) εκείνη τη χρονική περίοδο είχαν αστυνομικούς συνοδούς για την ασφάλειά τους, με αποτέλεσμα η αστυνομία να γνωρίζει ανά πάσα στιγμή που βρίσκονταν, ενώ, περαιτέρω, στην οικία του κυρίου Μιχαλολιάκου, ως Αρχηγού κοινοβουλευτικού κόμματος, υπήρχε εγκατεστημένο και επανδρωμένο σε 24ωρη βάση φυλάκιο της ελληνικής αστυνομίας, γ) είχαν παρέλθει δέκα ημέρες από τη δολοφονία Φύσσα, με την οποία, κατά τις αρχές, δήθεν εμπλέκονται, χωρίς να έχουν εκδηλώσει τάσεις φυγής.

Εξάλλου, η δεύτερη παραβίαση του άρθρου 3 της ΕΣΔΑ συνίσταται στην περιφορά των τριών προσωρινά κρατούμενων Βουλευτών, καθώς και αυτών που αφέθησαν ελεύθεροι με περιοριστικούς όρους (Κασιδιάρης, Παναγιώταρος, Μίχος), με χειροπέδες στα χέρια και συνοδευόμενων από μασκοφόρους άνδρες της αντιτρομοκρατικής υπηρεσίας, ενώπιον των τηλεοπτικών καμερών.

Συγκεκριμένα, η μεταγωγή των έξι ανωτέρω Βουλευτών από τη ΓΑΔΑ στον ανακριτή έγινε, προσχεδιασμένα, ενώπιον πληθώρας παραταγμένων τηλεοπτικών καμερών και δημοσιογράφων, και μάλιστα σε ζωντανή πανελλήνια σύνδεση την ώρα του κεντρικού βραδινού δελτίου ειδήσεων, με αποκλειστικό στόχο τον εξευτελισμό και την ταπείνωσή τους, κάτι που συνιστά κατάφωρη παραβίαση του άρθρου 3 της ΕΣΔΑ. Τέλος, στην περίπτωση των τριών προσωρινά κρατούμενων Βουλευτών, με όμοιο τρόπο, ενώπιον των τηλεοπτικών καμερών, έγινε και η μεταγωγή τους από τον ανακριτή προς τις φυλακές Κορυδαλλού. Η σκοπιμότητα και ο προσχεδιασμός της δημόσιας διαπόμπευσης, με χειροπέδες, των Βουλευτών της ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ, αποδεικνύεται και από το γεγονός ότι κατά το παρελθόν, ακόμα και η μεταγωγή συλληφθέντων για τρομοκρατικές ενέργειες και δολοφονίες δεν γινόταν ενώπιον τηλεοπτικών καμερών, αλλά από τα υπόγεια της ΓΑΔΑ, μέσα σε τζιπ της αστυνομίας με σκούρα τζάμια, ώστε να μην φαίνεται το πρόσωπό τους.

Σύμφωνα με τη νομολογία του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου Δικαιωμάτων του Ανθρώπου, το να περιφέρεις επιδεικτικά δημόσια πρόσωπα, και μάλιστα Αρχηγό πολιτικού κόμματος, ενώπιον δημοσιογράφων και τηλεοπτικών καμερών, με χειροπέδες στα χέρια, συνιστά εξευτελιστική μεταχείριση και θεμελιώνει παραβίαση του άρθρου 3 της ΕΣΔΑ.

Β) Το άρθρο 5 παρ. 3 της ΕΣΔΑ, το οποίο ορίζει ότι «Κάθε πρόσωπο που έχει συλληφθεί ή κρατείται σύμφωνα με τις διατάξεις της παραγράφου 1 (γ) του παρόντος Άρθρου, οδηγείται άμεσα ενώπιον δικαστή ή άλλου λειτουργού εξουσιοδοτημένου από το νόμο να ασκεί δικαιοδοτικές αρμοδιότητες και έχει δικαίωμα να δικαστεί εντός εύλογου χρόνου ή να αφεθεί ελεύθερος κατά τη διάρκεια της εκκρεμοδικίας. Η άφεση μπορεί να προϋποθέτει εγγυήσεις για την εμφάνιση στη δίκη».

Σύμφωνα με τη νομολογία του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου Δικαιωμάτων του Ανθρώπου,

απαραίτητη προϋπόθεση για την προσωρινή κράτηση ενός προσώπου, είναι η υποψία τέλεσης αδικήματος από αυτό το πρόσωπο. Όμως, από ένα χρονικό σημείο και μετά, αυτό δεν αρκεί και πρέπει να ελεγχθεί η τυχόν ύπαρξη άλλων λόγων που επιβάλλουν την προσωρινή κράτηση, καθώς και η σπουδή των ανακριτικών αρχών, ώστε να περατωθεί σύντομα η διαδικασία. Έτσι, έχει κριθεί ότι η κράτηση ενός προσώπου επί 118 ημέρες, εκ των οποίων, μάλιστα, μόνο οι μισές στη φυλακή και οι υπόλοιπες σε κατ' οίκον περιορισμό, συνιστά παραβίαση του άρθρου 5 παρ. 3 της ΕΣΔΑ.

Στην περίπτωσή μας, την Παρασκευή 10 Ιανουαρίου του έτους 2014, ημερομηνία ολοκλήρωσης της συγγραφής του παρόντος άρθρου, οι τρεις προσωρινά κρατούμενοι Βουλευτές, οι οποίοι συνελήφθησαν την 28η Σεπτεμβρίου 2013, διάγουν ήδη την 105η ημέρα της προφυλάκισης τους, χωρίς να διαφαίνεται η διεξαγωγή της δίκης τους σε σύντομο χρονικό διάστημα. Περαιτέρω, οι δικαστικές αρχές ουδόλως δικαιολογούν τους λόγους της προφυλάκισης, αφού οι τρεις Βουλευτές δεν είναι ύποπτοι φυγής, ούτε ύποπτοι τέλεσης νέων εγκλημάτων ή απόκρυψης στοιχείων, αφού τα όποια δήθεν ενοχοποιητικά στοιχεία βρέθηκαν στα σπίτια και στα γραφεία τους έχουν ήδη κατασχεθεί. Περαιτέρω, οι αιτήσεις αποφυλάκισης που έχουν υποβάλλει απορρίπτονται αναιτιολόγητα, με αναφορά στις πολιτικές τους πεποιθήσεις, και χωρίς να δικαιολογείται επαρκώς η μη αντικατάσταση της προσωρινής τους κράτησης με άλλα πιο επιεική μέτρα, όπως η εγγυοδοσία, η απαγόρευση εξόδου από τη χώρα ή η υποχρέωση εμφάνισης στο οικείο αστυνομικό τμήμα.

Γ) Το άρθρο 6 παρ. 2 της ΕΣΔΑ, σύμφωνα με το οποίο «Κάθε πρόσωπο που κατηγορείται για ένα ποινικό αδίκημα, θεωρείται αθώο μέχρι να αποδειχθεί η ενοχή του σύμφωνα με το νόμο». Το άρθρο αυτό κατοχυρώνει το τεκμήριο της αθωότητας, το οποίο επιβάλλει σε όλες τις κρατικές αρχές να αντιμετωπίζουν τον ύποπτο ως αθώο, μέχρι να κριθεί από το αρμόδιο δικαστήριο, το οποίο και μόνο θα αποφανθεί σχετικά με την ενοχή του. Υφίσταται παραβίαση του εν λόγω τεκμηρίου, όταν οποιαδήποτε κρατική αρχή εκφέρει κρίση υπέρ της ενοχής του κατηγορουμένου, χωρίς αυτή να έχει προηγουμένως αποδειχθεί. Σύμφωνα, μάλιστα, με τη νομολογία του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου Δικαιωμάτων του Ανθρώπου, το τεκμήριο της αθωότητας δεν δεσμεύει μόνο τις δικαστικές αρχές, αλλά και οποιαδήποτε άλλη κρατική αρχή, όπως ο Πρόεδρος της Βουλής, ο Εισαγγελέας, οι Υπουργοί της Κυβέρνησης, ακόμα και τα αστυνομικά όργανα.

Στην περίπτωση της δίωξης κατά των Βουλευτών της ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ, το τεκμήριο της αθωότητας παραβιάστηκε βάναυσα από τις συστηματικές δηλώσεις του ίδιου του Πρωθυπουργού και μελών της Κυβέρνησης, όπως οι Υπουργοί Προστασίας του Πολίτη Δένδιας και Δικαιοσύνης Αθανασίου, οι οποίοι προεξοφλούσαν ότι ο κατηγορούμενος Αρχηγός και οι Βουλευτές μας είναι μέλη εγκληματικής οργάνωσης, δολοφόνοι και ένοχοι, και διατυμπάνιζαν ότι η «ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ» αποτελεί συμμορία και εγκληματική οργάνωση και ότι θα την συντρίψουν.

Ανάλογη συμπεριφορά επέδειξαν τόσο οι δικαστικές αρχές, με την αναιτιολόγητη απόρριψη των αιτημάτων αποφυλάκισης των προσωρινά κρατούμενων Βουλευτών, όσο και οι αστυνομικές αρχές, οι οποίες, στα δελτία τύπου που εξέδιδαν σχετικά με την υπόθεση, προδίκαζαν την ενοχή των συλληφθέντων Βουλευτών και του συνόλου των στελεχών της ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ, και μας αντιμετώπιζαν ως ενόχους, ενώ προέβαιναν συστηματικά και στη διαρροή προς τα ΜΜΕ προανακριτικού υλικού από τη δικογραφία, το οποίο δήθεν αποδείκνυε την ενοχή μας.

Περαιτέρω παραβίαση του τεκμηρίου της αθωότητας συντελέστηκε και από τη συμπεριφορά της συντριπτικής πλειοψηφίας των ΜΜΕ, ιδίως δε από τα τηλεοπτικά κανάλια, τα οποία είχαν προδικάσει την ενοχή των συλληφθέντων Βουλευτών και τους αποκαλούσαν συλλήβδην ως «δολοφόνους», «μέλη εγκληματικής οργάνωσης», «μέλη συμμορίας», «νονούς», «μπράβους», «εκβιαστές» κλπ. Σύμφωνα με την επικρατέστερη ερμηνεία του άρθρου 6 παρ. 2 της ΕΣΔΑ, αυτή η συμπεριφορά των ΜΜΕ παραβιάζει το τεκμήριο της αθωότητας, αφού διαμορφώνει την κοινή γνώμη και δημιουργεί κλίμα ενοχής των υπόπτων, με αποτέλεσμα να δύναται να επηρεάσει και την κρίση των δικαστών που θα κληθούν να τους δικάσουν.

Δ) Το άρθρο 13 της ΕΣΔΑ, σύμφωνα με το οποίο «Κάθε πρόσωπο, του οποίου τα δικαιώματα και οι ελευθερίες που κατοχυρώνονται με την παρούσα Σύμβαση παραβιάσθηκαν, έχει δικαίωμα αποτελεσματικής προσφυγής ενώπιον εθνικής αρχής, ανεξάρτητα από το αν η παραβίαση τελέσθηκε από πρόσωπα που ενεργούσαν κατά την ενάσκηση δημοσίων καθηκόντων τους».
Το άρθρο αυτό επιβάλλει στα Κράτη Μέλη της ΕΣΔΑ να θεσπίσουν στο εσωτερικό τους δίκαιο αποτελεσματικά ένδικα μέσα, τα οποία θα μπορεί να χρησιμοποιήσει οποιοσδήποτε θεωρεί ότι παραβιάστηκαν δικαιώματά του που κατοχυρώνονται από την ΕΣΔΑ.
Όμως, το ελληνικό δίκαιο δεν προβλέπει ένδικα βοηθήματα ή μέσα που θα μπορούσαν να χρησιμοποιηθούν στην περίπτωσή μας, ούτε για την απάνθρωπη και εξευτελιστική μεταχείριση της οποίας έτυχαν οι προσωρινά κρατούμενοι Βουλευτές μας, ούτε για την παραβίαση του τεκμηρίου της αθωότητας, ούτε για να αντικρουστεί η απόρριψη των αιτημάτων αποφυλάκισης που έχουν υποβάλλει, ούτε για να αντιδράσουν στις διενεργηθείσες κατ' οίκον έρευνες και κατασχέσεις προσωπικών αντικειμένων.

Ε) Το άρθρο 3 του Πρώτου Πρόσθετου Πρωτοκόλλου της ΕΣΔΑ, σύμφωνα με το οποίο «Τα Υψηλά Συμβαλλόμενα Μέρη αναλαμβάνουν την υποχρέωση όπως διενεργούν, κατά λογικά διαστήματα, ελεύθερες μυστικές εκλογές, υπό συνθήκες επιτρέπουσες την ελεύθερη έκφραση της λαϊκής θέλησης ως προς την εκλογή του νομοθετικού σώματος».
Η έννοια της ανωτέρω διάταξης είναι ότι κατοχυρώνεται τόσο το δικαίωμα του εκλέγειν, όσο και το δικαίωμα του εκλέγεσθαι, ενώ η νομολογία του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου Δικαιωμάτων του Ανθρώπου εξετάζει τη συμβατότητα προς την ΕΣΔΑ διατάξεων που αφορούν στα ασυμβίβαστα των βουλευτών, στα κωλύματα εκλογιμότητας και στην έκπτωση από το βουλευτικό αξίωμα.
Εξάλλου, προκειμένου να ικανοποιείται η υποχρέωση του Κράτους – μέλους στην ΕΣΔΑ να διενεργεί εκλογές, και, αντίστοιχα, να καθίσταται αποτελεσματική η άσκηση του σχετικού δικαιώματος των εκλογέων, εξυπακούεται ότι οι εκλεγέντες βουλευτές θα πρέπει να μπορούν να ασκούν τα κοινοβουλευτικά τους καθήκοντα καθ' όλη τη διάρκεια της βουλευτικής περιόδου, να συμμετέχουν στις συζητήσεις και στις ψηφοφορίες στη Βουλή και, γενικά, να δύνανται να εκπροσωπούν το εκλογικό σώμα. Αυτό δε ισχύει ιδιαιτέρως στην περίπτωση κρίσιμων κοινοβουλευτικών ψηφοφοριών, όπως, ιδίως, αυτές για την παροχή ψήφου εμπιστοσύνης προς την Κυβέρνηση, για την ψηφοφορία επί προτάσεως δυσπιστίας – μομφής κατά της Κυβέρνησης ή κατά μέλους αυτής, για την ψήφιση του κρατικού προϋπολογισμού και άλλων σημαντικών νομοσχεδίων.
Στην προκειμένη περίπτωση, από την ημερομηνία της προσωρινής κράτησης των τριών Βουλευτών στις φυλακές Κορυδαλ-

λού (28-10-2013) και εντεύθεν, δεν τους επιτρέπεται να ασκούν τα κοινοβουλευτικά τους καθήκοντα και να συμμετέχουν, καθ' οιονδήποτε τρόπο, έστω και με επιστολική ψήφο, στις συζητήσεις και στις ψηφοφορίες που διεξάγονται στη Βουλή. Ειδικότερα, το Προεδρείο της Βουλής, αφενός μεν παραλείπει να εκφωνήσει τα ονόματα των τριών προφυλακισμένων Βουλευτών κατά τις ψηφοφορίες, αφετέρου δε, θέλοντας να αποποιηθεί τις ευθύνες του, εκτιμά ότι οι μοναδικά αρμόδιοι για να εκφέρουν θετική ή αρνητική γνώμη για την μεταφορά των βουλευτών από τις φυλακές Κορυδαλλού στη Βουλή, ώστε να ασκήσουν τα κοινοβουλευτικά τους καθήκοντα, είναι οι εισαγγελείς των φυλακών Κορυδαλλού. Οι τελευταίοι δε, απορρίπτουν συστηματικά όλες τις αιτήσεις των προσωρινά κρατούμενων Βουλευτών μας να μεταφερθούν στο κτίριο του Κοινοβουλίου, με αστυνομική συνοδεία, ώστε να μπορέσουν να λάβουν το λόγο και να ψηφίσουν σε ιδιαίτερα κρίσιμες ψηφοφορίες και νομοσχέδια, όπως, μεταξύ άλλων, η ψήφιση πρότασης δυσπιστίας κατά της Κυβέρνησης και η ψήφιση του κρατικού προϋπολογισμού.

Έτσι, μέσω της αδυναμίας συμμετοχής στις ψηφοφορίες των τριών προσωρινά κρατούμενων Βουλευτών του πολιτικού κόμματος «ΛΑΪΚΟΣ ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ – ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ», ουσιαστικά νοθεύεται η αρχή της λαϊκής κυριαρχίας και η αρχή της δεδηλωμένης, καθώς, πλέον, αρκεί στην κυβέρνηση να απολαμβάνει της εμπιστοσύνης 149 Βουλευτών, αφού τρεις Βουλευτές αδυνατούν να λάβουν μέρος στις εργασίες της Βουλής και να ασκήσουν τα κατοχυρωμένα στα άρθρα 60 και 61 του Συντάγματος δικαιώματά τους. Με αυτόν τον τρόπο, κατ' ουσίαν, όσο διαρκεί η αδυναμία συμμετοχής τους στις ψηφοφορίες, η Βουλή απαρτίζεται από 297 Βουλευτές, οπότε και στην Κυβέρνηση αρκεί η πλειοψηφία των 149 Βουλευτών, κατά παράβαση τόσο των συνταγματικών αρχών που προαναφέρθηκαν, όσο και του άρθρου 3 του Πρώτου Πρόσθετου Πρωτοκόλλου της ΕΣΔΑ.

Συμπερασματικά, παρατηρείται ότι οι ελληνικές δικαστικές και αστυνομικές αρχές, ενεργώντας υπό την ασφυκτική πίεση της Κυβέρνησης, και υποκινούμενες από την απροκάλυπτη σπουδή της Κυβέρνησης να προδικάσει την ενοχή των κατηγορούμενων Βουλευτών της ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ, προέβησαν σε πληθώρα παραβιάσεων ατομικών δικαιωμάτων κατοχυρωμένων στην Ευρωπαϊκή Σύμβαση Δικαιωμάτων του Ανθρώπου. Η συστηματική αυτή παραβίαση των διατάξεων της ΕΣΔΑ και η υιοθέτηση μεθόδων και πρακτικών που έχουν ρητά καταδικαστεί από τη νομολογία του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου Δικαιωμάτων του Ανθρώπου, φαντάζει, εκ πρώτης όψεως, ως δυσεξήγητη, δεδομένου ότι οι ελληνικές αρχές είναι σε πλήρη γνώση αυτής της νομολογίας. Εξηγείται, όμως, πλήρως, αν αναλογιστούμε ότι, ουσιαστικά, πρόκειται για μια ξεκάθαρα πολιτική δίωξη, η οποία ξεκίνησε με πρωτοβουλία της Κυβέρνησης, με πρόσχημα την καταδικαστέα δολοφονία ενός συνανθρώπου μας, και αποβλέπει στον περιορισμό της διαρκώς αυξανόμενης εκλογικής απήχησης και στην πολιτική εξαφάνιση του κόμματος της ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ.

Όλες οι παραπάνω παράνομες και αντισυμβατικές μεθοδεύσεις των ελληνικών αρχών εναντίον των προσωρινά κρατούμενων Βουλευτών της ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ, θα τεθούν, με αναλυτική επιχειρηματολογία και πληθώρα αποδεικτικού υλικού, ενώπιον των Δικαστών του Δικαστηρίου του Στρασβούργου, και υπάρχει αισιοδοξία ότι θα επέλθει δικαίωση και ότι θα καταδειχθεί το μέγεθος της υφιστάμενης πολιτικής σκευωρίας κατά της ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ, η οποία έχει συγκαλυφθεί υπό τον μανδύα μιας έωλης ποινικής διαδικασίας.

Ιωάννης Π. Παραράς
Δικηγόρος

«Ύβρις»:
Το μέγα σφάλμα
που ποτέ δεν μένει ατιμώρητο

Η έννοια της «Ύβρεως» αποτελούσε μια εκ των βασικότερων αντιλήψεων της κοσμοθεωρίας των αρχαίων μας προγόνων. Μέσω τη σοφίας τους είχαν συλλάβει μοναδικά την έννοια και την θεωρία της, καθώς είχαν επιτύχει την ύψιστη διαύγεια σκέψης.

Όταν κάποιος υπερεκτιμούσε τις ικανότητες και την δύναμη του, συμπεριφερόμενος με τρόπο αλαζονικό, προσβλητικό και βίαιο απέναντι στους άλλους, στους νόμους της πολιτείας και απέναντι στον άγραφο θεϊκό νόμο, που λειτουργία τους ήταν να επιβάλλουν όρια και μέτρα στην ανθρώπινη δράση, θεωρούνταν ότι διέπραττε «. Αυτή η συμπεριφορά έμοιαζε με μια προσπάθεια υπέρβασης της θνητής του φύσης και την επιθυμία του να εξομοιωθεί με τους θεούς, με συνέπεια την προσβολή και την οργή τους.
Αυτή η βίαια και αυθάδης συμπεριφορά αποτελούσε κατ' ουσία παραβίαση της ηθικής τάξης και απόπειρα ανατροπής της κοινωνικής ισορροπίας. Γινόταν αντιληπτή σαν προσπάθεια κατάλυσης της ευταξίας που διέπει τον Κόσμο και καίρια πεποίθηση ήταν ότι τελικά θα οδηγούσε πρώτα στην πτώση και την καταστροφή του «υβριστή». Θεμελιώδης, όμως, ήταν και η αντίληψη που υπήρχε για την επικείμενη συνέχεια αυτού, καθώς ακολουθούσε η «Άτις», η «Νέμεσις» και η «Τίσις».
Η ύβρις ήταν αυτή που προκαλούσε την επέμβαση των θεών, οι οποίοι έστελναν στον υβριστή την «Άτη», δηλαδή την τύφλωση του νου. Αυτή με τη σειρά της οδηγούσε τον υβριστή σε νέες ύβρεις, μέχρι τη στιγμή που θα διέπραττε μια νέα ανοησία, ένα νέο ατόπημα εντός της έπαρσης του. Θα υπέπιπτε σε ένα πολύ σοβαρό σφάλμα, το οποίο θα εξαπέλυε την «Νέμεση», την οργή των θεών, που επιφέρει την «Τίση», την τιμωρία, την συντριβή και την οριστική καταστροφή του.
Πέρα, όμως, από αυτήν την αλαζονική και ανήθικη συμπεριφορά, σήμαινε κάτι που θίγει την τιμή και την αξιοπρέπεια κάποιου. Συνεπώς, η έννοια της ύβρεως φέρεται να είναι συνώνυμη με την έννοια του ανθρώπινου ολέθρου, καθώς περικλείει εντός της ότι οφείλει να αποφεύγει ο άνθρωπος. Και αυτό δεν είναι άλλο από την υπερβολή και την έπαρση, την αυθάδικη βία, την προσβολή του φυσικού και ανθρώπινου μέτρου, την βουλιμία για α-λογισμό και στρεψοδικία και συνεπώς, την προσβολή του θείου, της κοσμικής τάξης και ισορροπίας.
Αυτός που ασκεί την ύβρη πάντοτε τείνει να επικαλύπτει το φθονερό και καταστροφικό του έργο, το οποίο μπορεί να διαπράττει από θέση ισχύος. Ο τρόπος με τον οποίο εγκαθίσταται στην ανθρώπινη ζωή είναι μέσο του βιασμού του μέτρου και της αρμονίας. Όπως, χαρακτηριστικά αποφαινόταν ο Ηράκλειτος, λαμβάνει τη μορφή της καταστρατήγησης του «ξυνού λόγου», του Κοινού – Καθολικού Νου. Ακόμη, πολύ ευστόχως, παρατηρούσε ότι: «την έπαρση πρέπει να κατασβήνει κανείς περισσότερο και από την πυρκαγιά».
Ωστόσο, η πολιτική διάσταση της ύβρεως είναι ουσιώδης και υπαρκτή. Στο θρησκευτικό επίπεδο, οι θεοί τιμωρούσαν τους ανθρώπους που διέπρατταν ύβρη, καθώς γίνονταν δέσμιοι της ξιπασιάς, της υπερβολής και της παντός είδους ακολασίας. Στο πεδίο της πολιτικής, όμως, της δημόσιας δραστηριότητας της πόλης, όσοι με το έργο τους κατέληγαν υβριστές, δεν απέφευγαν με κανέναν τρόπο τον όλεθρο, τον οποίοι οι ίδιοι απεργάζονταν για τους άλλους. Συχνά το μέγα ατόπημα της ύβρεως συνυφαίνεται με τη δύναμη, την ισχύ και την εξουσία. Όπου υπάρχει βίαια πολιτική κυριαρχία, όπου επικρατεί ισχυρή δεσποτεία, συχνά εμφανίζεται η ύβρις, καθώς εκεί συμβαίνει η υπέρβαση του ανθρώπινου μέτρου.

Αυτό, όμως, που δεν συλλογιέται ο ξιπασμένος και αλαζόνας άνθρωπος είναι ότι το σφάλμα αυτό, πέρα από την πρόκληση μεγάλων συμφορών για τον καταδυναστευόμενο, εμπεριέχει νομοτελειακά την επιστροφή του κακού στον ίδιο τον δυνάστη που το προκαλεί.

Στην ουσία πρόκειται για εκείνο τον ανορθολογισμό που αντιστρατεύεται ευθέως την φυσιολογική, την κατά τον ρυθμό του κοινού λόγου εξέλιξη των ανθρωπίνων πραγμάτων. Αυτό συμβαίνει με εκείνους που παραβιάζουν κατ' εξακολούθηση τον κοινό λόγο, δηλαδή την ανθρώπινη - κοινωνική συνθήκη ζωής. Οφείλουν, όμως, να γνωρίζουν ότι δεν δύναται να αποφύγουν το φυσικό επακόλουθο, που δεν είναι άλλο από την παραδειγματική τους τιμωρία. Οι συμφορές που προκαλούν επιστρέφουν σε αυτούς, μέσω της ολοκληρωτικής καταστροφής τους. Η γέννηση και η ωρίμανση της λειτουργίας της ύβρεως κατά την άσκηση της εξουσίας, ανήκει στους άγραφους νόμους αυτής. Όσο αυξάνεται και βιώνει την στιγμιαία της κυριαρχία ως αιώνια πραγματικότητα, τότε είναι που αρχίζει να βιώνει το συναίσθημα του φόβου πιο έντονα, καθώς γεννιέται η ανασφάλεια, γιγαντώνεται η καχυποψία, αλλά ταυτόχρονα και το μίσος στους «υποτελείς» της. Αυτή ακριβώς τη στιγμή είναι που εξαπολύονται και οι τελευταίοι κεραυνοί της πολιτικής ύβρεως.

Πανομοιότυπα λειτουργεί και η σύγχρονη πολιτική ύβρη των καθεστωτικών ανδρείκελων, που λυμαίνονται την πατρίδα μας και καταστρατηγούν την ανθρώπινη ζωή και αξιοπρέπεια. Άριστοι γνώστες του στρεψόδικου λόγου, της ψευδολογίας και της ανηθικότητας, επαγγελματίες πολιτικάντηδες – καρεκλοκένταυροι, καταπνίγουν κάθε αντίπαλη φωνή, κάθε αλήθεια που ακούγεται, με την γεμάτη μίσος, βίαιη δράση τους, συγκαλύπτοντας τις αιτίες και τους εκάστοτε υπεύθυνους της καταστροφής. Σήμερα, λοιπόν, εντός αυτού του κυκεώνα αλητείας και διαφθοράς που μαστίζει αυτόν τον ευλογημένο τόπο, βιώνουμε ξεκάθαρα τον απόλυτο βαθμό της πολιτικής ύβρεως. Η καθεστηκυία τάξη της κλεπτοκρατίας και του εθνομηδενισμού, αυτοί οι απάτριδες, οι «μικροί» και οι «λίγοι», θεωρούν ότι μπορούν να πράττουν ότι θέλουν και όπως το θέλουν.

Φαίνεται να αγνοούν, όμως, ότι σε αυτή την περίπτωση δεν έχουν να κάνουν με υποτελείς, όπως πολύ θα επιθυμούσαν. Ο Ελληνικός Λαός έχει αφυπνιστεί και η αρχή του τέλους τους έχει συντελεστεί προ πολλού. Μπορεί να υπέμεινε πολλά, αλλά η Αξιοπρέπεια, η Περηφάνια και η Τιμή του είναι υπεράνω όλων. Έχει αντιληφθεί τον λόγο της συνεχής απόπειρας καταδυνάστευσης του και έτσι, το παραμύθι τους δεν πουλάει πια. Έπαιξαν και έχασαν. Αλλά αυτή τη φορά η κενότητα και η ματαιοδοξία τους, η υπέρμετρη έπαρση και αθλιότητα τους, η ψευδαίσθηση που τρέφουν χρόνια ολόκληρα τώρα ότι είναι οι χειριστές των πάντων, της μοίρας και της ζωής μας, είναι η αιτία που τους οδήγησε να χάσουν ότι είχαν υφαρπάξει με τόσο δολιότητα και αλαζονεία, την άλλοτε εμπιστοσύνη κάποιας σημαντικής μερίδας συμπολιτών μας, που ποτέ δεν φανταζόταν ότι είχε στηθεί εναντίον της μια βρώμικη επιχείρηση εξαπάτησης και εξολόθρευσης της. Επειδή, όμως, αυτός ο κόσμος κινείται με ρυθμό νομοτελειακό, αυτοί οι άθλιοι αντιμετωπίζουν ήδη την καταδίκη του ελληνικού λαού. Και ξέρουν πολύ καλά ότι επίκειται ο επερχόμενος όλεθρος τους, κάτι που προσπαθούν να αποφύγουν με κάθε τρόπο. Μάταια. Όποιος αναρριχείται και επιβάλλεται με τη βία, πάντοτε φτάνει η στιγμή της καταβαράθρωσης του. Ας μην λησμονούνε, λοιπόν, οι δυνάστες της Πατρίδας και του Έθνους μας την ύπαρξη των άγραφων νόμων που παρενέβησαν κατ' εξακολούθηση, ούτε και ότι αυτός ο κόσμος διέπεται από κάποιες φυσικές αρχές, που πάντοτε στο τέλος επικρατούν, καθώς τίποτα δεν μπορεί να τις καταλύσει.

Κατερίνα Μ.

Η ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ ΔΕΝ ΠΕΘΑΙΝΕΙ

Η ΕΛΛΑΔΑ ΘΑ ΝΙΚΗΣΕΙ

ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟΥΣ ΕΘΝΙΚΙΣΤΕΣ
ΠΟΛΙΤΙΚΟΥΣ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΟΥΣ